

ΔΙΔΡΥΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ»

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ-ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Σενάριο ταινίας μεγάλου μήκους με τίτλο: "BYZANTINE REBELS"

και

Μελέτη για την δραματουργική ενσωμάτωση της μουσικής στον

κινηματογράφο:

Υπόθεση εργασίας η ταινία «Ρεμπέτικο» του Κώστα Φέρρη.

Διπλωματική Εργασία

του φοιτητή

Νικολάου Πιστεύου

ΑΠΜ: 7829

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Παναγιώτης Ιωσηφέλης

Αναπληρωτής Καθηγητής Σεναρίου - Τμήμα Κινηματογράφου ΑΠΘ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ»

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ-ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Σενάριο ταινίας μεγάλου μήκους με τίτλο: "BYZANTINE REBELS"

και

**Μελέτη για την δραματουργική ενσωμάτωση της μουσικής στον
κινηματογράφο:**

Υπόθεση εργασίας η ταινία «Ρεμπέτικο» του Κώστα Φέρρη.

Διπλωματική Εργασία

του φοιτητή

Νικολάου Πιστεύου

ΑΠΜ: 7829

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Παναγιώτης Ιωσηφέλης

Αναπληρωτής Καθηγητής Σεναρίου - Τμήμα Κινηματογράφου ΑΠΘ

Επιτροπή αξιολόγησης:

Παναγιώτης Ιωσηφέλης

Κλεονίκη Δρούγκα

Ιωάννης Αντάμης

Ευχαριστίες

Με την ολοκλήρωση της διπλωματικής εργασίας θάθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου, κύριο Παναγιώτη Ιωσηφέλη για την πολύτιμη καθοδήγηση, τη στήριξη, την υπομονή του και την αμέριστη βοήθεια που μου προσέφερε σε όλη τη διάρκεια της εκπόνησής της. Ιδιαίτερες ευχαριστίες θέλω να απευθύνω και στα μέλη της επιτροπής αξιολόγησης, την κυρία Κλεονίκη Δρούγκα και τον κύριο Ιωάννη Αντάμη, αλλά και σε όλους τους καθηγητές του μεταπτυχιακού προγράμματος για τις γνώσεις και τις εμπειρίες που μοιράστηκαν μαζί μας σε αυτό το υπέροχο ταξίδι Δημιουργικής Γραφής. Τέλος θέλω να εκφράσω τις ευχαριστίες μου σε όλους τους συμφοιτητές μου για τη συμπαράσταση, τη στήριξη και την κατανόησή τους σε όλη τη διάρκεια των σπουδών. Κλίμα οικογένειας. Σας ευχαριστώ!!!

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Μελέτη για την δραματουργική ενσωμάτωση της μουσικής στον
κινηματογράφο:

Υπόθεση εργασίας η ταινία «Ρεμπέτικο» του Κώστα Φέρρη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α΄ ΜΕΡΟΣ:

Ο ρόλος σεναρίου και της μουσικής ως Λειτουργικά Δομικά στοιχεία
του έργου το «ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ» του ΚΩΣΤΑ ΦΕΡΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ABSTRACT - KEYWORD	σελ.6
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	σελ.7
ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ – ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΟΡΙΣΜΟΥ	σελ.9
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ & ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ	σελ.11
ΤΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΦΕΡΡΗ	σελ.14
Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ	σελ.14
ΤΟ ΘΕΜΑ–Η ΔΟΜΗ–Η ΑΦΗΓΗΣΗ–Η ΤΑΙΝΙΑ	σελ.16
Η ΙΣΤΟΡΙΑ. Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ	σελ.16
ΤΑ ΚΑΤΑ ΠΟΙΟΝ ΜΕΡΗ	σελ.18
Η ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΔΟΜΗ	σελ.24
ΚΡΙΤΙΚΗ	σελ.25
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	σελ.27

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στην εργασία αυτή εξετάζεται το σενάριο ως προς την ουσία του και τη σχέση του με τη λογοτεχνία, αλλά και με την συνθετική δομή του, ξεκινώντας από τον κλασικό ορισμό του Αριστοτέλη για την τραγωδία. Στη συνέχεια, οι αρχές αυτές εφαρμόζονται στην ταινία «Ρεμπέτικο» του Κώστα Φέρρη, ως προς τα κατά ποιόν μέρη που ορίζει ο αρχαίος φιλόσοφος. Εξετάζεται η αφηγηματική της δομή, η συμβολή της μουσικής αλλά και η κριτική που ασκήθηκε και η απήχηση που είχε το συγκεκριμένο έργο. Η μουσική εδώ δεν είναι μια επένδυση του έργου, αλλά μέρος της δομής του. Τα τραγούδια, σαν χορικά, συμπληρώνουν το σενάριο και μας οδηγούν στη μετάβαση από το ένα επεισόδιο στο άλλο.

Λέξεις κλειδιά: σενάριο, λογοτεχνία, αφηγηματική δομή, συνθετική δομή, κατά ποιόν μέρη, ρεμπέτικο

ABSTRACT

This thesis examines the script in terms of its essence and its relationship with literature, but also with its compositional structure, starting from Aristotle's classical definition of tragedy. Subsequently, these principles are applied to the film "Rebetiko" by Kostas Ferris, as to the parts defined by the ancient philosopher. Its narrative structure is examined, as well as the criticism and impact of this work.

KEYWORD

script, literature, narrative structure, compositional structure, by whom parts, rebetiko

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όταν αναφερόμαστε σε μια ταινία την αποδίδουμε στον σκηνοθέτη της και όχι στον σεναριογράφο. Αυτό σημαίνει ότι δίνουμε προτεραιότητα στην εικόνα και όχι στον λόγο; Ή έχει να κάνει με το γεγονός ότι η ιδέα της ταινίας, το θέμα της, η πλοκή της ανήκουν στον σκηνοθέτη της; Κι αν δεν έχει γράψει αυτός το σενάριο έρχεται ο σεναριογράφος μέσα στο πλαίσιο που του έχει ορίσει ο σκηνοθέτης να γράψει τα λόγια που θα πουν τα πρόσωπα, οι ήρωες του έργου; Ήδη στην ταινία που θα εξεταστεί εδώ παραδειγματικά ως σεναριογράφοι αναφέρονται δύο: ο Κώστας Φέρρης, ο σκηνοθέτης, και η Σωτηρία Λεονάρδου, η πρωταγωνίστρια. Στη συνείδηση του κοινού, όμως, το «Ρεμπέτικο» είναι του Κώστα Φέρρη γιατί αυτός συλλαμβάνει το θέμα της ταινίας, αυτός οραματίζεται το πώς θα λάβει σάρκα και οστά και η εξαιρετική πρωταγωνίστρια συμβάλλει στη συγγραφή του σεναρίου βοηθώντας τον σκηνοθέτη να υλοποιήσει το καλλιτεχνικό του όραμα.

Κάποιες μορφές τέχνης, όπως είναι το θέατρο, η μουσική, το τραγούδι, ο κινηματογράφος, η τηλεόραση, η όπερα κλπ, προκύπτουν από την συνεργασία πολλών παραγόντων, όμως το τελικό αποτέλεσμα αποδίδεται σ' αυτόν που έχει την τελική και οριστική ευθύνη για τη μορφή που θα πάρει το έργο. Στον κινηματογράφο αυτό το πρόσωπο είναι ο σκηνοθέτης χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η συγγραφή του σεναρίου είναι απλώς μια διεκπεραιωτική εργασία, χωρίς έμπνευση και φαντασία και χωρίς λογοτεχνικές αρετές. Όπως οι στίχοι ενός τραγουδιού δεν στερούνται απαραίτητως ποιητικότητας.

Στο συγκεκριμένο έργο, ένα έργο πολύπλευρα σημαντικό στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου αλλά και της ελληνικής μουσικής, θα αναζητηθούν οι σεναριακές μορφές και η μουσική, που έρχονται να υλοποιήσουν την έμπνευση του δημιουργού. Είναι σημαντικό να διερευνηθεί η δύναμη του λόγου και της μουσικής στην τέχνη του κινηματογράφου και για να παραφράσουμε τη γνωστή παροιμία, μπορεί μια εικόνα να αξίζει όσο χίλιες λέξεις, αλλά μια λέξη, μια μουσική νότα μπορούν να γεννήσουν «χίλιες» εικόνες και συνειρμούς, που δεν αποτυπώνονται απαραίτητως στην οθόνη, αλλά λειτουργούν στη σκέψη και στο αυτί του θεατή και στην ερμηνευτική πρόσληψη του έργου.

Η ταινία είναι σημαντική και για την καλλιτεχνική της αξία, αλλά και για το θέμα της, καθώς στο τελευταίο τέταρτο του 20^{ου} αιώνα το ρεμπέτικο αναδείχθηκε σε μια από τις κυρίαρχες μορφές της ελληνικής μουσικής παράδοσης, γνώρισε τεράστια

διάδοση και αποδοχή στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, εντάχθηκε στη σχολική ύλη και συνδέθηκε με την παραγμένη ιστορία του αιώνα αυτού. Την εποχή μάλιστα που ολοκληρώθηκε η ταινία είχε προηγηθεί μια πλούσια βιβλιογραφία και δισκογραφία, η δημιουργία πολλών ρεμπέτικων κομπανιών και πολλών καταστημάτων που τις φιλοξενούσαν (τα περίφημα «ρεμπετάδικα»)¹.

Ανεξάρτητα όμως από το θέμα της συγκεκριμένης ταινίας, η εργασία αυτή ξεκινάει από μια απόπειρα ορισμού του σεναρίου, μια απόπειρα αναζήτησης της σχέσης του με τη λογοτεχνία και τη μουσική, των κοινών αφηγηματικών τρόπων, αλλά και της βασικής τριμερούς δομής του.

Εξετάζεται ο ρόλος της μουσικής όχι ως επένδυση αλλά ως λειτουργικό δομικό στοιχείο του έργου που έρχεται να πει με τον στίχο του τραγουδιού όσα δε λέγονται στις στιχομυθίες και να μας οδηγήσει στη μετάβαση από μια σκηνή σε μια επόμενη.

Τέλος, επιχειρείται μια κριτική προσέγγιση της κριτικής που έχει ασκηθεί στην ταινία ώστε να υπάρξει ένα τελικό συμπέρασμα που φιλοδοξεί να κινηθεί με μετριοπάθεια σε μια τελική αποτίμηση στηριγμένη στις αρετές και τα ελαττώματα του έργου και όχι στις επιδράσεις μιας περιρρέουσας ατμόσφαιρας που καθορίζεται από επίκαιρες συμπάθειες και αντιπαλότητες.

¹ Βλ. : [Κ.Ο.Π.Ι - κινηματογραφική ομάδα πανεπιστημίου Ιωαννίνων :: \(uoi.gr\)](http://www.koi.gr)

1. ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ – ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΟΡΙΣΜΟΥ

Ο όρος «σενάριο» έχει αποκτήσει στις μέρες μας τέτοια ευρύτητα με αποτέλεσμα να χρησιμοποιείται τόσο στον κινηματογράφο ή την τηλεόραση όσο και στην παιδαγωγική ή την οικονομία και την πολιτική. Επομένως, το σενάριο είναι μια σειρά από γεγονότα ή ενέργειες που αναπτύσσονται σε έναν συγκεκριμένο χρόνο και χώρο. Ως λέξη, προέρχεται από το σκηνάριο [σενάριο < (άμεσο δάνειο) ιταλική scenario < λατινική scenarium < scena / scaena < αρχαία ελληνική σκηνή (αντιδάνειο)] και η σημασία που διαβάζουμε στα λεξικά είναι : το κείμενο που περιγράφει αναλυτικά την πλοκή, τις σκηνές και τους διαλόγους μιας κινηματογραφικής (ή τηλεοπτικής) ταινίας, η υπόθεση, η πλοκή, ο μύθος λογοτεχνικού, θεατρικού, αλλά κυρίως κινηματογραφικού έργου, αλλά και μεταφορικά: το ψεύδος και η παραπληροφόρηση

Στην παρούσα εργασία μας ενδιαφέρει το σενάριο στον κινηματογράφο: δηλαδή το γραπτό κείμενο που περιλαμβάνει τους χαρακτήρες, τον διάλογο, την πλοκή και την εξέλιξη μιας ιστορίας που αφηγείται μια κινηματογραφική ταινία. Είναι το κείμενο που αποτυπώνει το σχέδιο, τις σκηνές, τις πράξεις και διακρίνεται από την τριμερή δομή της αρχής, της μέσης και του τέλους. Είναι το απαραίτητο εργαλείο για να μεταφερθεί η ιδέα και η δημιουργική σύλληψη του σκηνοθέτη στην οθόνη.

Το σενάριο επιτελεί τον ρόλο του «οδηγού» προκειμένου ο σκηνοθέτης να ολοκληρώσει την ταινία, οι ηθοποιοί να γνωρίζουν τα λόγια τους και τις κινήσεις τους, η κάμερα να ξέρει πού θα κινηθεί. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Paddy Chayefsky

Το ερώτημα επομένως «τί είναι το σενάριο» απασχολεί τον κόσμο του κινηματογράφου: είναι ένα λογοτεχνικό είδος; Ενώ στο θέατρο ο λόγος έχει πρωταγωνιστικό ρόλο, στον κινηματογράφο ο πρωταγωνιστικός ρόλος ανήκει στην εικόνα. Πόσες όμως «ατάκες» κινηματογραφικών ταινιών έχουν γίνει διαχρονικές, δηλαδή έχουν κερδίσει τη μάχη με τον χρόνο ως λόγος και όχι ως εικόνα; Πόσες φορές ο λόγος του σεναρίου δεν καθορίζει την ποιότητα της εικόνας;

Είναι γεγονός, όπως φάνηκε και από τα προηγούμενα ότι οι περισσότερες απόψεις συγκλίνουν ότι το σενάριο δεν είναι λογοτεχνία, τουλάχιστον έτσι όπως θεωρούμε σήμερα την λογοτεχνία. Αλλά δεν είναι δυνατόν να αγνοήσει κανείς την ιδιαιτερότητα και τον υβριδικό χαρακτήρα αυτού του είδους γραφής. Είναι αρκετά διεισδυτική η παρατήρηση ότι:

«Το σενάριο μορφοποιείται μέσα από μια διφυή και δισυπόστατη αφηγηματική πορεία. Συγκροτείται δια μέσου του γραπτού λόγου ενώ την ίδια στιγμή φλερτάρει, ονειρεύεται την εικόνα, οργανώνοντας σε γραπτό κείμενο την επερχόμενη φιλική μυθοπλασία. Ο σεναριακός λόγος γράφεται για να γίνει πλάνο, σκηνή, ολόκληρη ταινία και ήδη από τη συγγραφή του είναι ένας εν δυνάμει φιλικός μύθος, ενώ σίγουρα μπορεί ν' αποτελέσει τον ιστό ενός εν τη γενέσει πεζογραφήματος».

(Δημητρομανωλάκη, 2018: 17)

Παρατηρούμε όμως ότι και εδώ στο τέλος ο δρόμος που επιτρέπει την συνάφεια σεναρίου λογοτεχνίας παραμένει ανοιχτός.

Επομένως, μια δημιουργική τοποθέτηση είναι καλό να αποφύγει το δίλημμα «είτε–είτε» και να αναζητήσει μια δημιουργική σύνθεση λόγου και εικόνας, καθώς ο λόγος του σεναρίου εξαρτάται από το ύφος και τις απαιτήσεις του συνολικού αποτελέσματος.

Το σενάριο μορφοποιείται ακολουθεί μια ιδιαίτερη αφηγηματική πορεία. Ενώ γράφεται, είναι κατ' αρχήν γραπτός λόγος, παράλληλα αναζητά το να γίνει εικόνα και προφορικός λόγος που εκφέρεται, να γίνει δηλαδή ο μύθος, η «υπόθεση» μιας κινηματογραφικής ταινίας. Γράφεται δηλαδή υπηρετώντας την κινηματογραφική σκηνή, το πλάνο, αλλά εν δυνάμει μπορεί να είναι και η βάση μιας νουβέλας, ενός μυθιστορήματος. Όπως και μια νουβέλα ή ένα μυθιστόρημα μπορεί να γίνει ένα σενάριο. (Δημητρομανωλάκη 2018: 17)

Ο Cristian Metz καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο κινηματογράφος γίνεται γλώσσα μέσα από την αφήγηση ιστοριών. Λαμβάνοντας υπόψη του τις θεωρητικές κατακτήσεις της γλωσσολογίας και της σημειολογίας οδηγείται στο συμπέρασμα πώς τόσο η λογοτεχνία όσο και ο κινηματογράφος αφηγούνται ιστορίες κατά τον ίδιο «συντακτικό τρόπο». (Metz,1974: 47).

Ο Λουί Χέλμσλεφ (Louis Hjelmslev), ο σπουδαίος Δανός γλωσσολόγος, μέσα στο πλαίσιο της σημειωτικής δημιουργεί ένα θεωρητικό σχήμα το οποίο κατά τον Γάλλο αφηγηματολόγο Francis Vanoye μας δίνει μια στέρεη βάση για να προσεγγίσουμε κριτικά τους αφηγηματικούς τρόπους τόσο των λογοτεχνικών όσο και των κινηματογραφικών έργων

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ

Η λογοτεχνική αφήγηση χρησιμοποιεί ως εκφραστικό μέσο τη γλώσσα και η εκφραστική της μορφή στηρίζεται στις φράσεις, τις παραγράφους, τα κεφάλαια. Η κινηματογραφική αφήγηση χρησιμοποιεί την κινούμενη εικόνα, τους φυσικούς ήχους, τη μουσική αλλά και την ομιλία. Και συχνά ο γραπτός λόγος εικονίζεται προκειμένου να διευκολύνει τη ροή της υπόθεσης. Η εκφραστική μορφή εδώ στηρίζεται κυρίως στο μοντάζ (τη ροή και σύνθεση των εικόνων), την αντίστιξη του ήχου, της μουσικής, της ομιλίας με την εικόνα. Αλλά και αυτή η ομιλία για την οποία κάναμε λόγο αποτελείται από φράσεις, λόγια, διαλόγους που απλώς λέγονται και δεν γράφονται.

Όσο αφορά τα νοήματα και στις δύο περιπτώσεις η αφήγηση στηρίζεται σε πραγματικά ή φανταστικά γεγονότα, πάντως αληθοφανή, δυνάμενα να συμβούν εκφράζοντας συναισθήματα και ιδέες που βασίζονται στην ιστορία, στο μύθο, τον θρύλο, ή στη μυθοπλασία του δημιουργού. (Λεοντάρης 2001: 162)

Ωστόσο, ενώ στη λογοτεχνία υπάρχει μια συγκεκριμένη ορολογία σχετικά με τον αφηγητή και την οπτική γωνία της αφήγησης στον κινηματογράφο η σχετική γραμματεία κινείται ανάμεσα στους όρους αφηγητής, εκφορέας, εικονοποιός, υπεραφηγητής (*narrateur*, *énonciateur*, *grand-imagier*, *méga-narrateur*) κτλ. Καθώς μάλιστα η κινηματογραφική εικόνα έχει τη δυνατότητα να δείχνει χωρίς να μιλά αυτό της δίνει την ειδοποιό διαφορά της με την λογοτεχνική αφήγηση. (Λεοντάρης 2001: 163)

Αλλά δεν παύει να υπάρχει συνάφεια ώστε ο κινηματογράφος και η λογοτεχνία να είναι δύο τέχνες που επικοινωνούν και σε πολλές περιπτώσεις να χαρακτηρίζουμε την αφήγηση ενός λογοτεχνικού έργου «κινηματογραφική» (έστω κι αν πρόκειται για τον Όμηρο ή τον Παπαδιαμάντη) και την εικονοπλαστική αφήγηση ενός κινηματογραφικού έργου «ποιητική».

Ο Pasolini θεωρεί ότι ο κινηματογράφος σχηματίζει μια γλώσσα της πραγματικότητας που αρθρώνεται από δύο παράγοντες την κίνηση και την εικόνα. Κι όπως ο ίδιος λέει «ο κινηματογράφος αναγκάζει τον δημιουργό να παραμείνει πάντοτε στο επίπεδο του εσωτερικού της πραγματικότητας, γιατί είναι μια γλώσσα που εκφράζει την πραγματικότητα με πραγματικότητα, είναι τέχνη βγαλμένη μέσα από την καρδιά του ανθρώπου και απευθύνεται στον άνθρωπο» (Pasolini 1969, σ. 29, όπως αναφέρεται στο Σωτηρίου 2018:73). Αυτή τη θεώρηση ο Eco συμπληρώνει με έναν τρίτο παράγοντα που σχηματίζει τη γλώσσα του κινηματογράφου: είναι οι απλές εικονικές μορφές, οι εικονικές μορφές συνδυασμένες με νοήματα και τα νοήματα

συνδυασμένα με κινούμενες μορφές. Μια γλωσσολογική προσέγγιση επομένως αποκαλύπτει τη γλωσσική διάσταση ως «μία από τις διαστάσεις του κινηματογράφου, χωρίς όμως να υποδηλώνει ότι είναι η μόνη. Το θέμα είναι να εστιάσει κανείς στον κινηματογράφο ως μια πολυεπίπεδη διαλογική και επικοινωνιακή πρακτική και όχι απλώς ως σύστημα σημείων» (Μίγγα 2019 : 32)

Καθώς ο κινηματογράφος και η λογοτεχνία ανταποκρίνονται στην ίδια αφηγηματική ανάγκη, ακολουθώντας τον τρόπο τους και τα μέσα τους, γι' αυτό πολύ συχνά λογοτεχνικά έργα γίνονται η πρώτη ύλη μιας κινηματογραφικής ταινίας (Μίγγα 46) και το σενάριο ενός κινηματογραφικού έργου αποκτά μια ιδιαίτερη λογοτεχνική αξία, όπως για παράδειγμα εξαιρετικές «ατάκες» που απέκτησαν τη δική τους ζωή σε συνάφεια με την εικόνα (σαν απόσπασμα όπου η φράση παίζει μεγαλύτερο ρόλο από την εικόνα) αλλά και ανεξάρτητα από την εικόνα. Ας θυμηθούμε κάποιες ανεπανάληπτες φράσεις (από το τραγικό μονόλογο του Βέγγου: «Ξέρεις κάτι; Η Ελλάδα πεθαίνει. Πεθαίνουμε σα λαός. Κάναμε τον κύκλο μας. Δεν ξέρω πόσες χιλιάδες χρόνια ανάμεσα σε σπασμένες πέτρες και αγάλματα... και πεθαίνουμε... Αλλά αν είναι να πεθάνει η Ελλάδα, να πεθάνει γρήγορα! Γιατί η αγωνία κρατάει πολύ και κάνει πολύ θόρυβο. Μωρή φύση μόνη σου είσαι, μόνος μου είμαι κι εγώ... πάρε ένα μπισκότο» Θ. Αγγελόπουλου, *Το βλέμμα του Οδυσσέα*, 1995, ως το τρομακτικό «are you talking to me» του Ρόμπερτ Ντε Νίρο στον *Ταξιτζή* του Μάρτιν Σκορτζέσε, 1976, ή το κωμικό «προσεχώς καλύτερα» του Χατζηχρήστου στο *Της κακομοίρας* του Ντίνου Κατσουρίδη, 1963».

Όσον αφορά τη δομή ενός έργου η Ποιητική του Αριστοτέλη παραμένει εν ισχύ από το αρχαίο δράμα και το ως τον σύγχρονο κινηματογράφο ή την τηλεοπτική σειρά εφόσον όλα αυτά τα είδη εντάσσονται σε ένα είδος –με την ευρύτερη έννοια– δραματικής ποίησης, καθώς η παρουσίαση του *μύθου* γίνεται μέσω προσώπων «δρώντων και οὐ δι' ἀπαγγελίας». Ο Αριστοτέλης στην Ποιητική έδειξε πως ο *μύθος* «κρύπτει νοῦν ἀληθείας», όπως λέει ο στίχος του Κάλβο) και αποκτά υπόσταση μέσα από την δράση και το ήθος των «ηρώων». Κι έτσι εξελίσσεται η πορεία της αφήγησης [Αριστοτέλης, 1982: 233-252, βλ.κ. 68-88]. Ο πασίγνωστος αριστοτελικός ορισμός για την τραγωδία² μας λέει ότι το δραματικό έργο είναι μίμηση μιας σοβαρής, σπουδαίας και ολοκληρωμένης πράξης, με αρχή μέση και τέλος. Έχει τέτοιο μέγεθος, έκταση,

²« Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας και τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένω λόγῳ, χωρὶς ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, δι' ἑλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν».

ώστε να μπορεί να την παρακολουθήσει ο θεατής και στο σύνολο και στα μέρη της, χωρίς να του προκαλείται σύγχυση. Και παρουσιάζεται με ηδυσμένο (γλυκό) λόγο, λόγο δηλαδή που έχει ρυθμό και αρμονία, είτε απαγγέλλεται είτε τραγουδιέται. Ακόμα και το «δι' ελέου και φόβου περαίνουσα την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν» ισχύει καθώς και ο θεατής του κινηματογραφικού έργου «ταυτίζεται» με κάποιον ήρωα και μέσα από την πλοκή και το τέλος του έργου «λυτρώνεται»³

Ο μύθος πρέπει να έχει, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, *περιπέτεια* (τα πράγματα να μεταβάλλονται και να δημιουργούνται εμπόδια), *αναγνώριση* (τη μεταβολή από την άγνοια στη γνώση), *πάθος* (να συμβαίνουν φοβερά πράγματα στον ήρωα), *παράλογο και θαυμαστό* (όλα να είναι δυνατά, πέρα από κάθε πιθανότητα, οδηγώντας τον αναγνώστη σε αμφιβολία για όσα υπέθετε πως είναι αληθή), *δραματικό απρόοπτο* (το στοιχείο της έκπληξης που αλλάζει την πορεία του μύθου), *δραματική αμφιβολία* (μέσα από τις πράξεις και τα λόγια των ηρώων να δημιουργούνται ερωτηματικά για τις συγκρούσεις ή τις ενδεχόμενες λύσεις), καθώς και *τραγική ειρωνεία* (ο θεατής να γνωρίζει περισσότερα από τον ήρωα)

³ Ξεφεύγει από τους στόχους της παρούσας εργασίας να ασχοληθούμε με όσα –πολλά– έχουν γραφεί για την ερμηνεία της «Κάθαρσης» και αρκούμαστε σ' αυτή την κοινότοπη παρατήρηση.

ΤΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΦΕΡΡΗ

Στην εργασία αυτή θα παρακολουθήσουμε το σενάριο και τη μουσική της ταινίας το *Ρεμπέτικο* του Κώστα Φέρρη. Το σενάριο της ταινίας υπογράφουν ο Κώστας Φέρρης και η Σωτηρία Λεονάρδου. Και την μουσική της ταινίας ο Σταύρος Ξαρχάκος, ο οποίος έγραψε και τα τραγούδια της ταινίας σε στίχους του Νίκου Γκάτσου. Η ταινία και η μουσική της είχε και έχει μεγάλη απήχηση στο κοινό και απέσπασε πολλά βραβεία που αναφέρουμε στη συνέχεια.

Η επιτυχία της δεν εξηγείται μόνο από την δημοφιλία του συγκεκριμένου μουσικού είδους, αλλά και από τις αρετές της ίδιας της κινηματογραφικής αφήγησης, τόσο ως προς την εικόνα, ως προς τη μουσική, όσο και ως προς το λόγο, αλλά και λόγω της τοποθέτησής της μέσα στο συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο. Ο ρεαλισμός της αποφεύγει την παγίδα της εξιδανίκευσης, ενώ εκτός από το κύριο θέμα (η βιογραφία μιας σπουδαίας ρεμπέτισσας τραγουδίστριας μεταξύ συμβόλου και πραγματικότητας) θίγονται και άλλα θέματα όπως η θέση της γυναίκας, η ενδοοικογενειακή κακοποίηση, πτυχές της νεοελληνικής ιστορίας, αλλά και «ήρωες» αντιπροσωπευτικοί της νεοελληνικής κοινωνικής παθογένειας.

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ⁴

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ (1983)- Σκηνοθεσία: Κώστας Φέρρης

Είδος: Μεγάλου μήκους, μουσική, ηθογραφία, βιογραφική

Σενάριο: Κώστας Φέρρης, Σωτηρία Λεονάρδου

Μουσική Σύνθεση: Σταύρος Ξαρχάκος

Στίχοι: Νίκος Γκάτσος-Αγαθή Δημητρούκα

Βραβεία-Διακρίσεις:

Κρατικά βραβεία ποιότητας ΥΠΠΟ:

- 24^ο Φεστιβάλ Ελληνικού Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης 1983:

Καλύτερης ταινίας

β' γυναικείου ρόλου

α' γυναικείου ρόλου

β' ανδρικού ρόλου

⁴ Αντλούμε τα στοιχεία από: [ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ - Φιλμογραφία - Φιλμογραφία | Ταινιοθήκη Της Ελλάδος \(archive.org\)](http://www.kino.gr/pt/ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ-Φιλμογραφία-Φιλμογραφία|ΤαινιοθήκηΤηςΕλλάδος/archive.org)

Τεχνικών επιτεύξεων

Μακιγιάζ

- Διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου Βερολίνου Γερμανία 1984

Αργυρή Άρκτος

ΤΟ ΘΕΜΑ–Η ΔΟΜΗ–Η ΑΦΗΓΗΣΗ–Η ΤΑΙΝΙΑ

Το ρεμπέτικο τραγούδι, μετά την μεταπολίτευση (1974 και μετά), γνώρισε ιδιαίτερη απήχηση κυρίως στους κόλπους της νεολαίας. Θεωρήθηκε ένα είδος τραγουδιού μιας περιθωριακής κοινωνικής ομάδας η οποία χωρίς ιδεολογικές αναφορές αμφισβητούσε το κατεστημένο, την εξουσία και τον μικροαστικό καθωσπρεπισμό. Είχαν δημιουργηθεί πολλές ρεμπέτικες κομπανίες (νέοι μουσικοί που έπαιζαν μπουζούκι, κιθάρα και μπαγλαμά, κυρίως), κυκλοφορούσαν πολλοί δίσκοι και πολλά σχετικά βιβλία (βιογραφίες, αυτοβιογραφίες, ιστορίες, συλλογές τραγουδιών) και είχαν γυριστεί τηλεοπτικές σειρές με μεγάλη απήχηση στο κοινό, όπως το «Μινόρε της αυγής» των Βαγγέλη Γκούφα, Φώτη Μεσθεναίου στην ΕΡΤ (1983–1984)

Η ταινία του Κώστα Φέρρη μπορεί να θεωρηθεί η κορύφωση αυτής της άνθησης, καθώς μάλιστα ευτύχησε να έχει τη μουσική επένδυση του Σταύρου Ξαρχάκου με στίχους του Νίκου Γκάτσου με τραγούδια τα οποία έγιναν και αυτά δημοφιλή και κέρδισαν τη μάχη με το χρόνο.

Θέμα του έργου είναι η ζωή της ρεμπέτισσας Μαρίκας –με καταγωγή από τη Σμύρνη– χωρίς να αναφέρεται το επίθετό της. Αλλά αυτομάτως ο θεατής την συνδέει με την σπουδαία τραγουδίστρια του ρεμπέτικου Μαρίκα Νίνου. Καθώς η ταινία αφηγείται την πορεία της τραγουδίστριας οι θεατές παρακολουθούν παράλληλα και την ιστορία του ρεμπέτικου τραγουδιού, αλλά και πτυχές της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Αποκτά δηλαδή το σενάριο έναν κοινωνικο–ιστορικό χαρακτήρα και η δράση εκτυλίσσεται στη Σμύρνη, τον Πειραιά, τη Σύρο και το Σικάγο (Αμερική). (Σωτηρίου 2018: 177).

Η ταινία απέσπασε πολλά βραβεία στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είχε μεγάλη απήχηση, ενώ μεταφέρθηκε και στην τηλεόραση ως τηλεταινία. Το σενάριό της δε, απετέλεσε τη βάση για το μυθιστόρημα του Λευτέρη Λαμπράκη, *Ρεμπέτικο μυθιστόρημα*, Πολιτιστική Εταιρεία Κρήτης–Πυξίδα Πόλης, Λιβάνης:Αθήνα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η ιστορία της ταινίας ξεκινά από το 1919. Όσο «πέφτουν τα γράμματα» έχουμε μια ακίνητη εικόνα από ένα καφέ αμάν· στη συνέχεια «ζωντανεύει» η σκηνή καθώς η ορχήστρα παίζει το «Της Αμύνης τα παιδιά» που το τραγουδάει ο Παναγής (Νίκος

Δημητράτος) ενώ στο πίσω μέρος του μαγαζιού η γυναίκα του Αντριάννα (Θέμις Μπαζάκα) γεννάει το παιδί τους. Το τραγούδι, που αναφέρεται στην περίοδο του **Εθνικού Διχασμού** μάς προοιθεάζει για την **Μικρασιατική τραγωδία** που θα ακολουθήσει ενώ με την δυσφορία του Παναγή στο άκουσμα ότι η γυναίκα του γέννησε κορίτσι προοικονομείται η οικογενειακή τραγωδία που θα ακολουθήσει, καθώς ο πατέρας εκδηλώνει έναν σατραπικό και κακοποιητικό χαρακτήρα.

Η καταστροφή της Σμύρνης συμβαίνει όταν η μικρή Μαρίκα είναι τριών χρόνων. Πλάνα κινηματογραφικών αρχείων χωρίς λόγια, αλλά με χαρακτηριστική μουσική επένδυση αφηγούνται συνοπτικά το τι συνέβη και οδήγησε τη μικρή Μαρίκα με τους γονείς της πρόσφυγες στον Πειραιά, μαζί με τον βιολιστή Γιωργάκη και τη μητέρα του Ευτέρπη. Ο Παναγής και η Αντριάννα παίζουν και τραγουδούν σε μια ρεμπέτικη κομπανία και σε αυτό το περιβάλλον με τις παράγκες, τους τεκέδες, τα καταγώγια μεγαλώνει και η Μαρίκα. Η μαμά της δίνει ερωτικές ελπίδες στον ιδιοκτήτη του καταστήματος, τον Θωμά, και τελικά αποφασίζει να φύγει μαζί του. Αλλά πριν πραγματοποιήσει την απόφασή της, ο Παναγής (ο βίαιος πατέρας που κακοποιούσε και τη γυναίκα του και την κόρη του) πάνω στον καυγά τη σκοτώνει από μοιραίο λάθος.!

Η μικρή Μαρίκα (Σωτηρία Λεονάρδου) στα δεκάξι της ερωτεύεται έναν ταχυδακτυλουργό, τον Χουάν, και τον ακολουθεί. Μένει έγκυος, γεννάει το παιδί τους κι αργότερα εκείνος φεύγει για την Αμερική. (**Μεσοπόλεμος**: δικτατορία Μεταξά, απαγορεύσεις, τρομοκρατία⁵)

Παρέα με τον βιολιστή Γιωργάκη (Μιχάλης Μανιάτης) γίνεται τραγουδίστρια στην κομπανία του Μπάμπη. Όσα ακολουθούν συμβαίνουν στην ταραγμένη περίοδο του **πολέμου του '40**, της **Κατοχής** και του **Εμφυλίου**. Ερωτεύεται τον Μπάμπη, αλλά δεν κράτησε για πολύ η εποχή της ευτυχίας. Απροειδοποίητα ο Μπάμπης φεύγει από την ορχήστρα για να συνεργαστεί με τη Ρόζα, με την οποία επίσης διατηρούσε ερωτικό δεσμό. Αυτή η ανατροπή δεν εμπόδισε τη Μαρίκα να γνωρίσει μεγάλη επιτυχία και μάλιστα δίπλα στη μεγάλη Ρόζα που παραπέμπει προφανώς στη Ρόζα Εσκενάζυ. Η Ρόζα κάποια στιγμή αυτοκτονεί. Η Μαρίκα συνεχίζει την επιτυχημένη της καλλιτεχνική πορεία με τον Μπάμπη, αλλά κάποια χρόνια αργότερα χωρίζει οριστικά,

⁵ Είναι χαρακτηριστική η ακόλουθη «λεπτομέρεια»: «Το 1936, υπό τη δικτατορία Ιωάννη Μεταξά, βγαίνει κυβερνητικό διάταγμα που ασκεί λογοκρισία προς τη μουσική, κυρίως προς τις θεματολογίες παρανομίας και ναρκωτικών, και απαγορεύει τη λειτουργία των “Καφέ Αμάν” ως “Τουρκοειδή κατάλοιπα”. Ένα χρόνο πριν, απαγορεύεται η αντίστοιχη μουσική των αμανετζήδων από το τουρκικό κράτος ως “κατάλοιπο ελληνικό μουσικό είδος”. Βλ. [:Κ.Ο.Π.Ι - κινηματογραφική ομάδα πανεπιστημίου Ιωαννίνων :: \(uoi.gr\)](http://www.uoi.gr)

καθώς αυτός έχει συνάψει παράλληλη ερωτική σχέση με άλλη νεότερη τραγουδίστρια. Ο Γιώργος είναι πάντα δίπλα της. Η μαμά του φροντίζει το κοριτσάκι της, το οποίο το στέλνουν στη Σύρο, σε σχολείο. Το παιδί φεύγει από το σχολείο και ακολουθεί το δρόμο των καταγωγίων. Η Μαρίκα την βρίσκει, αλλά η κόρη της, που νιώθει εγκαταλελειμμένη, τη διώχνει.

Η Μαρίκα φεύγει για την Αμερική. Εκεί συναντά και τον πρώτο της έρωτα, τον πατέρα του παιδιού της. Παραμένει για κάποια χρόνια στην Αμερική κι όταν επιστρέφει στην Ελλάδα έχει σταματήσει πια το τραγούδι. Γίνεται μια τιμητική εκδήλωση γι' αυτήν και στο τέλος της εκδήλωσης εκμυστηρεύεται στο Γιώργο ότι θέλει να μείνει ξάγρυπνη και να χαρεί την ανατολή του ήλιου. Μια παρέα πειράζει έναν περιθωριακό και κατά λάθος αυτός τη μαχαιρώνει. Με το ξημέρωμα, αφήνει την τελευταία της πνοή στα σκαλιά του σπιτιού της.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΠΟΙΟΝ ΜΕΡΗ

Ας επιχειρήσουμε να αναλύσουμε τις αρετές ή τα ελαττώματα αυτού του κινηματογραφικού έργου, στο σύνολό του, με βάση τα κατά ποιόν μέρη που ορίζει ο Αριστοτέλης για την Τραγωδία:

1. Μύθος

Εδώ μας απασχολεί η «υπόθεση» του έργου, η πλοκή, το «story». Ο Αριστοτέλης τον ορίζει ως «σύνθεσιν τῶν πραγμάτων». Η διαδοχή των συμβάντων είναι ομαλή και φυσική, υπάρχει μια αιτιολογική σειρά στα συμβάντα («κατὰ τὸ εἶκός καὶ τὸ ἀναγκαῖον»). Δεν αφήνονται στον θεατή εκκρεμῆ ερωτήματα. Το χαρακτηριστικό της αριστοτελικῆς *περιπέτειας*, (της μεταβολῆς εἰς τὸ ἐναντίον) είναι εμφανές σ' ὅλη τη διάρκεια του έργου. Η σχεδόν πανηγυρική ατμόσφαιρα του σμυρναϊκού καφέ Αμάν είναι αταίριαστη με τους πόνους του τοκετού στο πίσω δωμάτιο, καθώς και η δυσφορία του πατέρα που η γυναίκα του γέννησε κορίτσι. Μοιάζει να προοικονομεί αυτή η αντίφαση κάποια ανατροπή. Σχεδόν αμέσως περνάμε στις εικόνες της μικρασιατικῆς καταστροφῆς και στις παραγκουπόλεις των προσφύγων στον Πειραιά. Αυτό το στοιχείο ενώ εμπλουτίζει τον μύθο και προκαλεί το ενδιαφέρον δεν δημιουργεί κάποια αναταραχή στην εξέλιξη της ιστορίας.

Απλώς επικρατεί η μεταβολή, κυρίως, από την ευτυχία στη δυστυχία. Εκεί δηλαδή, που εμφανίζεται κάποια ευτυχής συγκυρία πολύ γρήγορα σκεπάζεται από μια δυστυχία που ακολουθεί. Αλλά αυτό δεν είναι μειονέκτημα του έργου καθώς η ιστορική συγκυρία και οι συνθήκες που έζησαν οι καλλιτέχνες αυτού του είδους χαρακτηρίζονται δύσκολες, αντίξοες και κάποτε τραγικές.

2. Ήθος

Οι χαρακτήρες των προσώπων, όπως ξεδιπλώνονται μέσα από τις ενέργειές τους και τα λόγια τους

Η **Μαρίκα** είναι χαρισματική, είναι όμορφη, έχει ωραία φωνή. Και η Σωτηρία Λεονάρδου με την ερμηνεία της και με το βαθύ βλέμμα της προσθέτει μια εσωτερικότητα που δεν παραπέμπει σε μια ψυχολογική στάση ή συναισθηματική κατάσταση, αλλά στην ίδια την τραγικότητα της μοίρας της. Από τη γέννησή της σφραγίζεται με αυτή τη βαριά μοίρα. Η προσφυγιά, η κακοποίηση από τον πατέρα, το κοινωνικό περιβάλλον, ο σκοτωμός της μάνας από τον ίδιο της τον πατέρα συνθέτουν ένα περιβάλλον που της δημιουργεί μια βαθιά μελαγχολία, αλλά και υψηλή δόση αξιοπρέπειας: μπορεί να θέλει κάποιον άντρα δίπλα της που να της προσφέρει ασφάλεια και αγάπη, αλλά δεν παρακαλάει κανέναν, είναι έτοιμη να αναλάβει τις συνέπειες των πράξεών της. Οι δικές της τραυματικές εμπειρίες αλλά και η επιθυμία της να επιτύχει, να ανέβει και να ξεφύγει από τη μοίρα της εξηγούν και την παραμέληση του δικού της παιδιού. Όλα αυτά της δίνουν μια τραγική διάσταση, τηρουμένων των αναλογιών, ως προσωπικότητα που κλείνει με τραγικό τρόπο τη ζωή της, που μοιάζει πολύ με τον τρόπο που έφυγε από τη ζωή η μάνα της. Εδώ αξίζει να επισημανθεί και άλλη μια αναλογία: όπως η ίδια απέρριψε τον πατέρα της έτσι και αυτή είχε την ίδια αντιμετώπιση από την κόρη της.

Ο **Μπάμπης** είναι ένας αναμενόμενος χαρακτήρας, που ο Νίκος Καλογερόπουλος τον αποδίδει άρτια και με το λόγο και με τις κινήσεις και με τους μορφασμούς και με τον τρόπο που καπνίζει το τσιγάρο του ακόμα. Ο κόσμος των ρεμπέτηδων έχει τη δική του ηθική. Συμπαραστέκεται στη Μαρίκα, αλλά απολαμβάνει και τον έρωτα. Είναι σχεδόν αναμενόμενο να διατηρεί ερωτική σχέση και με την μεγαλύτερή του Ρόζα. Υποχωρεί μπροστά στην εξουσία προκειμένου να γίνει η δουλειά, Έχει συναδελφική αλληλεγγύη, αλλά προκειμένου να στηρίξει την άνοδο μιας νεαρής τραγουδίστριας απαιτεί ερωτικά ανταλλάγματα.

Αντιθέτως ο **Γιώργος** (ταιριαστή η ευγένεια και η εσωτερικότητα με την οποία απέδωσε το ρόλο ο Μιχάλης Μανιάτης) είναι ένας ιδιαίτερος χαρακτήρας. Ένας προικισμένος βιολιστής που κάποτε καταφεύγει στην επαιτεία, αλλά αναγνωρίζεται αμέσως το ταλέντο του, χωρίς να επιδιώξει ποτέ την επιτυχία. Πιστός φίλος της Μαρίκας, την οποία όπως αποκαλύπτει ο ίδιος την έχει ερωτευτεί, αλλά ποτέ δεν απαίτησε, δεν διεκδίκησε τον έρωτά της, καθώς η ίδια του δήλωσε πως τον αγαπάει σαν αδερφό. Μέχρι το τέλος της ζωής του στάθηκε δίπλα της, αφοσιωμένος, χωρίς να ενδιαφερθεί για την δική του την ζωή. Παρουσιάζει ένα υπόδειγμα ερωτικής αυτοθυσίας, που αφήνει τον θεατή να αναρωτιέται αν είναι μια στάση ζωής που μπορεί κανείς να ακολουθήσει.

Ιδιαίτερα εντυπωσιακή είναι η φιγούρα του **Παναγή**, του πατέρα της Μαρίκας, καθώς –με την πληθωρική ερμηνεία του Νίκου Δημητράτου– έχουμε μπροστά μας έναν χαρακτηριστικό τύπο του βίαιου άντρα και πατέρα, τύπου καθόλου ασυνήθιστου ιδίως στα λαϊκά και περιθωριακά στρώματα της εποχής.

Η **Αντριάννα** (Θέμις Μπαζάκα) από την άλλη είναι η γυναίκα, που ενώ ζει μέσα στις συνθήκες της εποχής εκείνης, δεν διστάζει να πάρει μια απόφαση που θεωρεί ότι μπορεί να αλλάξει τη μοίρα της, αλλά τη σταματάει ο θάνατος που προέρχεται –έστω και ακουσίως– από το χέρι του ίδιου της του άντρα.

3. Λέξεις

Στο σημείο αυτό αναδεικνύεται η λογοτεχνική αρετή του σεναρίου, αν καταφέρνει να χρησιμοποιήσει γλώσσα, λεξιλόγιο ταιριαστό με τον ήρωα που το εκφέρει. Στην ταινία αυτή η γλώσσα είναι απολύτως συμβατή με την εποχή και τους χαρακτήρες. Μερικά παραδείγματα, ίσως το καταστήσουν σαφέστερο:

Ο ευγενής και διακριτικός Γιώργος που είναι όμως και βαθιά ρεαλιστής εκφράζεται με ανάλογο τρόπο στην επιστολή του από το Μέτωπο, που αποδίδει λακωνικά όλη την ιστορική πραγματικότητα του «αλβανικού έπους»

Η μάνα διαβάζει το γράμμα του Γιωργάκη από το Μέτωπο.

Μάνα: «Μητέρα κάνει πολύ κρύο και δεν μπορώ εύκολα να σου γράψω... Τί να σου πω, άλλωστε... Όσπου να έρθει το γράμμα, θα τα ξέρετε από καιρό τα νέα. Νικήσαμε. Νικήσαμε... και τί καταλάβαμε; Τώρα μας λένε κατεβαίνει και ο Χίτλερ από την άλλη. Όπως μου έλεγες κι εσύ για τη Σμύρνη, άλλοι αποφασίζουν και ο κοσμάκης πληρώνει...»

Ανάλογης πειστικότητας είναι κι εκείνο το «Γιατί με ξιφτιλάς» της Μαρίκας όταν ο Μπάμπης της λέει: «Μόνο τον εαυτό σου αγαπάς και καλά κάνεις». Και μεταφέρεται με αξιοσημείωτο τρόπο από τον Μπάμπη, που διατηρεί την καθαρεύουσα, χωρίς την φιλολογική σχολαστικότητα που δεν κατέχει με αποτέλεσμα να προκαλούνται κάποιες γλωσσικές αντιθέσεις, η κουβέντα ενός μετανάστη που αν μη τι άλλο αποτελεί αφορμή για έναν προβληματισμό:

Μπάμπης: Ξέρεις τί μού 'λεγε τις προάλλες ένας μπρούκλης; Η μεγάλη καταστροφή –λέει– της Ελλάδας δεν ήτο η Σμύρνη, ήτο η μετανάστευσις. Εις τας αρχάς του αιώνος είχαν έρθει εδώ ένα κατομμύριο νοματαίοι. Ένα εκατομμύριο... Όσο λιγότεροι μέναν εκεί κάτω, τόσο μεγαλύτερη Ελλάδα ονειρευόντουσαν... Κατάλαβες;

4. Διάνοια

Με το ξεκίνημα της ταινίας μεταφερόμαστε στην Σμύρνη και στη Μικρασιατική Καταστροφή. Απουσιάζει όμως ο ιδεολογικά και συναισθηματικά φορτισμένος λόγος που συχνά μεταβάλλεται σε ένα παραλήρημα εθνικιστικών υπερβολών. Το σενάριο προτιμά τα γεγονότα και συχνά χωρίς λόγο, με εικόνα. Και τον ρόλο του λόγου αναλαμβάνει το τραγούδι που αφηγείται ιστορικά γεγονότα («της Αμύνης το σκουφάκι/έφερε τον Λευτεράκη) ή τα συμπυκνωμένα παράπονα από τη μητέρα πατρίδα («Μάνα μου Ελλάς»). Η νοσταλγία της χαμένης πατρίδας, σαν απώλεια ενός παραδείσου φαίνεται στο παραμύθι που λέει η Μαρίκα στην κόρη της:

Μαρίκα: Έλα, μωρό μου. Έλα να σε νανουρίσω και να σου πω και ένα παραμύθι... Έλα. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια όμορφη πόλη που την λέγανε Σμύρνη. Στην όμορφη αυτή πόλη βασίλισσα ήταν η Αντριάννα...

Αντριάννα: Είχε το δικό μου όνομα, μαμά;

Μαρίκα: Ναι μωρό μου. Η όμορφη αυτή βασίλισσα έκανε ένα κοριτσάκι και το ονόμασε «Μαρίκα»...

Αντριάννα: Σαν και το δικό σου όνομα, μαμά;

Μαρίκα: Ναι... Μαρίκα. Μεγάλωνε σε εκείνο το όμορφο βασίλειο με πολλούς δασκάλους και πολλά παιχνίδια...

Στο γράμμα του Γιώργου από το Μέτωπο του 40, που είδαμε παραπάνω, φαίνεται η απαισιοδοξία για την δυνατότητα των λαών να καθορίσουν την τύχη τους, την οποία

ρυθμίζουν οι «μεγάλοι» –Μεγάλες Δυνάμεις, απρόσωπες εξουσίες– εν αγνοία των λαών. Μια θέση που επικρατεί συχνά ως στοιχείο μιας λαϊκής ιδεολογίας.

Ιδεολογική χροιά, αλλά χωρίς πολλά λόγια, είναι και η λιτή δήλωση αυτού που εκτέλεσε τον καταδότη Θωμά:

«Εσφαξα τον Θωμά...»

Ενώ ιδεολογικοπολιτικές νύξεις εκφράζονται χωρίς λόγια μέσα από εικόνες:

Διάλυση απεργιακής συγκέντρωσης, καταστροφή των πάγκων στα λεμονάδικα, το σπάσιμο του μπουζουκιού που παραπέμπει στις απαγορεύσεις του καθεστώτος Μεταξά κλπ

5. Όψις

Τα ρούχα που φοράνε οι ήρωες, τα σπίτια τους, τα μαγαζιά, οι αυλές δεν έχουν καμία παραφωνία ή αναχρονισμό

6. Μέλος - Μουσική

Εδώ είναι η μεγάλη δύναμη του έργου, καθώς η μουσική δεν είναι μια επένδυση του έργου, αλλά μέρος της δομής του. Τα τραγούδια, σαν χορικά, συμπληρώνουν το σενάριο και μας οδηγούν στη μετάβαση από το ένα επεισόδιο στο άλλο.

Όπως αφηγείται ο Φέρρης είχε γνωρίσει τον Ξαρχάκο «από τα πρώτα κιόλας χρόνια της καριέρας του. Στο Παρίσι, στη διάρκεια της επταετίας, διασταυρωθήκαμε στα στούντιο ηχογράφησης, (...) με τον Βαγγέλη Παπαθανασίου, για την απόδοση της Αποκάλυψης του Ιωάννη σε ένα έργο της ροκ μουσικής που έμελλε να έχει τον τίτλο *666*».⁶

Συνεργάστηκε μαζί του στην τηλεοπτική μεταφορά του μυθιστορήματος του Αλέξανδρου Παπαδιαμαντή «Οι έμποροι των Εθνών», κι όταν το 1982 έφτασε η ώρα να ξεκινήσει το γύρισμα του *Ρεμπέτικου*, που το σχεδίαζε από το 1958, στην αρχή σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει παλιά κλασικά ρεμπέτικα τραγούδια. Ο Ξαρχάκος όμως τον έπεισε να γράψει καινούργια τραγούδια ώστε να αποφευχθεί «το φολκλωρικό στοιχείο που θα προέκυπτε από τη χρήση παλιών και πρωτότυπων τραγουδιών». Σημασία μεγάλη είχε ο στίχος

⁶ Πρόκειται για τον γνωστό δίσκο των Aphrodites Child, 666

των τραγουδιών «που δεν έπρεπε να έχει στενή σχέση με την εποχή στην οποία αναφέρεται, αλλά μια διαχρονική διάσταση, που θα παρέπεμπε ακόμα και στο σήμερα, χωρίς να γίνεται αναχρονιστικό. Ν' αποκτήσει, προσέθεσα εγώ, και μια πολιτική διάσταση. Μ' αυτή τη δομή, η ταινία θα επανέφερε την τραγωδία στο σήμερα, αφού τα τραγούδια ως χορικά θα έκαναν ανάγλυφη την αλληλεπίδραση της ζωής μιας κάποιας Μαρίκας, με τη Μεγάλη Ιστορία αυτού του τόπου. Τη σύγκρουση δηλαδή του ανθρώπου με την ειμαρμένη του, ρόλος που αποδίδονταν στην ίδια την Ιστορία. Είναι αυτό που στη φιλοσοφία αποδίδεται με την έννοια της “αναγωγής του παραδειγματικού στο συνταγματικό”.»

Και ο Ξαρχάκος ...απεφάνθη:

«Τους στίχους θα τους γράψει ο Νίκος Γκάτσος!». «Ο κύβος ερρίφθη. Εγώ άρχισα να επεμβαίνω στη μουσική, κι ο Σταύρος στη σκηνοθεσία!»

Η μουσική του Σταύρου Ξαρχάκου έχει το εξής χαρακτηριστικό: χρησιμοποίησε μόνο δύο αυθεντικά ρεμπέτικα τραγούδια, ενώ όλα τα υπόλοιπα είναι πρωτότυπες συνθέσεις του ίδιου πάνω σε ποίηση Νίκου Γκάτσου. Η μουσική τους είναι τέτοια που μας παραπέμπει κατ' ευθείαν στο ρεμπέτικο τραγούδι χωρίς να αποτελούν επιφανειακή μίμηση. Είναι γραμμένα στους δρόμους του ρεμπέτικου (πχ. χιτζασκιαρ, σεμπάχ κλπ) ενώ οι στίχοι λειτουργούν ως σχόλια στη δράση και στην αφήγηση της ταινίας. Πολλές φορές αυτό που δεν λένε οι πρωταγωνιστές με λόγια, το λένε τα τραγούδια με τους στίχους τους. Σε πολλά σημεία του έργου, εκεί που θα περίμενε ο θεατής να εκφράσουν οι ήρωες κάποια θλίψη ή κάποια κριτική για τις καταστάσεις, αυτό δεν συμβαίνει. Και καλώς δεν συμβαίνει διότι ο κόσμος του ρεμπέτικου δεν διακρινόταν για τις πολιτικές του τοποθετήσεις ή τις ιδεολογικές του αναζητήσεις. Έτσι αυτό το κενό καλύπτεται μέσα από τους στίχους των τραγουδιών με ένα τέτοιο καταστάλαγμα που είναι έτοιμος ο σημερινός θεατής να αποδεχθεί.

Η ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΔΟΜΗ

Η αφήγηση στην ταινία είναι στρωτή ενώ οι ένθετες παρεμβάσεις με τη δήλωση της χρονικής-ιστορικής στιγμής και τα πλάνα από τα κινηματογραφημένα ντοκουμέντα

της εποχής προσδίδουν μια ιδιαίτερη αφηγηματική καθαρότητα καθώς τα επεισόδια εντάσσονται στο ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο. Κάποιες φορές η αφήγηση προχωράει σε χρονικά άλματα, τα οποία όμως δεν δημιουργούν σύγχυση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η σκηνή που η Μαρίκα, μικρό κοριτσάκι κλαίει πάνω από τη νεκρή μητέρα της κι έπειτα εμφανίζεται στα δεκάξι της να παρακολουθεί τον μάγο–ταχυδακτυλουργό (Σωτηρίου 180].

Ο ίδιος ο δημιουργός αφηγείται ότι η επιθυμία του να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο βασιζόταν εξαρχής στη διάθεσή του να δει τα ατομικά συμβάντα μέσα σε ένα ιστορικό πλαίσιο και μια τέτοια αναφορά τον παρέπεμπε στην ουσία της αρχαίας τραγωδίας:

«Το όνειρό μου να «κάνω σινεμά», μου φώτιζε την αλληλεπίδραση ανάμεσα στους λαούς και την Ιστορία τους, κι αυτό άλλωστε στη σκέψη μου ήταν και η ουσία της Αρχαίας Ελληνικής τραγωδίας, όπου ο θνητός συγκρούεται και συνθλίβεται από την ειμαρμένη και την υπέρτατη εξουσία των θεών. Στη σύγχρονη εποχή, αυτή η μεταφυσική «ειμαρμένη» δεν μπορεί να είναι άλλη από την ίδια τη μεγάλη Ιστορία, με την οποία πότε ταυτίζεται και πότε συγκρούεται ο απλός πολίτης».⁷

Όπως εξομολογείται ο ίδιος η ιδέα αυτής της ταινίας γεννήθηκε πολλά χρόνια νωρίτερα από την δημιουργία της, το 1958, όταν ο γνωστός ηθοποιός, πρωταγωνιστής του ελληνικού κινηματογράφου, Κώστας Καζάκος και συνοδοιπόρος του Φέρρη στη «ρεμπετολογική» του περιέγραψε την κηδεία της Μαρίκας Νίνου. Αυτό που είδε ο σκηνοθέτης στην περιγραφή αυτή ήταν η ένταση της μετεμφυλιακής εποχής καθώς αισθανόταν ότι οι μικρές ανθρώπινες ιστορίες εκτυλίσσονταν σε άμεση αλληλεπίδραση με τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα.

Ο σκηνοθέτης σιγά σιγά απομακρύνεται από την ιδέα μιας βιογραφικής ταινίας και επιδιώκει να πλάσει μια «Μαρίκα» που θα αντικατοπτρίζει όλες τις γυναίκες τραγουδίστριες του ρεμπέτικου, των οποίων το ατομικό και οικογενειακό και επαγγελματικό δράμα βρίσκεται σε άμεση αλληλεπίδραση με τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα από την προσφυγιά της Σμύρνης ως τον Εμφύλιο και τη Μετανάστευση.

⁷ Κώστας Φέρρης: Το «Ρεμπέτικο», ο Σταύρος κι εγώ, Αναδημοσίευση από τον «Ριζοσπάστη του Σαββατοκύριακου», στο «Ατέχνως» [Κώστας Φέρρης: Το «Ρεμπέτικο», ο Σταύρος κι εγώ - Ατέχνως \(atexnos.gr\)](http://www.atexnos.gr) (τελευταία επίσκεψη 17–6)

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ο Βρασίδης Καραλής στο έργο του *Μια ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου*, μετ. Αχιλλέας Ντελλής, Δώμα 2023, χαρακτηρίζει την ταινία «επικό αφήγημα» με μάλλον ειρωνικό χαρακτήρα καθώς διαπιστώνει «πολλά κενά στο σενάριο» κενά τα οποία κάλυπτε η «αλησμόνητη μουσική του Σταύρου Ξαρχάκου, η οποία, αναβιώνοντας μια παράδοση που πάει πίσω ως τη Στέλλα, ύφαινε ένα μη οπτικό νήμα γύρω απ' τη δράση και τους διαλόγους, ενισχύοντας έτσι τον συγκινησιακό αντίκτυπό τους». Η κριτική που ασκείται στην ταινία ότι «εξιδανίκευε και απλοποιούσε καταστάσεις» (Καραλής 2023:292) δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ένας «ήρωας» που κακοποιεί το παιδί του και τη γυναίκα του με αποτέλεσμα να την οδηγήσει στο θάνατο, μια ηρωίδα που παρά τη συμπάθεια που προκαλεί παραμελεί το παιδί της ώστε το ίδιο να την αρνηθεί αργότερα, ένας επιτυχημένος μουσικός που για να προωθήσει μια τραγουδίστρια ζητά ερωτικά ανταλλάγματα μόνο εξιδανίκευση και εξωραϊσμό δεν συνιστούν ούτε κάποια προσπάθεια για να αποσιωπήσει κανείς «φρικτές σκιάς στη συνείδηση των ρεμπέτηδων». Μια ταινία μάλιστα στην οποία η κόρη της πρωταγωνίστριας Μαρίκας εγκαταλείπει το σχολείο και κατακυλάει στην πορνεία στα χαμαιτυπεία της Σύρου, μια ταινία στην οποία ο Μπάμπης, ο πρωταγωνιστής της ταινίας, δηλώνει ότι «το ρεμπέτικο πέθανε», απέχει παρασάγγας από το να απεικονίζει την «προσωπική αυθεντικότητά» τους και να μετατρέπει τους ήρωές της σε «πολιτισμικά είδωλα» (ό.π.).

Πράγματι ισχύει ότι η ζωή αυτής της «υποκοουλτούρας» είχε «πλέον καταστεί βιομηχανικό εμπόρευμα προβαλλόμενο ως τουριστικό θέαμα και διαδιδόμενο ως “αυθεντικός” ελληνικός πολιτισμός» και πολύ πιθανόν η επιτυχία αυτής της ταινίας να μην οφείλεται μόνο στις αρετές της αλλά και στην μυθοποίηση του ρεμπέτικου στη διάρκεια μιας εποχής, της εποχής της μεταπολίτευσης, που για πρώτη φορά ακούγονταν τα τραγούδια αυτά χωρίς απαγορεύσεις και διώξεις.

Πάντως, από την περίφημη διάλεξη του Χατζηδάκι το 1948⁸, τα άρθρα του Ανωγειανάκη,⁹ τις κινηματογραφικές ταινίες που είχαν ως θέμα τους αυτόν τον

⁸ Μάνος Χατζηδάκις, «ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ (ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ)». Το κείμενο της διάλεξης βρέθηκε από τον Θάνο Φωσκαρίνη στο αρχείο του Φοίβου Ανωγειανάκη και της Έλλης Νικολαΐδου. Βλ. <http://www.manoshadjidakis.gr>

⁹ Ριζοσπάστης, 28-1-1947. Επίσης στο βιβλίο της Γκαϊήλ Χόλστ, Δρόμος για το ρεμπέτικο, σελ.

«υπόκοσμο» κι αυτή την «υποκουλτούρα» (*Στέλλα και Δράκος*) αυτό που έγινε φανερό είναι ότι αυτός ο κόσμος κράταγε ζωντανά στοιχεία μιας λαϊκής παράδοσης, από το κρασί που γίνεται στο πάτωμα για τους πεθαμένους μέχρι τους μουσικούς δρόμους, τα οποία είχαν ταφεί από την εξευρωπαϊσμένη ελαφρότητα του μικροαστικού και μεσοαστικού κόσμου.

Όπως επισημαίνεται πολύ σωστά: «ο σκηνοθέτης μέσα από αυτήν την ταινία προσπαθεί να διασώσει τη μνήμη μιας ρεμπέτικης μουσικής ως μέρος μιας κοινωνίας που ζυμώνεται μέσα σε έντονες πολιτικές εξελίξεις». ¹⁰

Την εποχή που γυρίζεται το «Ρεμπέτικο» ο Νέος Ελληνικός Κινηματογράφος, καθώς το πλατύ κοινό το έχει κερδίσει πια η τηλεόραση επιχειρεί μια ανανέωση με πρωτότυπες ιδέες και νέες τεχνικές άλλοτε με επιτυχία κι άλλοτε με αποτυχία, η οποία αποτυπώνεται στον χαρακτηριστικό στίχο του Σαββόπουλου

... σαν τους τριγύρω σκηνοθέτες

Που οδήγησαν μια γενιά

Στα πιο βαθιά χασμουρητά¹¹

Το «Ρεμπέτικο» ανήκει στις πετυχημένες απόπειρες του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου και καλλιτεχνικά και εμπορικά με τελικό αποτέλεσμα να γίνει μια ταινία εμβληματική της νεοελληνικής κουλτούρας

αυτό είναι κάτι που σημειολογικά αποτυπώνεται με πολύ χαρακτηριστικό τρόπο στην τελετή λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, που περιελάμβανε αναπαραγωγή της σκηνής όπου ο Μπάμπης και η Μαρίκα τραγουδούν το συμβολικό ρεμπετικοφανές άσμα «Στου Θωμά το μαγαζί» (ό.π.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αριστοτέλους, *Περί ποιητικής* στο

https://www.greeklanguage.gr/digitalResources/ancient_greek/library/browse.html?text_id=76 (τελευταία επίσκεψη 17-6-2024)

Barthes R. ,1997, *Εικόνα-Μουσική-Κείμενο*, Πλέθρον: Αθήνα

¹⁰ <http://users.uoi.gr/kopi/?p=2028>

¹¹ Δ. Σαββόπουλος, «Νέο Κύμα», από τον δίσκο *Τραπεζάκια Έξω*, 1983

- Brady B. , 1978, *The Keys to writing for Television and Film*, Kendall / Hunt Publishing Company: Iowa.
- Διακομανώλη, Ελευθερία, 2018, *Η μορφολογία του σεναρίου, αφήγηση, μυθοπλασία και συγγραφή*, Αθήνα
- Field Syd, 1986, *Το σενάριο, η τέχνη και η τεχνική*, Κάλβος:Αθήνα
- Καραλής, Βρασίδης, 2023, *Μια ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου*, μετ. Αχιλλέας Ντελλής, Δώμα: Αθήνα
- Λεοντάρης, Γιάννης, 2001, *Λόγοι και λειτουργίες του αφηγητή , στη λογοτεχνική και την κινηματογραφική αφήγηση: Πρώτα στοιχεία για μια εισαγωγή στη συγκριτική αφηγηματολογία*, Σύγκριση/Comparaison 12, Ελληνική Εταιρεία Γενικής και Συγκριτικής Γραμματολογίας
- Metz Cristian, 1974, *Film Language: A Semiotics of the Cinema*, The University of Chicago press
- Metz Cristian, 2007, *Ψυχανάλυση και Κινηματογράφος: Το φαντασιακό σημαίνον*, μτφρ. Βασίλης Πατσογιάννης, Φώτης Σιατίτσας, Πλέθρον: Αθήνα
- Μίγγα, Νίκη, (2019), *Η φιλοσοφία της αφήγησης. Από τον Λόγο στην Εικόνα. Κινηματογραφικές μεταφορές νεοελληνικών πεζογραφημάτων για τον κινηματογράφο*, ΑΠΘ–Τμήμα Φιλολογίας: Θεσσαλονίκη
- Hjelmslev, Louis: *Glossematics as General Semiotics* pp 89–108 στο *Classic of Semiotics*, edited by Martin Krampen, Klaus Oehler, Roland Posner, Thomas Thomas A. Sebeok Thure Uexküll
- Ταινιοθήκη της Ελλάδας, <http://www.tainiothiki.gr/v2/filmography/view/1/867/>, <http://www.tainiothiki.gr/v2/filmography/view/1/1994/> (ημερ. ανάκτησης: 17.06.2024).
- Παζολίνι, Π. Π., 1989, *Ο κινηματογράφος της ποίησης*, μτφ. Β. Μωυσίδης, Αθήνα: Αιγόκερως,
- Pasolini, P. P., «Ο κινηματογράφος σαν γραφή και το αρχέτυπο του μοντέρνου», μτφ. Μ. Φωστιέρη, *Η Λέξη*, 96 (1990), 518-519.
- Ray, Billy, 2015, «The best advice I ever heard about writing...» στο (<https://screenwritingfromiowa.wordpress.com/2015/08/06/the-best-advice-i-ever-heard-about-writing/>)
- Σωτηρίου, Σοφία, 2018, *Η νεοελληνική λογοτεχνία ως πηγή έμπνευσης στη δημιουργική γραφή σεναρίου στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση: το παράδειγμα της Μικρασιατικής Καταστροφής*, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου: Καλαμάτα
- Ταρκόφσκι, Αντρέι , 1990, *Θυσία*, μετ. Μαρία Αγγελίδου, Αθήνα: Νεφέλη

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Σενάριο ταινίας μεγάλου μήκους με τίτλο: "BYZANTINE REBELS"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Β΄ ΜΕΡΟΣ:

Σενάριο ταινίας μεγάλου μήκους με τίτλο: "BYZANTINE REBELS"

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	σελ.32
ABBREVIATION	σελ. 32
ABSTRACT	σελ. 32
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	σελ. 34
ΣΕΝΑΡΙΟ	σελ. 37
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	σελ. 27
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	σελ. 114
ΣΕΝΑΡΙΑ	σελ. 115
ΑΡΘΡΑ- ΜΕΛΕΤΕΣ- ΚΕΙΜΕΝΑ- ΔΟΚΙΜΙΑ	σελ. 115
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ	σελ. 116

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Τέσσερα νέα παιδιά, ο Ανέστης, ο Βαγγέλης, ο Δημήτρης κι η Κατερίνα θα φτιάξουν ένα μουσικό συγκρότημα. Ο Ανέστης, ο πιο δημιουργικός και πιο μελετημένος, ξεχωρίζει και κατά κάποιο τρόπο τους οδηγεί. Επινοεί ένα όνομα (Byzantine Rebels) που μας παραπέμπει σε μια εποχή την οποία οι περισσότεροι την θεωρούν λίγο σκοτεινή, θεοκρατική, ανάξια λόγου. Αυτός όμως έχει εμβαθύνει στην τέχνη της και στον λόγο της και βλέπει την περίοδο αυτή όχι με τη νοσταλγία μιας Μεγάλης Ιδέας, αλλά πιστεύοντας ότι ο τεράστιος πνευματικός της πλούτος είναι αναγκαίο να έρθει στην επιφάνεια για να φωτίσει όλο τον κόσμο. Δεν τον συγκινεί το μεγαλείο των αυτοκρατόρων, αλλά το ανατρεπτικό πνεύμα των πνευματικών της ανθρώπων που βρήκε τη συνέχειά του σε πολλές πλευρές της λαϊκής παράδοσης των λαών των Βαλκανίων. Είναι επομένως γι' αυτόν μια πηγή από την οποία θα αντλήσει όχι για να βρει μια πλευρά της «ελληνικότητας», μια επιστροφή στις ρίζες όπως έκαναν παλαιότερες γενιές, αλλά για να ανανεώσει το νόημα της σημερινής δημιουργίας μέσα στο σύγχρονο κόσμο.

Ο Ανέστης γοητεύεται από την προσωπικότητα του Μεγάλου πρωτοψάλτη του 18ου αι., του Πέτρου Πελοποννήσιου.

Ο Πέτρος γεννήθηκε στην Πελοπόννησο, κοντά στο Μυστρά το 1730. Έμαθε μουσική στη Σμύρνη και λόγω του μεγάλου ταλέντου που είχε, έφτασε μέχρι την Κωνσταντινούπολη, όπου διέπρεψε ως Λαμπαδάριος (αριστερός ψάλτης) στον Πατριαρχικό Ναό, ως Δάσκαλος Ρωμιών, Αρμενίων και Τούρκων, ως συνθέτης εκκλησιαστικής αλλά και κοσμικής μουσικής, καθώς και δεξιότηχης των πιο κλασικών οργάνων της Οθωμανικής μουσικής, του νάι και του ταμπούρ.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του σε συμπλοκή με Τουρκαλβανούς, η μητέρα του τον έστειλε στη Μονή Αγίας Λαύρας (Καλάβρυτα). Εκεί τον βρήκε ένας περιοδεύων έμπορος και τον πήρε μαζί του στη Σμύρνη. Από εκεί και μετά η εξέλιξη του Πέτρου ήταν ραγδαία, λόγω της φυσικής του κλίσης στη μουσική και της μαθητείας του κοντά στον ιερομόναχο Ιωάννη Τραπεζούντιο, με τον οποίο συνέψαλε. Πέθανε 47 χρόνων. Η κηδεία του Πέτρου έγινε στην Κωνσταντινούπολη, στην οποία μάλιστα θέλησαν να παραβρεθούν και οι Δερβίσηδες της πόλης για να τον ψάλλουν, αφού πολύ τον σέβονταν και τον αγαπούσαν και τοποθέτησαν στα χέρια του μέσα στον τάφο του ένα νάι (μουσικό αυλό).

Διαμόρφωσε την αναλυτική σημειογραφία της εκκλησιαστικής και κοσμικής μουσικής παράδοσης. Με αυτόν τον τρόπο η παράδοση θα περάσει στα βιβλία όπου από το 19ο αιώνα αρχίζουν να εκδίδονται και να διασώζονται μέχρι σήμερα.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, της πολυπολιτισμικότητας, της ανοχής και της συμπερίληψης μια αμερικανική εταιρεία μουσικών παραγωγών είναι φυσικό να βρίσκει ενδιαφέρον και προκλητικό το πείραμα της συνεργασίας μουσικών που προέρχονται από όλα αυτά τα γειτονικά κράτη που έχουν τόσα κοινά, αλλά τους χωρίζουν και τόσο μεγάλες διαφορές ώστε όλοι να νιώθουν αδικημένοι από τους άλλους και με την πρώτη αφορμή να επικρατεί κλίμα εχθρότητας και αντιπαλότητας.

Ένας μουσικός παραγωγός, ο Νικηφόρος, με Κωνσταντινουπολίτικη καταγωγή, συνεργάζεται με αυτή την αμερικανική εταιρεία και τους προτείνει να συμμετέχουν σε ένα μουσικό πρότζεκτ με άλλους μουσικούς από τα Βαλκάνια κι απ' την Κωνσταντινούπολη. Αναπτύσσεται μάλιστα μια ερωτική περιπέτεια μεταξύ του Νικηφόρου και της Κατερίνας, η οποία είχε ήδη μια χαλαρή σχέση με τον Ανέστη. Ο Ανέστης και η Κατερίνα πάντως φαίνονται αποφασισμένοι να το τολμήσουν, ο Βαγγέλης παρουσιάζεται αρνητικός και ο Δημήτρης δεν εκφράζεται. Ο αιφνίδιος θάνατος του Δημήτρη παίζει αποφασιστικό ρόλο στην οριστική άρνηση του Βαγγέλη.

Ο Ανέστης και η Κατερίνα ακολουθούν τον Νικηφόρο στην Αμερική. Το πρότζεκτ γνωρίζει επιτυχία. Αλλά πριν από την τελική συναυλία, ο Ανέστης αιφνιδίως αποχωρεί, θεωρώντας ότι ολοκλήρωσε αυτό που έπρεπε να κάνει κι ό,τι γινόταν από δω και πέρα θα αποσκοπούσε μόνο στην εμπορική εκμετάλλευση, επιστρέφει και ξανασμίγει με τον Βαγγέλη για να φτιάξουν από την αρχή τους *Byzantine Rebels*

Ο Ανέστης δεν υποκύπτει στο δέλεαρ ενός μίγματος που θα εξασφάλιζε μια εμπορική επιτυχία και επιστρέφει όχι για να κλειστεί πίσω από τα τείχη, αλλά θέλοντας να συνεχίσει έναν δημιουργικό δρόμο.

Λέξεις κλειδιά: *Πέτρος Πελοποννήσιος, Βαλκάνια, Κωνσταντινούπολη, μουσικό πρότζεκτ, συναυλία, Byzantine Rebels*

ABBREVIATION

Anestis, Vangelis, Dimitris and Katerina have formed a band called *Byzantine Rebels*. Anestis is fascinated by the personality of an 18th century cantor, Petros Peloponnesios. A music producer, Nikiforos, of Constantinople origin, collaborates with an American company and suggests that they participate in a project with other musicians from the Balkans and Istanbul. An erotic adventure is even developing between Nikiforos and Katerina who already had a loose relationship with Anestis. Anestis and Katerina, however, seem determined to dare it, Vangelis is negative, and Dimitris does not express himself. Dimitris' sudden death plays a decisive role in Vangelis' final denial. Anestis and Katerina follow Nikiforos to America. The project is a success. But before the final concert, Anestis suddenly leaves, thinking that he has completed what he had to do and everything that happened from now on would only be aimed at commercial exploitation, he returns and reunites with Vangelis to rebuild the *Byzantine Rebels*.

Keywords:

Petros Peloponnesios, Balkans, Istanbul, music project, concert, Byzantine Rebels

ABSTRACT

Anestis, Vangelis, Dimitris and Katerina have formed a musical group called *Byzantine Rebels*. Anestis is fascinated by the personality of an 18th century cantor, Petros Peloponnesios. A music producer, Nikiforos, originally from Constantinople, collaborates with an American company and proposes that they participate in a project with other musicians from the Balkans and from Constantinople. A romantic adventure develops between Nikiforos and Katerina, who already had a casual relationship with Anestis. Anestis and Katerina, however, seem determined to dare, Vangelis appears negative, and Dimitris does not express himself. The sudden death of Dimitris plays a decisive role in Vangelis' final refusal. Anestis and Katerina follow Nikiforos to America. The project is a success. But before the final concert, Anestis suddenly leaves, thinking that he has done what he had to do and everything from here on out would only be for commercial exploitation, he returns and rejoins Vangelis to rebuild *Byzantine Rebels*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η συγγραφή ενός σεναρίου στηρίζεται στην αρχική σύλληψη μιας ιδέας και αποτελεί το πρώτο βήμα για την πραγματοποίηση και την υλοποίηση ενός κινηματογραφικού έργου. Με τη συγγραφή του σεναρίου το έργο λαμβάνει υπόσταση στη σκέψη του δημιουργού. Δεν θα έχει τελικά το έργο την ίδια μορφή, αλλά θα έχει συλληφθεί η ουσία της υπόστασής του. Η δημιουργική γραφή ενός με τον ένα ή σεναρίου με τον άλλο τρόπο αποκτά έναν λογοτεχνικό χαρακτήρα, καθώς ο σεναριογράφος πλάθει μια εικόνα, δίνει λόγο στην εικόνα και έχει το χρονικό αισθητήριο ώστε να υπάρχει ένας σφιχτός ρυθμός στην πορεία της αφήγησης (Ρηντ 1971, Σωτηρίου 76).

Η δομή των τριών πράξεων μοιάζει να αντέχει στο χρόνο αλλά και να υπάρχει σε διάφορα είδη ανθρώπινης δημιουργίας, γιατί ανταποκρίνεται στο θεμελιώδες σχήμα: αρχή, μέση και τέλος. Η εισαγωγή (set up), η ανάπτυξη (development), και η επίλυση (resolution). (Sege 1994: 19)

Στην πρώτη πράξη παρουσιάζονται τα πρόσωπα και το θέμα γύρω από το οποίο θα συγκρουσθούν ή θα συνεργαστούν ή όπως αλλιώς έχει διατυπωθεί δημιουργούμε μια «δέσμευση» με το κοινό· στη δεύτερη πράξη εκδηλώνονται οι συγκρούσεις, συντελείται η δράση και η εξέλιξη της υπόθεσης· ή αλλιώς, επεκτείνουμε και εμβαθύνουμε τη σχέση με το κοινό· και στην τρίτη έρχεται η λύση ή αλλιώς «η απελευθέρωση του κοινού από τη δέσμευση που έχουμε δημιουργήσει». Howard, 2004: 255). Με πιο απλά λόγια μπορεί η αρχή να είναι το «μια φορά κι έναν καιρό» κι αφού αφηγηθούμε το τι συνέβη να καταλήξουμε στο «ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» R. Kahane (1993: 16).

Καθώς όμως ξεκινάει κανείς να γράφει αρχίζει να ξεκαθαρίζει στη σκέψη του το θέμα με το οποίο θέλει να ασχοληθεί. Τέσσερα νέα παιδιά θέλουν να κάνουν ένα μουσικό συγκρότημα. Ποιος είναι όμως ο στόχος τους και η επιδίωξή τους. Ένας ανάμεσα τους, ο πιο δημιουργικός και πιο μελετημένος, ξεχωρίζει και κατά κάποιο τρόπο τους οδηγεί. Επινοεί ένα όνομα (Byzantine Rebels) που μας παραπέμπει σε μια εποχή την οποία οι περισσότεροι την θεωρούν σκοτεινή, θεοκρατική, ανάξια λόγου. Αυτός όμως έχει εμβαθύνει στην τέχνη της και στον λόγο της και βλέπει την περίοδο αυτή όχι με τη νοσταλγία μιας Μεγάλης Ιδέας, αλλά πιστεύοντας ότι ο τεράστιος πνευματικός της πλούτος είναι αναγκαίο να έρθει στην επιφάνεια για να φωτίσει όλο τον κόσμο. Δεν τον συγκινεί το μεγαλείο των αυτοκρατόρων, αλλά το ανατρεπτικό πνεύμα των πνευματικών της ανθρώπων που βρήκε τη συνέχειά του σε πολλές πλευρές της λαϊκής παράδοσης των λαών των Βαλκανίων. Είναι επομένως γι' αυτόν μια πηγή από την οποία θα αντλήσει όχι για να βρει μια πλευρά της «ελληνικότητας», μια επιστροφή στις ρίζες όπως έκαναν παλαιότερες γενιές, αλλά για να ανανεώσει το νόημα της σημερινής δημιουργίας μέσα στο σύγχρονο κόσμο.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, της πολυπολιτισμικότητας, της ανοχής και της συμπερίληψης μια αμερικανική εταιρεία μουσικών παραγωγών είναι φυσικό να βρίσκει ενδιαφέρον και προκλητικό το πείραμα της συνεργασίας μουσικών που προέρχονται από όλα αυτά τα γειτονικά κράτη που έχουν τόσα κοινά, αλλά τους χωρίζουν και τόσο μεγάλες διαφορές ώστε όλοι να νιώθουν αδικημένοι από τους άλλους και με την πρώτη αφορμή να επικρατεί κλίμα εχθρότητας και αντιπαλότητας.

Σε μια τέτοια εποχή παγκοσμιοποίησης όμως είναι φυσιολογικό να αποκτάει έναν ιδιαίτερο ρόλο η ασφάλεια που προσφέρει η ταυτότητα του έθνους και του κράτους στο οποίο ανήκει κανείς. Έρχεται σαν μια φυσική αντίδραση στην απειλή της ομογενοποίησης των λαών και της κατάρρευσης στερεοτύπων και ηθικών και κοινωνικών αξιών· μια σχεδόν αυθόρμητη αντίδραση σε μια επαπειλούμενη ισοπέδωση.

Αν ο Νικηφόρος εκφράζει αυτή την αισιόδοξη και μοντέρνα προοπτική μιας πολυπολιτισμικής κοινωνίας όπου η ανοχή επιτρέπει σε διαφορετικά άτομα να συνυπάρχουν και ο Βαγγέλης την αμυντική στάση αυτού που κλείνεται πίσω από τα τείχη του, ο Ανέστης επιχειρεί να βadíσει έναν δρόμο υπέρβασης, έναν δρόμο σύνθεσης. Ο Πέτρος Πελοποννήσιος διατηρώντας τη δική του ταυτότητα συνομιλεί και συνυπάρχει με τους άλλους, μένοντας πιστός στην παράδοσή του καινοτομεί και την εξελίσσει. Δεν τον ενδιαφέρει λοιπόν να γίνει μέρος ενός μεταμοντέρνου μίγματος όπου όλα ταιριάζουν με όλα.

Αυτό δικαιολογεί και την στάση του Ανέστη στο τέλος: δεν υποκύπτει στο δέλεαρ ενός μίγματος που θα εξασφάλιζε μια εμπορική επιτυχία και επιστρέφει όχι για να κλειστεί πίσω από τα τείχη, αλλά θέλοντας να συνεχίσει έναν δημιουργικό δρόμο. Αν τα καταφέρει...

Σενάριο ταινίας μεγάλου μήκους με τίτλο: "BYZANTINE REBELS"

ΠΡΑΞΗ 1^η

ΣΚΗΝΗ 1

Μια συνοικία της Αθήνας. Άγιος Ελευθέριος. Πολυκατοικίες. Η Αχαρνών με κίνηση. Η Εκκλησία. Ένα ψιλικατζίδικο. Η είσοδος μιας πολυκατοικίας.

Ένα υπόγειο που έχει μετατραπεί σε στούντιο.

Κατεβαίνει ο ΑΝΕΣΤΗΣ τα σκαλιά κρατώντας στα χέρι ένα ούτι σε θήκη.

ΣΚΗΝΗ 2

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ (28) έχει βάλει στον υπολογιστή ένα σταθερό μουσικό θέμα - που θυμίζει το ρυθμικό και μελωδικό σχήμα ραπ τραγουδιού - και δοκιμάζει αυτοσχεδιασμούς με το ούτι.

Σε λίγο μπαίνουν και άλλοι ένας-ένας

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ (28) μπαίνει, χαιρετάει με νεύμα κι αρχίζει να κουρδίζει την κιθάρα.

Μετά από λίγο μπαίνει

ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ (27), αμίλητος, κουνάει το χέρι για να χαιρετίσει, του απαντάνε οι άλλοι με τον ίδιο τρόπο. Πάει και κάθεται στη ντραμς.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ (28) σταματάει να παίζει. Ανοίγει ένα βιβλίο με μια ζωγραφιά και δίπλα ένα λευκό χαρτί. Αρχίζει να ζωγραφίζει. Προσπαθεί να αντιγράψει την εικόνα του Πέτρου του Πελοποννησίου, ενός μεγάλου ψάλτη του 18^{ου} αιώνα.

Σηκώνεται από την θέση του ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ και τον πλησιάζει:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Τι κάνεις εκεί, ρε μαλάκα;

ΑΝΕΣΤΗΣ

(του ρίχνει μια ματιά - μετά από λίγο)
Έχεις κάνα τσιγάρο;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(κοιτάει από το παράθυρο του υπογείου που φαίνεται
δρόμος)

Έχει γούστο να βρέξει!

(κάθεται μπροστά στο κομπιούτερ και το συνθεσάιζερ)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Σηκώνει το χαρτί και του δείχνει τι ζωγραφίζει. Βάζει τον δείκτη του στο ρουθούνι. Καθαρίζει τη μύτη του. Συνεχίζει να ζωγραφίζει.

Θάρθει η Κατερίνα ή θα μας στήσει πάλι;

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ πετάει ένα τσιγάρο στον Ανέστη.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ χτυπάει την μπότα της ντραμς και σχηματίζει σιγά-σιγά ένα ρυθμικό σχήμα. Τὰ "τάλαντα" [τα-λα-ντα-τα-τά-λα-ντα-τα-τα-τά-τα-τά-τα -τά-λα-ντα] σε μια ροκ εκδοχή.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ανταποκρίνεται με το συνθεσάιζερ και επεξεργάζεται ένα σχήμα στο μπάσο που καταλήγει σε "ισοκράτημα").

Στην οθόνη του κομπιούτερ εμφανίζεται το γράφημα αυτού του επαναλαμβανόμενου σχήματος. Φαίνεται μόνο η οθόνη. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ αρχίζει να αυτοσχεδιάζει φωνητικά με ύφος βυζαντινό. Σταματούν. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ πλησιάζει στον υπολογιστή.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Θάρθει η Κατερίνα;

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κοιτάζει στην οθόνη

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πάτα αυτό. Πήγαινε «save as». Γράψε ό,τι θέλεις. Γράψε «Πέτρος». Το έσωσες.

Πάει στο ψυγείο και παίρνει μια μπύρα.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ρε Μήτσο, σούπε η Κατερίνα εάν θάρθει;

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ σφίγγει τα στεφάνια

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ σηκώνεται ανάβει τσιγάρο.. η μουσική ακούγεται

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ σταματάει, σηκώνεται, στρώνει το παντελόνι του στον πισινό του κι ανοίγει τα πόδια του. Πίνει μια γουλιά από την μπύρα του ΒΑΓΓΕΛΗ και κλείνει το μηχάνημα.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ φέρνει το κινητό μπροστά στον ΑΝΕΣΤΗ. Ή οθόνη του κινητού): ΠΛΥΘΕΙΤΕ ΚΙ ΕΡΧΟΜΑΙ!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΣΚΗΝΗ 3

Στην οθόνη εμφανίζεται η φωτογραφία του καθενός και μια φωνή διαβάζει το κείμενο:

ΑΝΕΣΤΗΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ, 28 ετών. Απόφοιτος του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Πρόκειται να κάνει μεταπτυχιακά στην Κοπεγχάγη. Ορφανός από πατέρα. Ο πατέρας του ήταν δάσκαλος και ψάλτης. Η μάνα του ήταν κι αυτή δασκάλα, τώρα είναι συνταξιούχος. Ο πατέρας του έφυγε από τη ζωή στα 55 του χτυπημένος από τον καρκίνο. Αυτός (ο πατέρας του) τον ανέβασε από μικρόν στο ψαλτήρι και του μετέδωσε την αγάπη για την βυζαντινή μουσική. Πάντως ο ίδιος ζούσε όπως κάθε νέος στην ηλικία του. Άκουγε παλιά ροκ, ραπ και χιπ-χοπ και παρακολουθούσε τη μουσική σκηνή ελληνική και ξένη. Πήγαινε συχνά και έψελνε αλλά αυτό δεν

τον εμπόδιζε από το να έχει μια κανονική νεανική κοινωνική ζωή με ποτά, ξενύχτια, κραιπάλες κλπ. χωρίς να «τον παίρνει από κάτω» Σε γενικές γραμμές ακολουθεί το τυπικό της Εκκλησίας, χωρίς να επηρεάζονται οι συναναστροφές του. Παίζει διάφορα παραδοσιακά όργανα και κυρίως ούτι και ταμπουρά.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, 28 ετών. Δεν είναι σαφές με τι ασχολείται. Δουλεύει περιστασιακά σε καταστήματα μουσικών ειδών. Κατέχει πολύ καλά τη μουσική τεχνολογία. Οι γονείς του διατηρούν ψιλικατζίδικο. Συχνά δουλεύει κι αυτός εκεί. Από μικρός κινείται στις παρυφές του περιθωρίου. Καπνίζει, πίνει, δοκιμάζει ουσίες. Ακούει πολύ μουσική. Κυρίως παλιά ροκ και ρεμπέτικα. Παίζει καλά ηλεκτρική και ακουστική κιθάρα. Δεν έχει κάνει σπουδές. Μετά το Λύκειο γράφτηκε σε ένα συνοικιακό ωδείο, αλλά γρήγορα τα παράτησε. Έμπλεκε με διάφορους ροκάδες και μάθαινε. Παιδικός φίλος του Ανέστη. Τον θεωρούσε αυθεντία και προσπαθούσε να μάθει από αυτόν. Έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για ιστορίες μυστηρίου και συνωμοσίες (μαύρες τρύπες, εξωγήινους, ο ρόλος των εβραίων κλπ). Έχει σοβαρή σχέση με την ΡΕΝΑ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΦΡΑΓΚΟΥ, 25 ετών. Γόνος ευκατάστατης οικογενείας. Μένει στο Ψυχικό. Γνωρίστηκε με τον Ανέστη στα φοιτητικά τους χρόνια από παρέες μουσικές. Έχουν μια χαλαρή ερωτική σχέση. Ο πατέρας της επιτυχημένος δικηγόρος, η μητέρα της φιλόλογος. Διαζευγμένοι. Έχει κάνει πολλά χρόνια σπουδές στο Ωδείο. Πιάνο και φωνητικά. Παίζει και ακορντεόν. Σκέφτεται να φύγει για έξω. Την προβληματίζει τι θα κάνει ο Ανέστης. Ζει με τη γιαγιά της, για να είναι πιο κοντά στο Κέντρο. Θέλει να είναι απελευθερωμένη και χωρίς κόμπλεξ. Επίσης, να γίνεται το επίκεντρο του ενδιαφέροντος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΛΛΑΧΙΩΤΗΣ, 27 ετών. Έχει τελειώσει τεχνική σχολή ηλεκτρονικών. Ο πατέρας του δουλεύει σε λαϊκές αγορές, η μητέρα του σε διάφορες ευκαιριακές δουλειές. Ο ίδιος παίζει πολύ καλά ντραμς και γενικά κρουστά. Αγαπάει τις μηχανές. Ακούει περισσότερο παλιά ροκ. Μιλάει πολύ λίγο, αλλά ακούει τους άλλους πολύ προσεκτικά. Στις μουσικές του προτιμήσεις είναι απρόβλεπτος. Μπορεί να ακούει «πανηγυρτζιδικα», βαριά λαϊκά, «σκυλάδικα» καθώς δουλεύει σε πανηγύρια και μαγαζιά ως επαγγελματίας μουσικός. Είναι επιρρεπής στο ποτό. Δεν εκδηλώνεται. Είναι «ευγενικό παιδί» αλλά δεν ξέρει κανείς τι κρύβει μέσα του. Ξέρουμε ελάχιστα πράγματα για την προσωπική του ζωή.

ΣΚΗΝΗ 4 στο στούντιο

Αυτοσχεδιάζουν στο ίδιο μουσικό θέμα που ακουγόταν προηγουμένως.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ (25) συμμετέχει με φράσεις φωνητικές χωρίς λόγια. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ (28) συμπληρώνει αυτές τις φράσεις με το ούτι. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ (28) παίζει ένα σταθερό σχήμα στην ηλεκτρική κιθάρα. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ (27) κρατάει σταθερά τον ρυθμό εμπλουτίζοντάς τον με διάφορα γεμίσματα.

Έπειτα από λίγο σταματάνε.

Μετά από κάποιες στιγμές σιωπής...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Όσο το σκέφτομαι τόσο πιο πολύ το γουστάρω!
BYZANTINE REBELS!!! Μάλιστα! Αυτό είναι όνομα!
Ωραία ιδέα, ρε Ανέστη!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(με ένα τσιγάρο στο στόμα)

Έχει κανείς φωτιά;

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ της πετά έναν αναπτήρα

ΑΝΕΣΤΗΣ

Δε μου βγαίνει, γαμώ το, ο στίχος... Κοίταξε με τέτοιο όνομα πάμε για...διεθνή καριέρα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Μέχρι να έρθει η διεθνής καριέρα, μη φαγωθούμε για το θρόνο! Όλο τέτοια δε γινόντουσαν στο Βυζάντιο;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Υπερβολές! Εξ άλλου εμείς δεν είμαστε βασιλιάδες, είμαστε rebels. Θα φτιάξουμε το δικό μας ρεμπέτικο, μια δόση βυζαντινό, μια κουταλιά της σούπας παραδοσιακό, μια γεμάτη χούφτα ροκ, μια πρέζα ραπ, καλό ανακάτεμα και τσούπ!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πρέπει και η μουσική να γεννάει ένα μυστήριο, όπως και το όνομα... Να, αυτό το κομμάτι...

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ναι, γαμώτο, αυτό το κομμάτι... Θέλω σε ένα στυλ ραπ να αφηγείται κάποια επεισόδια από τη ζωή ενός μεγάλου μας μουσικού, του Πέτρου του Πελοποννήσιου. Που ψάλλει ένα τούρκικο κομμάτι σε έναν μιναρέ και τον φυλακίζουν. Που παριστάνει τον τρελό στο δικαστήριο και πετάει ... καρύδια στους δικαστές. Που τον κλείνουν σε τρελοκομείο και γράφει ένα μουσικό κομμάτι με τα κοτσάνια των βύσσινων. Που τον κηδεύουν και με την άδεια του Πατριάρχη οι δερβίσηδες παίζουν το νάι στον τάφο του...

Οι άλλοι τον παρακολουθούν χωρίς να αντιδρούν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Αυτό είναι κινηματογραφική ταινία από μόνο του!!

ΣΚΗΝΗ 5

(Έχει βραδιάσει. Στην αποβάθρα του ηλεκτρικού. Ένα μεγάλο φωτεινό διαφημιστικό ταμπλό. Η φωτογραφία ενός υπολογιστή.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(Σκύβει και με τα δάχτυλά του κάνει πως χτυπά το πληκτρολόγιο)

ΑΝΕΣΤΗΣ (κοιτάζει την Κατερίνα)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Θα δώσω για προφίσιενσυ, τον Δεκέμβρη. Τόχω καθυστερήσει αρκετά. Και μετά θα πέσω με τα μούτρα για το δίπλωμα του πιάνου.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Έρχεται ρε!!!!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(Μέσα στο τραίνο)

Να σου γράψω ένα τραγουδάκι τύπου ραπ για τον Πέτρο σου;

ΑΝΕΣΤΗΣ

(χαμογελάει) (ερώτηση στην Κατερίνα)
Θα φύγεις πάλι για έξω;

[Κατεβαίνουν από το τραίνο. Προχωρούν στο δρόμο. Κάθονται σε μια ταβέρνα. Έξω]

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Φτάνει με μια μηχανή. Κατεβαίνει. Κάθεται μαζί τους. Στρίβει τσιγάρο. Ανάβει. Τρώνε και πίνουν. Μιλάνε, γελάνε.)

ΣΚΗΝΗ 6

Σ' ένα διπλανό τραπέζι κάθεται ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ μόνος του. Είναι μεταξύ 40 και 50. Φαίνεται ότι παρακολουθεί την κουβέντα τους. Μοντέρνα εμφάνιση. Νεανίζει παρά τα σημάδια της ηλικίας. Ο φακός παγώνει στο πρόσωπό του.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ή ΝΙΚ. Γεννήθηκε στην Αμερική. Όπως κι ο πατέρας του. Ο παππούς του ήταν Κωνσταντινουπολίτης, το ίδιο κι η γιαγιά του, αλλά εκείνη είχε μακρινή καταγωγή από την Πελοπόννησο. Είναι μουσικός παραγωγός. Δουλεύει για λογαριασμό αμερικάνικης εταιρείας που αναλαμβάνει την προώθηση νέων μουσικών μέσω της διαδικτυακής προβολής τους και των ζωντανών εμφανίσεων. Είχε δει στο you tube κάποια δουλειά τους και του κίνησε το ενδιαφέρον.

ΣΚΗΝΗ 7

Πλησιάζει το γκαρσόνι με ένα κρασί.

Γκαρσόν

Κερασμένο από τον κύριο.

(Γυρίζουν και κοιτάζουν προς το μέρος πού έδειξε το γκαρσόνι.)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

(Υψώνει το ποτήρι του και πίνει. Σηκώνεται. Τους πλησιάζει.
Ζητάει να καθίσει στην παρέα τους. Κάθεται και συστήνεται.)

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

Σόρρυ, ε; Νικηφόρος, αλλά μπορείτε να με φωνάζετε
Νικ. Εγώ σας ξέρω! Σας έχω δει στο γιού τιουμπ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ (γελώντας)

Δεν το περίμενα να είμαστε τόσο διάσημοι!!!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

Είναι η δουλειά μου βλέπεις. Δουλεύω σε μια
αμερικάνικη εταιρεία που ασχολείται με μουσικές
παραγωγές και τώρα έχει στρέψει το ενδιαφέρον της
στα μέρη μας. Γι' αυτό με στείλανε και μένα εδώ..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Στην Αμερική μένετε;

ΝΙΚ

Στον ενικό, σε παρακαλώ. Μη με κάνεις να νιώθω
τόσο μεγάλος... Τον μοιράζω τον χρόνο μου. Τώρα
είμαι αρκετούς μήνες στην Ελλάδα. Έχεις πολύ
ωραία φωνή. Πρέπει να χεις κάνει σπουδές.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ευχαριστώ. Κάνω φωνητική και σπουδάζω πιάνο αλλά
έχω ξεσηκώσει πολλά τερτίπια απ' τη γιαγιά μου
που τραγούδαγε από δημοτικά μέχρι Βέμπο!

ΝΙΚ

Μου αρέσει που αναμιγνύετε διάφορα είδη. Με λίγη δουλειά και λίγο προμόσιον θα πάτε καλά. Αλλά η Ελλάδα έχει κλειστούς ορίζοντες.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Εξω είναι καλύτερα, αλλά τι να το κάνεις. Εγώ τουλάχιστον μόνο στα ελληνικά μπορώ να γράφω...

ΝΙΚ

Μόνο εσύ δεν γράφεις;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Ο Ανέστης είναι ο αρχηγός του γκρουπ. Αυτός γράφει, αυτός το βάφτισε. Εμείς δουλεύουμε πάνω στις ιδέες του και διαμορφώνουμε τον τελικό ήχο.

ΝΙΚ

Και γιατί Byzantine Rebels, Κατερίνα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τον Ανέστη ρώτα

ΝΙΚ

Όχι εσένα ρωτάω. Γιατί κι εσύ συμφώνησες

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ο Ανέστης έχει κόλλημα με το Βυζάντιο. Ξέρει και διαβάζει βυζαντινή, ψέλνει... Μην τον βλέπεις που κάνει παρέα με μας τα ρεμάλια! Είναι καλό παιδί! Μας διάβασε το ποίημα του Γέητις και μας έπεισε ότι το Βυζάντιο έχει έναν κρυμμένο θησαυρό που αφορά όλο τον κόσμο... Κι εμείς τον πιστέψαμε, γιατί τα λέει καλά και τον αγαπάμε...

ΝΙΚ

Εσύ ντράμερ δε μιλάς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Να πάρουμε ένα μισόκιλο ακόμα;

ΝΙΚ

Για την ταβέρνα έχει περάσει η ώρα. Πάμε σ' ένα μπαρ εδώ κοντά να κεράσω ένα ποτό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (στο γκαρσόνι)

Μισό κιλό και τον λογαριασμό.

ΝΙΚ

(κοιτάζει τον Δημήτρη και γελάει - συνεχίζει)

Νιώθω ότι θέλετε να κάνετε κάτι διαφορετικό και, όπως σας άκουγα, μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι έχετε τις προϋποθέσεις.

Το ΓΚΑΡΣΟΝΙ ακουμπάει το μισόκιλο στο τραπέζι:

Είναι όλα πληρωμένα

ΦΩΝΕΣ

Ω, μα γιατί... Δεν έπρεπε... Κέρασες ένα κρασί, φτάνει... Ευχαριστούμε

ΝΙΚ

Μην το κάνουμε θέμα ρε παιδιά, εντάξει... Θέλω να σας γνωρίσω και να γνωρίσω καλύτερα τη δουλειά σας. Είμαι παραγωγός. Παλιός μουσικός και τώρα παραγωγός. Πάμε για ένα ποτό; Αυτός θα κλείσει σε λίγο. [δείχνει με τη ματιά του προς την ταβέρνα]

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(γνέφει καταφατικά)

ΝΙΚ

Ξέρω ένα μπαρ εδώ κοντά που με περιμένουν και κάτι φίλοι... αυτοί πάνε κατ' ευθείαν στο μπαρ. Εγώ θέλω πρώτα να περάσω από την ταβέρνα. Είμαι κι εργένης και το συνδυάζω με το φαΐ. (χαμογελάει· κοιτάζει τον Ανέστη)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πάμε, αλλά να μην το ξενυχτήσουμε κιόλας...

ΣΚΗΝΗ 8 ΣΤΟ ΜΠΑΡ

Μπαίνουν στο μπαρ ο ΝΙΚ με την ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ακολουθούν ο ΑΝΕΣΤΗΣ με τον ΒΑΓΓΕΛΗ. Πίσω τους ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ χαζεύοντας τον κόσμο.

Κάθονται στην μπάρα ο ΝΙΚ με την ΚΑΤΕΡΙΝΑ και τον ΑΝΕΣΤΗ. Όρθιοι ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ και ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ. Μετά από λίγο σηκώνεται ο ΑΝΕΣΤΗΣ και κάθεται ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (στον Δημήτρη)

Τι ώρα είναι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (της δείχνει το ρολόι του κινητού του)

Ο ΝΙΚ σκύβει και κάτι ψιθυρίζει στην ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Καθώς σηκώθηκε ο ΑΝΕΣΤΗΣ και βρέθηκε δίπλα στον ΒΑΓΓΕΛΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ (σιγά)

Τη γουστάρεις, ρε;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Βρήκες την ώρα!

ΝΙΚ (στον Ανέστη)

Ακούς; Κι αυτό το κομμάτι που παίζει έχει δέσει με πολύ ενδιαφέροντα τρόπο τη Δύση και την Ανατολή...

ΑΝΕΣΤΗΣ

Δίκιο έχεις... Αυτό παλεύουμε...

ΝΙΚ

Καλά με τα παραδοσιακά... έγινε και λίγο μόδα. Με τα βυζαντινά πώς έμπλεξες;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ο πατέρας μου με ανέβαζε στο ψαλτήρι από έξι χρονών. Και μ' έβαζε να ψάλω. Εν τω μεταξύ καμάρωνε, γιατί έψαλλα σωστά. Εμένα μου την έδινε...

Και καθώς μεγάλωνα δεν ήθελα να είμαι το καλό παιδί της Εκκλησίας. Μετά έμπλεξα και με τις ροκιές ... Τώρα θέλω να τα παντρέψω..

ΝΙΚ

(Με ύφος μεταξύ σοβαρού και αστείου)

Πώς πετυχαίνει ένας γάμος; Εγώ δεν ξέρω... Είμαι εργένης...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Με έρωτα;... Με αγάπη; ... Και καλή χημεία στο σεξ!!!

ΑΝΕΣΤΗΣ

(Σηκώνει το ποτήρι του και κάνει νόημα για να παραγγείλει το επόμενο. Πάει προς την τουαλέτα)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(Κάνει ελαφρές κινήσεις στο ρυθμό του κομματιού)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(στρίβει τσιγάρο, ανάβει, πίνει μια γουλιά)

ΣΚΗΝΗ 9 ΣΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κάθεται στη λεκάνη της τουαλέτας σε μια καμπίνα. Κοιτάζει λίγο αφηρημένος. Λίγο βιαστικά, βγάζει από την τσέπη του ένα μολύβι, κόβει ένα κομμάτι από το χαρτί υγείας κι αρχίζει και γράφει σε βυζαντινή παρασημαντική. Σταματάει λίγο, ψιθυρίζει μια μελωδία και ξαναγράφει. Μόλις τελειώνει, διπλώνει το χαρτί και το βάζει στην τσέπη του. Σηκώνεται, τραβάει το καζανάκι, βγαίνει, πάει στον νιπτήρα, πλένεται λίγο και φεύγει

ΣΚΗΝΗ 10 ΣΤΟ ΜΠΑΡ

Πάλι τα ίδια πρόσωπα.

Ο ΝΙΚ σηκώνεται και στέκεται δίπλα στον ΑΝΕΣΤΗ.

ΝΙΚ

(απευθύνεται στον Ανέστη)

Εγώ όλους αυτούς πούναι σήμερα φίρμες τους ξέρω. Και έχω δουλέψει μαζί τους. Και ξέρω πώς δουλεύουνε. Λοιπόν. Αυτοί δεν μπορούν να βγάλουνε κάτι προς τα έξω που να έχει ψυχή. Γιατί είναι επαρχιώτες. Είναι οι πρώτοι του χωριού και θέλουνε να μείνουνε οι πρώτοι του χωριού. Δεν τους ενδιαφέρει να πάνε παραπέρα... (μικρή παύση) Και θέλεις να σου πω κάτι; Δεν έχουνε τα κότσια να πάνε παραπέρα!

Εσείς έχετε και τα κότσια, έχετε και ωραία τραγουδίστρια!!!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(χαμογελάει κολακευμένη)

Φεύγουμε;

ΣΚΗΝΗ 11 ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Βγαίνουν στο ΔΡΟΜΟ. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ τρεκλίζει, παραπατάει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δεν θα οδηγήσεις. Ξέχνα το!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Γελάει και πάει προς τη μηχανή παραπατώντας)

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Έλα ... θα πάρουμε ταξί ... τι πας να κάνεις...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(τους κουνάει τα κλειδιά γελώντας και ανεβαίνει στη μηχανή)

Πάνε κοντά του να τον εμποδίσουν. Βάζει μπρος και ξεκινάει.

Λίγα μέτρα πιο κάτω πέφτει

Τρέχουν κοντά του.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ τον βοηθάει να σηκωθεί. Βοηθάει και ο ΝΙΚ.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ και ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ σηκώνουν τη μηχανή και την παρκάρουν σε μια άκρη.

Ο ΝΙΚ σταματάει ένα ταξί.

Μπαίνουν μέσα ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ πρώτα και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ μετά στα πίσω καθίσματα. Στο μπροστινό ο ΝΙΚ.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ δοκιμάζει τη μηχανή. Παίρνει μπρος. Ανεβαίνει και ο ΑΝΕΣΤΗΣ και ακολουθούν.

ΣΚΗΝΗ 12 ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ—ΕΗΜΕΡΩΜΑΤΑ

Βγαίνουν όλοι από το νοσοκομείο.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κουτσαίνει λίγο.

Ο ΝΙΚ σταματάει ένα ταξί. Μπαίνει στο μπροστινό κάθισμα.

Πίσω μπαίνει πρώτα ο ΑΝΕΣΤΗΣ και μετά η ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Φεύγουν

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ φέρνει τη μηχανή του ΔΗΜΗΤΡΗ.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κάθεται πίσω.

Φεύγουν.

ΣΚΗΝΗ 13 Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ.

ΑΝΕΣΤΗΣ και ΚΑΤΕΡΙΝΑ κάθονται αραχτοί.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Πώς σου φάνηκε αυτός ο Νικ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: (σηκώνεται)

Θες καφέ;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Κάνε άμα θες...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τι να σου πω; Συμπαθητικός μου φάνηκε... Καλός τύπος... Αλλά μικρό καλάθι... Ζάχαρη πόση θες;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Πολλά μας είπε... Θα μας ταραξεί τα ήσυχα νερά αυτός... Σκέτο...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πότε την έκοψες τη ζάχαρη;

Μπαίνει ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(προχωράει στο κουζινάκι)

Γειά!!! Για τον χτεσινό μαλάκα λέτε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Γιατί μαλάκα ρε Βάγγο; Μας κέρασε ο άνθρωπος ...
βοήθησε τον Δημήτρη... πλήρωσε το ταξί...

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ψύχραιμα ρε Βαγγέλη. Κάτσε να δούμε και τι θέλει.
Μια γνωριμία κάναμε...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πολλά λόγια ρε φίλε. Δεν έχω εμπιστοσύνη στα
πολλά λόγια. Άντε να δούμε... Αλλά μέχρι να δούμε
να παίξουμε καμιά μουσικούλα να γουστάρουμε...

Μπαίνει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κουτσαίνοντας ελαφρώς

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Καλώς τον, τον κουτσο – Δημήτρη... θα μας πεις κι
εσύ τι ψηφίζεις για τον Νικ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Χαμογελάει κάθετα στη ντραμς σηκώνει τους ώμους αρχίζει
να παίζει. Πιάνουν τα όργανα. Παίζουν–κουρδίζουν. Μετά
γίνεται ησυχία.

ΑΝΕΣΤΗΣ

τρία και...

Αρχίζουν να παίζουν. Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ πλησιάζει στο μικρόφωνο.
Τραγουδάει. Μετά από λίγο σταματάνε..

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εδώ αλλάζω ακόρντο;

Χτυπάει το τηλέφωνο της Κατερίνας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Γεια σου Νικ. Στον Άγιο Λευτέρη. Στο σταθμό.
Μόλις κατέβεις στο πρώτο στενό δεξιά. Στο
υπόγειο. Στο 3.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ (στην ΚΑΤΕΡΙΝΑ)

Τί; τού 'πες να 'ρθει εδώ;

Επόμενο πλάνο.

Ο Νικ κάθεται σε έναν καναπέ στο στούντιο.

Ξαναπαίζουν το ίδιο κομμάτι. Τραγουδάει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ο
ΑΝΕΣΤΗΣ κάνει αυτοσχεδιασμό στο ούτι ενώ ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ και ο
ΔΗΜΗΤΡΗΣ κρατάνε ένα σταθερό ρυθμικό σχήμα. Σε λίγο κάνουν
φινάλε.

ΝΙΚ

Μπράβο ρε παιδιά! Κάτι έχετε να πείτε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δε βαριέσαι! Το κατά δύναμιν!

ΝΙΚ

Ναι, αλλά έχετε μεγάλη δύναμη..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Και ωραία τραγουδίστρια! Μην ξεχνιόμαστε!

ΝΙΚ

Αυτό πού το πας... (γέλια)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Το παλεύουμε, μπος!

ΝΙΚ

Ε, όχι μπος. Θέλω να με βλέπετε σα φίλο κι ας είμαι μεγαλύτερος. Δεν είμαι και γέρος...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Καλός είσαι!

ΑΝΕΣΤΗΣ

Κοίταξε θέλουμε να κάνουμε έναν ήχο καινούργιο αλλά και παλιό. Μια μουσική ντόπια όσο και διεθνή! Μόνο στο στίχο επιμένουμε ...

ΝΙΚ

Για μένα παιδιάδες αυτή η μουσική έχει ενδιαφέρον. Αυτά τα γκρουπ με ενδιαφέρουν κι αυτοί οι μουσικοί. Γιατί η μουσική βγαίνει από μέσα τους. Χωρίς να σημαίνει ότι οι «παραγγελιές» δεν είναι σπουδαία αφορμή για μεγάλες δημιουργίες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Κοιτάει το ρολόι στο κινητό του)

ΝΙΚ

Βιάζεσαι; Σας καθυστερώ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Όχι, παίρνω ένα χάπι...

ΝΙΚ

Ακούστε θα ρίξω μια βόμβα και θα φύγω. Κι όποτε είσαστε έτοιμοι τα ξαναλέμε.

Τώρα μόνο ακούτε. Ούτε με κράζετε ούτε με ζητωκραυγάζετε.

(Σταματάει για λίγο. Παίρνει ύφος σοβαρό)

Έχω βρει κάποιους μουσικούς: τον Ομέρ από την Πόλη που παίζει σάζι, τον Ιβάν από τη Σόφια που παίζει καβάλ, τον Σλόμπο από τα Σκόπια που παίζει αλτικόρνο, την Κλεοντόρα από τη Χιμάρα που παίζει ακορντεόν. Και τον Ιβάν από το Βελιγράδι που παίζει ταμπουρίτσα αλλά και κλαρίνο. Θέλω από σας τον Ανέστη με τα παραδοσιακά έγχορδα και την Κατερίνα στο τραγούδι. Ο Βαγγέλης και ο Δημήτρης θα είναι η βάση της ορχήστρας, μαζί με άλλους μουσικούς που θα φέρουν οι άλλοι. Θα προσπαθήσετε να συνυπάρξετε και να κάνετε ένα συγκρότημα. Αλλά σύμφωνα με το υπάρχον σενάριο θα πρέπει να κλειστείτε σ' ένα στούντιο και να ζείτε μαζί. Κάποιοι από την Εταιρεία έχουν την ιδέα να γίνει ριάλιτι. Να σας βλέπει ο κόσμος. Θα δούμε. Η αρχική ιδέα είναι να μεταδίδεται ταυτόχρονα στην Αμερική και στις χώρες των πρωταγωνιστών. Δεν θα είναι ριάλιτι σε καθημερινή βάση. Αυτό έχει ξεπεραστεί. Αλλά θα σας παρουσιάζει στις πρόβες, στην επιλογή και την επεξεργασία των κομματιών, τέτοια... Στο τέλος, σκοπός είναι να γίνουν συναυλίες σε μεγάλες πόλεις, Αμερική και Βαλκάνια και Τουρκία και να κυκλοφορήσει η δουλειά σας ταυτόχρονα διεθνώς!

ΣΚΗΝΗ 14

Κυριακή πρωί. ΨΙΛΙΚΑΤΖΙΔΙΚΟ.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ κάθεται στο ταμείο, στον πάγκο. Η τηλεόραση παίζει συνεχώς. Ο Βαγγέλης παρακολουθεί την τηλεόραση, έχει μπροστά του ένα περιοδικό που το ξεφυλλίζει, Περνάει ένας. Αγοράζει μια εφημερίδα.

Μετά από λίγο.. ένας δεύτερος παίρνει ένα πακέτο τσιγάρα. Μια κυρία μπαίνει μέσα. Παίρνει από το ψυγείο ένα γιαουρτάκι, πληρώνει και φεύγει.

Σε λίγη ώρα, εμφανίζεται ο Ανέστης.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Τέλειωσε η Εκκλησία;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Θα κάνεις έναν καφέ;

Κάθεται ο Ανέστης σε ένα κάθισμα δίπλα στον Βαγγέλη που σηκώνεται να κάνει καφέ και κοιτάζει τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Έρχεται ο Βαγγέλης με τον καφέ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Τι αποφάσισες;

Εμφανίζεται ένας πελάτης.

ΠΕΛΑΤΗΣ

Βάγγο, τα τσιγάρα μου και τη φυλλάδα μου

Τα παίρνει και φεύγει.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Εσύ;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Άκου ένα θέμα στην κιθάρα που έφτιαξα...

Του το βάζει στο κινητό να το ακούσει.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ ακούει με προσοχή και με εκφράσεις επιδοκιμασίας.

Όταν τελειώνει το κομμάτι

ΑΝΕΣΤΗΣ

Στείλ' το μου να το δουλέψω. Άκου κάτι που σκέφτηκα: Πότε έπεσε η Πόλη; Το 1453. Πότε ανακαλύφθηκε η Αμερική; Το 1492! 39 χρόνια αργότερα. Πότε ιδρύθηκαν οι ΗΠΑ; Το 1777. Πότε πέθανε ο Πέτρος ο Πελοποννήσιος; Το 1777! Τυχαίο;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Μήπως είναι ... μασόνος αυτός ο Νικ;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Η μάνα μου είπε άμα θες να ρθεις να φάμε το μεσημέρι. Έχει κάνει μοσχάρακι γιουβέτσι.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δε γίνεται ρε γαμώτο. Έχω κανονίσει με την... έτσι.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τι κάνει η Ρένα; ... Δεν επιμένω...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Καλά πάμε... Για τον Μήτσο δεν κάθεται τίποτα...

ΣΚΗΝΗ 15

Σκοτεινό δωμάτιο. Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο ΝΙΚ απλώνει το χέρι του στο κομοδίνο. Το τηλέφωνο είναι λίγο πιο μακριά.

Πέφτει από το κρεβάτι γυμνός. Σηκώνει το τηλέφωνο και ανάβει το πορτατίφ.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ σηκώνεται γυμνή από το κρεβάτι και τρέχει στο μπάνιο.

Ένα μοντέρνο ακατάστατο υπνοδωμάτιο

ΝΙΚ

Έλα, με ξύπνησες, αλλά δεν πειράζει. (παύση)

Άλλο πράγμα μου είχε πει ο μαλάκας. (παύση)

Καλά νομίζω ότι ψήνονται.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ επιστρέφει τυλιγμένη με μια πετσέτα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ντύνομαι και φεύγω. Δε χρειάζεται να το κάνουμε θέμα

Ο ΝΙΚ την κοιτάζει που ντύνεται.

ΝΙΚ

Άκου... Το μπικ μπος άλλαξε σχέδια. Πρόκειται για κάτι άλλο από αυτό που σας είπα. Μάλλον πιο δύσκολο...

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ έχει ντυθεί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πρέπει να φύγω. Πρέπει να περάσω να πάρω τη γιαγιά να πάμε στη μαμά για φαγητό. Κι έχω αργήσει. Θα τα πούμε

ΆΛΛΟ ΠΛΑΝΟ – ΠΑΡΑΛΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο Δημήτρης πηγαίνει με τη μηχανή του. Σταματάει σε ένα παραθαλάσσιο μέρος. Στρίβει ένα τσιγαρλίκι. Αρχίζει και καπνίζει... Φτάνει ένα αυτοκίνητο. Κατεβαίνουν η Ρένα και ο Βαγγέλης. Τους βλέπουμε από μακριά. Μοιράζονται το τσιγάρο. Προχωρούν αργά και νωχελικά σε ένα παραλιακό ταβερνάκι. Κάθονται σε ένα τραπέζι.

Τους βλέπουμε από κοντά.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Σαν την Ελλάδα δεν έχει!!!

Η ΡΕΝΑ και ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ του χαμογελούν, σα να του λένε: υπερβολικό, αλλά δεν έχεις κι άδικο!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εγώ το the house of the rising sun το 'χω συνδέσει με τα Πατήσια όταν τ' άκουγε ο πατέρας μου κι όχι με τη Νέα Ορλεάνη!...

Βγάζει το κινητό του και στέλνει ένα μήνυμα.

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ – Σε ένα μικροαστικό διαμέρισμα στην τραπεζαρία

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ τρώει μαζί με τη μητέρα του

ΜΗΤΕΡΑ

Και οι σπουδές σου; Να φύγεις στο εξωτερικό, αλλά για τις σπουδές σου. Το έχω πάρει απόφαση ότι θα φύγεις, αλλά πού ξέρεις ποιος είναι αυτός, αν έχουν βάση αυτά που λέει; Έτσι, στον αέρα; Ζήτα του τουλάχιστον, αν μπορείς να τα συνδυάσεις. Να γραφτείς εκεί σε κάποιο πανεπιστήμιο...

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ την κοιτάζει σιωπηλός... Ακούγεται ειδοποίηση στο κινητό του. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ του έχει στείλει σε μήνυμα το μουσικό θέμα

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ – Στο σπίτι της μαμάς της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ-Ψυχικό

Κάθονται στην τραπεζαρία η ΜΑΜΑ, η ΓΙΑΓΙΑ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Τρώνε αμίλητες.

Μετά από λίγο:

MAMA

Πες μας κανένα νέο Κατερίνα. Για τις σπουδές σου, για τα καλλιτεχνικά σου...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Όλα πάνε καλά, μαμά. Μπορεί να έχουμε συντόμως ραγδαίες εξελίξεις σε όλα

MAMA

Μας τα λες κάπως γενικά, αλλά δεν πειράζει. Καλά φαίνεσαι. Λίγο κουρασμένη αλλά καλά

ΓΙΑΓΙΑ

Κανένα αγόρι; Τι περιμένεις...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (χαμογελάει)

Δύο... αλλά δεν ξέρω ποιον να διαλέξω

ΓΙΑΓΙΑ

Εγώ σου μιλάω σοβαρά κι εσύ με κοροϊδεύεις...

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ - στο στούντιο.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ έχει βάλει το μουσικό θέμα του Βαγγέλη και δοκιμάζει αυτοσχεδιασμούς και φωνητικά. Κρατάει σημειώσεις. Γράφει φράσεις άλλοτε στο πεντάγραμμο κι άλλοτε στη βυζαντινή σημειογραφία.

Μπαίνει ορμητικός ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ. Ακούει με προσοχή. Παίρνει την κιθάρα του. Την συνδέει. Την κουρδίζει γρήγορα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Για πάμε!

(Παίζουν)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εδώ μπορεί να μπει φωνή:

(ραπάρει)

Πριν από τον Μάνο, πριν από τον Μίκη
 Πριν από τον Χιώτη,
 πριν απ' τον Τσιτσάνη και τον Μάρκο Βαμβακάρη,
 πριν απ' τον Σκαλκώτα και τον Καλομοίρη
 Ήτανε ο Πέτρος, πρωτοψάλτης και δερβίσης...

Σταματάνε. Μένουνε λίγο σιωπηλοί.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τελικά;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εαναμίλησες με δαύτονε;

Μπαίνει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Έρχεται κι ο Δημήτρης. Μαζί ήρθαμε. Παρκάρει κι
 έρχεται

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Κοίτα σε μια πρώτη φάση, λέω ναι! Έτσι για τη
 φάση. Για όσο κρατήσει. Δε θέλω να φύγω από τον
 τόπο μου κι ούτε ονειρεύομαι διεθνή καριέρα... Να
 γνωρίσουμε και τους ξένους... Γουστάρω!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τι λέτε; Να το πάρουμε από την αρχή;

Μπαίνει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ. Χαιρετάει με το χέρι.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Καλώς τονε τον φλύαρο

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Γειά σου Μητσάρα, μη μασάς!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Βρε, πώς από δω;

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ γελάει και παίρνει τη θέση του στα ντραμς.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Αρχικά λέμε ναι. Αφού είναι όλα πληρωμένα και θα πάρουμε κι αμοιβή επί πλέον πάμε μαζί του στην Αμερική. Γνωριζόμαστε με τους άλλους τους προτείνουμε τα δικά μας κομμάτια. Μας προτείνουν τα δικά τους. Εδώ που τα λέμε, ξαδέρφια είμαστε κατά βάθος που μαλώνουμε για την κληρονομιά του παππού. Κι ο παππούς μας είναι το Βυζάντιο... Η μουσική μας θα γίνει το παράδειγμα για το πώς μπορούμε να ζήσουμε μονιασμένα και ειρηνικά.

ΠΡΑΞΗ 2

ΣΚΗΝΗ 1 Ο ΝΙΚ είναι σε ένα ταξί και μιλάει στο κινητό

ΝΙΚ

Χαίρομαι που συμφωνήσατε... Ναι, ναι θα τ' ακούσω... Θα κανονίσω και ένα skype με τους άλλους... Μια πρώτη γνωριμία... Θα έρθω... Να έρθω τώρα; ... Σε μισή θα είμαι εκεί.

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ-Ο ΝΙΚ στην πόρτα του στούντιο

Ο ΝΙΚ στην πόρτα του στούντιο χτυπάει το κουδούνι. Ανοίγει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Της δίνει ένα φιλί. Του κάνει νόημα εκνευρισμένη. Κάθονται στο σαλονάκι του στούντιο.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ, ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ, ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κι η ΚΑΤΕΡΙΝΑ παίζουν το κομμάτι που είναι βασισμένο στην ιδέα του ΒΑΓΓΕΛΗ.

Μόλις τελειώνουν:

ΝΙΚ

Πολύ καλό κομμάτι. Μπορεί να κάνει επιτυχία από μόνο του. Αλλά το πρότζεκτ δεν ζητάει ένα καλό δικό σας κομμάτι. Ζητάει συνεργασία και να προκύψει κάτι ιδιαίτερο μέσα από τη συνεργασία, μέσα από το πάντρεμα...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δεν μας πας στη Γιουροβίζιον;

ΝΙΚ

... και δε θέλει πρωτοκαθεδρίες. Όλοι μαζί. Όχι αυτό είναι ελληνικό, αυτό είναι τούρκικο, αυτό είναι βουλγάρικο, αυτό είναι σλαβομακεδόνικο. Ιδιαίτερη προσοχή εδώ. Δεν θα τσακωθούμε για τη Μακεδονία. Κάθε χώρα, κάθε λαός έχει δώσει ιδιαίτερη έμφαση σε ένα στοιχείο μιας κοινής παράδοσης. Όχι εθνικισμοί. Και για σας και για τους άλλους. Τελικά δεν θα είναι όπως σας είπα στην αρχή. Καθένας από αυτούς θα έχει μαζί του και κάποιους συνεργάτες. Δεν θα είναι ένας. Θα είναι τρεις – τέσσερις όπως εσείς. Θα υπάρχει ένας μαέστρος και σε κάθε κομμάτι που θα προκρίνεται να παρουσιαστεί, ο μαέστρος θα φτιάχνει το μουσικό σχήμα για το κάθε τραγούδι ... Μπορεί σε ένα τραγούδι να επιλέξει να είναι τραγουδιστής για παράδειγμα ο ... Δημήτρης...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(απευθύνεται στον Ανέστη)

Φέτος πότε πέφτει Πάσχα;

ΣΚΗΝΗ 2

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ περπατούν στην Πλάκα.
Είναι αμίλητοι. Είναι βαρύ το κλίμα. Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ανάβει τσιγάρο.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τελικά δεν καταφέραμε να έχουμε μια κανονική σχέση... Να είμαστε μαζί και να θέλουμε να ζήσουμε μαζί...

(Πάλι σιωπή...)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Με πειράζει που πήγες με τον Νικ... Πληγώνει τον αντρικό μου εγωισμό... και σε τιμά που ήσουν ειλικρινής μαζί μου... Αλλά να μην κάνω και τον άνετο... Με πειράζει... Πιστεύω ότι μόνο οι μονογαμικές, οι σχέσεις βαθιάς αφοσίωσης, έχουν αξία...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Νιώθω συχνά ότι δεν μ' αγαπάει κανείς. Και ξέρεις γιατί; Όσο το σκέφτομαι... Όσο το σκέφτομαι, τόσο περισσότερο νομίζω ότι αυτό συμβαίνει επειδή κατά βάθος εγώ δεν αγαπάω τον εαυτό μου. Κοιτάζομαι στον καθρέφτη και εύχομαι να ήμουν μια άλλη... Ίσως γι' αυτό θέλω να είμαι συνέχεια με κάποιον ... Να μου τονώνει την αυτοπεποίθηση... Θέλω να ελευθερωθώ από τους άλλους... Οι άλλοι είναι η κόλασή μου...

ΑΝΕΣΤΗΣ

... ή γιατί δεν συμβιβάζεσαι με την ταπεινότητά σου... Ούτε κι εγώ... Έχω μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου... Πάντως, για να είμαι άνετος, έχω ανάγκη τους άλλους. Όταν είμαι μόνος μου μιζереύω, με πιάνουν ανασφάλειες, με πιάνει κατάθλιψη. Σκέφτομαι ότι

μπορεί να πάθω κάτι κακό, πως οι μέρες μου είναι μετρημένες. Όταν νιώθω κοντά μου τους ανθρώπους είμαι έτοιμος για όλα. Νιώθω ικανός για όλα. Ακόμα και για το πιο παράτολμο. Και τότε δεν θέλω να κάνω αυτό που αρέσει στους άλλους... Κάπως έτσι νιώθω και τώρα... Όλα τ' άλλα τα θεωρώ εφήμερα... Ακόμα και την απιστία σου... Ανοίγει ο δρόμος της υστεροφημίας μου...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Εμένα δεν με νοιάζει αν θα με θυμούνται οι μετεγενέστεροι. Η υστεροφημία! Δεν ξέρω αν θα υπάρχουν μεταγενέστεροι. Τώρα τί γίνεται.

(Σιωπή)

Πάντως θ' άθελα να σε νοιάζει περισσότερο η «απιστία» μου...

ΣΚΗΝΗ 3 – Ψιλικατζίδικο – Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ και η ΠΕΝΑ.

ΠΕΝΑ

Δεν θέλω να σου σταθώ εμπόδιο αφού σου ανοίγεται τέτοια ευκαιρία και το θέλεις να το κάνεις. Μπορεί να βρεις και καμιά πιο χλιδάτη, όχι υπάλληλο σε σούπερ μάρκετ...

(Μπαίνει στο ψιλικατζίδικο η μάνα του Βαγγέλη).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Μάνα οι εφημερίδες και τα τσιγάρα είναι του καθηγητή. Πληρωμένα. Φεύγω

Καθώς φεύγει πλησιάζει ένας ηλικιωμένος πελάτης

ΠΕΛΑΤΗΣ

Φεύγει... Ακούς μάνα; Φεύγει... Ρε τι σου είναι η νεολαία σήμερα... Φεύγει κι αφήνει εσένα να βγάλεις το φίδι από την τρύπα...

ΜΑΝΑ

Έλα κυρ Γιάννη, δεν είναι έτσι... Είναι από τα χαράματα εδώ πέρα... Να μην πάει κι αυτός βόλτα με την κοπέλα του...

ΠΕΛΑΤΗΣ

Καλά τα λες κι εσύ... Φέρε μου τα τσιγάρα μου, να δούμε πότε θα το κόψω πριν μου το κόψει ο γιατρός...

ΜΑΝΑ

(καθώς του δίνει τα τσιγάρα) Δεν έχεις ανάγκη εσύ... έχεις τη σύνταξη αφάγωτη ακόμα!!!

ΠΕΛΑΤΗΣ

Μωρέ τη σύνταξη να την φάω. Κανέναν πύραυλο στο κεφάλι μη φάω, έτσι όπως πάμε...

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ - Προχωρούν ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ με τη ΡΕΝΑ στο δρόμο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Φεύγω για λίγο. Να έχω την εμπειρία. Δε θέλω να μείνω έξω. Δε με σηκώνει το κλίμα. Να δούμε λίγο αν μετράμε. Και μετά εδώ: ψιλικατζίδικο, σουπερμάρκετ και ... να παίζουν τα παιδάκια μας στην πλατεία. Αν μας δοθεί η δυνατότητα θα σε φέρω και σένα για λίγο στο Αμέρικα...

Έχουν φτάσει έξω από το σουπερμάρκετ

ΡΕΝΑ

(Τον φιλάει)

Πιάνω δουλειά...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δουλειά κυριακάτικα... Τα χέσαμε όλα...

ΣΚΗΝΗ 4

Βράδυ στο ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ του ΝΙΚ. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κάθεται σε έναν καναπέ άνετα και είναι βυθισμένος στο κινητό του. Ο ΝΙΚ κάτι μαγειρεύει στην κουζίνα.

Έρχεται κι αυτός στον καναπέ. Κάθεται δίπλα του

ΝΙΚ

Δεν είχα θέμα να σου το πω. Η ίδια μου είπε να μην το κάνω θέμα. Άκου για μένα το σεξ είναι μια ευχάριστη, ηδονική δραστηριότητα. Δεν το συνδέω με κάτι άλλο και με συναισθηματικές δεσμεύσεις. Επίσης, δεν έχω προκαταλήψεις... Αν θες να αποκαταστήσω τον θιγμένο σου ανδρισμό, ευχαρίστως, προσφέρομαι... Γιατί όχι; Μια χαρά παλικάρι είσαι!!! (Γελάει)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Άσε... Με βρίσκεις ... απροετοίμαστο...

ΝΙΚ

Εντάξει, πλάκα κάνω. Θέλω να σου πω δεν έχω ταμπού και δεσμεύσεις. Αν θέλει η Κατερίνα να είναι μαζί σου, ΟΚ. Αν θέλουμε να είμαστε τρία, αν περνάμε καλά, πάλι ΟΚ. Για όσο διαρκεί η φάση. Τίποτα παραπάνω. Έχω φωνάξει και την Κατερίνα. Καλύτερα να τα ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα από την αρχή. Καθαρό παιχνίδι...

Χτυπάει το κουδούνι. Ανοίγει ο ΝΙΚ και μπαίνει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Είναι λίγο μουδιασμένη.

Στέκονται όρθιοι στην κουζίνα και παρακολουθούν τον ΝΙΚ που τελειώνει το μαγείρεμα. Υπάρχει μια βαριά ατμόσφαιρα. Αμηχανία.

ΝΙΚ

Πάμε κατευθείαν στο τραπέζι. Να δείτε τι σεφ είμαι!

Κάθονται. Ο ΝΙΚ σερβίρει τα πιάτα.

Επιφωνήματα. Φιλοφρονήσεις. (...έλα ρε, ωραίο φαίνεται, τόχεις σπουδάσει;) Κάθονται.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κάνει τον σταυρό του. Δεν τον σχολιάζει κανείς. Αρχίζουν και τρώνε

ΝΙΚ

Κρασί;

(βάζει στα ποτήρια)

ΝΙΚ

Έλεγα στον Ανέστη, Κάθριν, πριν έρθεις ότι θέλω να λέμε την αλήθεια. Δεν έχω ταμπού και δεσμεύσεις. Αν θέλει η Κατερίνα να είναι μαζί σου, ΟΚ. Αν θέλουμε να είμαστε τρίο, αν περνάμε καλά, πάλι ΟΚ. Για όσο διαρκεί η φάση. Τίποτα παραπάνω.. Ας τα ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα από την αρχή. Καθαρό παιχνίδι...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Είναι βαριά κουβέντα... δε νιώθω έτοιμη...

(Μετά από λίγο, αφού συνεχίζουν να τρώνε σιωπηλά)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ρε Νικηφόρε, να σε ρωτήσω κάτι; Τώρα που είπες Κάθριν... Δε θυμίζεις καθόλου ελληνοαμερικάνο..... Μιλάς κανονικά... μήπως μας πουλάς παραμύθι;

ΝΙΚ

ΟΚ μπρο... Let it roll it... Εμ τι θέλεις τζάνουμ, να σε τρατάρω παστοურμά και ουζάκι;

(Γέλια)

Όχι ρε Ανέστη. Αλήθεια σας λέω. Ξέρω ότι κάνεις πλάκα, αλλά μου τη δίνουν οι ελληνοαμερικάνοι που ξέχασαν τάχα ότι είναι από τη Γαστούνη. Όταν ξεκίνησα να έρχομαι συχνά στην Αθήνα έκανα φοβερή προσπάθεια... Όχι σαν κάτι φωστήρες που θέλουν να κυβερνήσουν τη χώρα και δεν ξέρουν να μιλάνε ελληνικά. Ξέρεις στη ζωή είμαι σοβαρός επαγγελματία... (Χαμογελάει) Γι' αυτό στον έρωτα είμαι επιπόλαιος ερασιτέχνης!

KATEPINA

Ουάου... Μην το γυρίζουμε εκεί το θέμα... Νιώθω άβολα έτσι που τα κατάφερα...

(Ο ANEΣΤΗΣ την κοιτάζει κάπως επιτιμητικά)

NIK

OK.OK! Ας επικεντρωθούμε στο πρότζεκτ. Ποντάρω σε σας. Οι άλλοι δύο είναι και δεν είναι. Εσείς μου φαίνεστε σίγουροι. Ξέρετε τι θέλετε.

Η KATEPINA γελάει ειρωνικά! Ο ANEΣΤΗΣ κουνάει το κεφάλι του

NIK

Τέλος πάντων. Σε κάποιες περιπτώσεις πρέπει να βλέπεις τα πράγματα με την ψυχρή λογική. Προσπαθώ. Δεν τα καταφέρνω πάντα..

ANEΣΤΗΣ

Να βοηθήσω λίγο;

KATEPINA

Πήγε κιόλας δέκα, ε΄;

ΝΙΚ

Γιατί έχεις κόλλημα με την ώρα; (Στον Ανέστη) Για βόηθα!

ΑΝΕΣΤΗΣ

Η πίστη στη λογική είναι η μεγάλη παγίδα της ανθρώπινης ευφυΐας

Ο ΝΙΚ βάζει στα ποτήρια κρασί. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ τρώει μια μπουκιά και συνεχίζει

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ξέρω έναν άνθρωπο αρκούντως ευφυή - όχι τίποτα σπουδαίο βέβαια- που έχει μια δογματική προσήλωση στη λογική.

ΝΙΚ

(πίνει λίγο κρασί)

Τρώγε κιόλας. Πιες και λίγο κρασάκι

ΑΝΕΣΤΗΣ

Όταν μιλάει λέει συνήθως: «Τα πάντα είναι λογική. Όλα είναι ζήτημα ευφυΐας. Δυστυχώς στον κόσμο κυβερνάνε οι βλάκες»

ΝΙΚ

Κατερίνα, όλα καλά; Χρειάζεσαι κάτι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(Του κάνει ένα καθησυχαστικό νεύμα)

ΝΙΚ

(στον Ανέστη) Συγγνώμη. Συνέχισε.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Κι όταν συνήθως δεν του βγαίνουν τα πράγματα όπως τα είχε υπολογίσει από πριν, φυσικά δεν μπορεί να καταλογίσει στον εαυτό του το σφάλμα.

Αφού αυτός τα είχε σκεφτεί λογικά. Όλα έπρεπε να γίνουν όπως τα είχε σκεφτεί. Αν δεν έγιναν έτσι, φταίνε οι άλλοι που μπήκαν στη μέση και χάλασαν το τέλειο σχέδιό του.

ΝΙΚ

Φέρνω κι άλλο κρασί. (Σηκώνεται να φέρει ένα μπουκάλι)

ΑΝΕΣΤΗΣ

(δυναμώνει τη φωνή του) Ή, η έλλειψη χρόνου, εφ' όσον οι άλλοι με τη βλακεία τους του τρώνε το χρόνο, ο χρόνος δεν επαρκεί ώστε να κάνει αυτός τα πάντα, αφού οι άλλοι δεν μπορούν να εφαρμόσουν επακριβώς το λογικό του πρόγραμμα.

ΝΙΚ

(ξανακάθεται με ένα μπουκάλι κρασί)
Μήπως θέλει κανείς μύρα;

ΑΝΕΣΤΗΣ

(χαμηλώνει τη φωνή του) Κι έτσι με μια δόση στωικότητας καταλήγει συνήθως στο συμπέρασμα: «δώσε μου χρόνο και θα φτιάξω τον κόσμο»
(Σιγανά απρόθυμα γέλια)

ΝΙΚ

Θέλω από μέρες να σας πω κάτι. Με είχαν πάρει τηλέφωνο από τα κεντρικά. Μου τόνισαν κάτι που δυσκολευόμουνα να σας το πω. Δεν ήξερα πώς να σας το πω... Θέλουνε στο πρότζεκτ αυτό, όπως είπαμε, να σπάσουμε τα εθνικά στερεότυπα –για να προκαλέσουμε τους βαλκανικούς εθνικισμούς– αλλά μου ζήτησαν να σπάσουμε και τα έμφυλα στερεότυπα.

Εδώ είναι η δυσκολία. Αν είχαμε ένα ομοφυλόφιλο ζευγάρι θα είχαμε πρόβλημα να έβγαινε προς τα έξω;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Να τα φτιάξω με την Κλεοντόρα, την Αλβανίδα; Μ' άρεσε στο skybe που την είδα!

ΑΝΕΣΤΗΣ

Είπαμε να κάνουμε μουσική, παιδιά. Όχι λαβ στόρυ για όλα τα γούστα...

ΝΙΚ

ΟΚ, ΟΚ! Παίζει μια ιδέα σχετικά με την αρχική παρουσίαση που έχει να κάνει με την εμφάνιση μόνο: Εμφανίζονται στην αρχή η Κατερίνα και η Κλεοντόρα. Με κανονικά ρούχα που θα έχει διαλέξει ο στυλίστας. Θα κάθονται σε μια πολυθρόνα η καθεμιά και θα καπνίζουν ναργιλέ. Η ορχήστρα στο βάθος θα παίζει ένα τσιφτετέλι. Οι άντρες θα μπαίνετε ένας – ένας ντυμένοι ... χανούμισες! Θα κάνετε ένα χορευτικό πέρασμα, θα φεύγετε και θα επανέρχεστε ντυμένοι κανονικά για να αρχίσει το πρόγραμμα! Πώς σας φαίνεται;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(Σκάει στα γέλια) Τέλειο! Τι φάση!

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ρε Νικ, τι караγκιοζιλίκια είναι αυτά;

ΝΙΚ

Θέλουμε να προκαλέσουμε... Να κάνουμε θόρυβο... Αυτό θα είναι μια αστεία πρόκληση. Που έχει και κάποιο

νόημα όμως... Μετά αυτό που θα μείνει θα είναι η μουσική σας...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(σπρώχνει το πιάτο από μπροστά της μισογεμάτο)

Έσκασα

(Γεμίζει το ποτήρι της με κρασί και ανάβει τσιγάρο).

(Μετά από λίγες στιγμές σιωπής)

Μπορούμε να διασκεδάσουμε το Α λα Τούρκα του Μότσαρτ γι' αυτή την εισαγωγή

ΣΚΗΝΗ 5

Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ. Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ καπνίζει αδιάφορα και χρησιμοποιεί το άδειο της πακέτο για τασάκι. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ δοκιμάζει κάτι ακόρντα και ξαφνικά φωνάζει:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Όπα, το βρήκα! Άκου Ανέστη!

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ χτυπάει τις μπαγκέτες στα πόδια του δοκιμάζοντας έναν ρυθμό. Παίζει ο Βαγγέλης μια μουσική φράση και την επαναλαμβάνουν όλοι μαζί:

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ παίζει σ' αυτό το κομμάτι ταμπουρά και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ συνοδεύει τα φωνητικά της με ακκορντεόν. Είναι ευχαριστημένοι. Σταματούν για λίγο. Κάτι φαίνεται να τους απασχολεί.

ΣΚΗΝΗ 6 στο ΜΠΑΡ

Τα ίδια πρόσωπα. Είναι μαζί και η ΡΕΝΑ. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ την κρατάει αγκαλιά

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εντάξει ρε Ανέστη, αλλά μην το ξεφτιλίσουμε κιόλας. Να έχουμε μούτρα να κυκλοφοράμε μόλις γυρίσουμε. Ο πατέρας μου λέει καλύτερα πρώτος στο

χωριό, παρά τελευταίος στην πόλη... Τελικά βέβαια ήρθε στην πόλη... Αλλά και τις αμερικανιές δεν τις γουστάρω. Όχι να μας βάλει τώρα το αμερικανάκι να φαγωθούμε μεταξύ μας... Δε γουστάρω, ρε φίλε... Πώς το λένε... Δε γουστάρω... Μιλάτε κι εσείς ρε παιδιά...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(κάνει νόημα στον μπάρμαν)

Ένα τζώνι με πάγο!!!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(κάνει νόημα με το δάχτυλό του)

Δύο!!!!

Μουσική, φώτα, κόσμος. Σωπαίνουν για λίγο μεταξύ τους. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ σιγοψιθυρίζει με τη ΡΕΝΑ. Οι άλλοι τρεις μεταξύ τους, μιλάνε, γελάνε, σοβαρεύουν.

ΑΝΕΣΤΗΣ

(κάνει νόημα για να πληρώσει)

Παίδες από βδομάδα με χάνετε. Έρχεται μεγαλοβδόμαδο και θα είμαι φουλ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πώς τα συνδυάζεις, ρε Ανέστη;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Μ' αρέσει αυτή η μουσική. Με γαληνεύει αυτή η τελετουργία. Αλλά ως εκεί. Οι επιλογές στη ζωή μου δεν υπαγορεύονται από την Εκκλησία... Είμαι κανονικός άνθρωπος (γελάει, γελάνε)... Αλλά είναι σαν ένα ισοκράτημα που καμιά φορά με γλιτώνει από το φάλτσο...

PENA

Όπως το νιώθει ο καθένας

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Όπως τη βρίσκει

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Έφτασε κιόλας Πάσχα;

Ο μπάρμαν κάνει νόημα πως όλα είναι πληρωμένα. Στην απέναντι μεριά ο ΝΙΚ με ένα φίλο του τους κάνει χαμογελαστός ένα νεύμα!

ΣΚΗΝΗ 7 - ΝΙΚ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ μπαίνουν στην εκκλησία.

Κυριακή Βαΐων το βράδυ. Ο κόσμος βγαίνει από την εκκλησία. Είναι μια Εκκλησία κάπου στην Πλάκα. Ο ΝΙΚ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ μπαίνουν. Παίρνουν δυο κεριά. Τα ανάβουν. Προσκυνάνε την εικόνα του Νυμφίου. Χαζεύουν λίγο τον ναό που σιγά σιγά αδειάζει! Βγαίνουν έξω.

Σε λίγο βγαίνει ο ΑΝΕΣΤΗΣ. Τους βλέπει και ξαφνιάζεται.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Μπα! Πώς από 'δώ, ρε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τόσον καιρό που κάνουμε παρέα κάτι με κόλλησες!

ΝΙΚ

Ήρθαμε να σε βρούμε. Μπορεί να είναι αμυδρή η σχέση μας με την εκκλησία αλλά κάποτε... βαφτιστήκαμε! Μην ξεχνάς ότι κατάγομαι από την Πόλη που εδρεύει ο Οικουμενικός Πατριάρχης!!! Όχι, παίξε γέλασε...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πάμε για καμιά μπύρα;

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ - Πεζόδρομος Υπαίθριο καφέ

Πεζόδρομος. Υπαίθριο καφέ με σόμπα υγραερίου. Κάθονται σε ένα τραπέζι και πίνουν μπύρες ο ΝΙΚ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ πίνει ένα κρασί όχι κρύο

ΑΝΕΣΤΗΣ

Αποφεύγω τα παγωμένα την περίοδο αυτή. Είναι καταστροφή για το λαιμό.

Άκου Νικ

Από τη μια το πρότζεκτ με ενδιαφέρει. Μου θυμίζει ότι μουσικά είμαστε σχεδόν το ίδιο. Και η ψαλτική με την Οθωμανική μουσική. Μου θυμίζει λίγο, τι λίγο δηλαδή, με φέρνει κοντά στον μύθο μου. Στον Πέτρο τον Πελοποννήσιο. Έναν ψάλτη και συνθέτη εκκλησιαστικής και κοσμικής μουσικής, που παράλληλα οι δερβίσηδες τον θεωρούσαν δάσκαλό τους... Κι όταν πέθανε πήραν άδεια από τον Πατριάρχη κι έκαναν πάνω από στον τάφο του την δικιά τους τελετή και τού έβαλαν στα χέρια του το **νάι** και τον κήδεψαν με το **νάι** αγκαλιά...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Μού 'χει φάει τα νιάτα με τον Πετράκη του ...

ΝΙΚ

Συγκινητικό. Και ενδιαφέρον. Κάτι έχω διαβάσει κι εγώ, αλλά δε με τραβήξανε πολύ τα παλιά. Με τραβήξανε πιο πολύ τα μοντέρνα...

Αυτά που λες έχουνε μια διαφορά με το τώρα... Ο καθένας τότε ήταν σε μια κοινότητα ξεχωριστή, αλλά όλοι μαζί είχανε μια συγκολλητική ουσία. Τώρα δε μετράνε αυτά. Τώρα μετράει η πολυπολιτισμικότητα, η ανοχή στη διαφορετικότητα κι η συμπερίληψη!!! Είδες πώς τα λέω;;; Ε; Τώρα θέλουμε, Ανέστη, και το παρδαλό κατσίκι στο πλάνο. Κι αν έχει δύναμη ο Πέτρος σου θα ακουστεί και ας βελάζουν όσο θέλουνε τα παρδαλά κατσίκια...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Και φιλόσοφος και μάνατζερ! Μ' άρεσε αυτό με το παρδαλό κατσίκι...

ΑΝΕΣΤΗΣ

Δεν έχεις κι άδικο... Αλλά δεν θέλω να παριστάνω το παρδαλό κατσίκι ενώ δεν είμαι... Καταλαβαίνεις... Αν θέλει κάποιος να ντυθεί χανούμισα ας το κάνει. Δικαίωμά του. Αλλά εγώ δεν θέλω να ντυθώ για τις ανάγκες του πρότζεκτ. Δεν με εκφράζει. Δηλαδή, να μαζευτούμε διαφορετικοί άνθρωποι, να είμαστε ανοιχτοί ο ένας στον άλλο, αλλά να βάζει ο καθένας κάτι από τον εαυτό του. Αλλιώς νιώθω να κοροϊδεύω...

ΝΙΚ

Για να είμαι ειλικρινής δεν έχουν τόση σαφήνεια τα πράγματα μέσα μου. Το μπέρδεμα μού προκαλεί ενδιαφέρον... Όπως και το προκλητικό... Είμαι ένα είδος προβοκάτορα... Αλλά κάπου μέσα μου, το υποσυνείδητό μου πες,

με τραβάει αυτό που δεν μπορώ να πω... που δεν μπορώ να πω γιατί μ' αρέσει... τι είναι ... έτσι μ' αρέσει ... έτσι είναι... δεν ξέρω γιατί είναι...

(Σιωπή)

... στη δουλειά μου παίζει μεγάλο ρόλο το δόλωμα. Κι άμα με εξιτάρει το δόλωμα, εγώ τρελαίνομαι, βιάζομαι να το βάλω στο αγκίστρι... Κι άμα πάει καλά το πρώτο ψάρεμα μετά ανοίγει ο δρόμος και για το μεγάλο ψάρι...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πώς φτάσαμε από το κατσίκι στο ψάρι, Νικ;
Τι ζώδιο είσαι;

(γελάνε)

ΝΙΚ

Αιγόκερως!

(Καθώς περνάει το γκαρσόνι από δίπλα, ο ΑΝΕΣΤΗΣ του κάνει νόημα και τον πληρώνει)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Πρέπει να πάω για ύπνο

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ-Ο ΝΙΚ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ προχωράνε στον πεζόδρομο.

Τους βλέπουμε από μακριά. Κάποια στιγμή σταματάνε. Κάτι ψιθυρίζει ο ΝΙΚ στο αυτί της

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δεν μπορώ... δε γίνεται... δε νιώθω καλά...

ΝΙΚ

Τελικά η παθητική αντίσταση του Ανέστη έκανε δουλειά! Λειτουργούμε ως τρίο. Αλλά τρίο ασέξουαλ...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(τον κοιτάζει στα μάτια) (του πιάνει το μπράτσο)

Πάμε!!

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ - Τους βλέπουμε να απομακρύνονται αγκαλιασμένοι.

ΣΚΗΝΗ 8

Στην κρεβατοκάμαρα του ΝΙΚ. Ημίφως. Είναι αγκαλιασμένοι κάτω από τα σκεπάσματα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Όταν η μάνα μου ήταν στην ηλικία μου γνώρισε τον πατέρα μου...

Δεν ξέρω γιατί, αλλά εμένα αυτό μου φαίνεται ένας φοβερός προκαθορισμός.

Όταν πήγαινα Γυμνάσιο, χωρίσανε... Καλά κάνανε... πολιτισμένα πράγματα... Κι εμένα μου φαίνεται φοβερό να ζεις με έναν άνθρωπο μια ζωή μαζί...

Ο ΝΙΚ την ακούει, την κοιτάζει, την φιλάει)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Διάβαζα για τον Μότσαρτ ότι είχε το αίσθημα πως δεν τον αγαπάει κανείς! Ταυτίζομαι!

ΝΙΚ

Κι αν δε σ' αγαπάει κανείς επειδή εσύ δεν αγαπάς κανέναν;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(τον κοιτάει και του γελάει)

Όχι, μ' αγαπάνε... Εγώ δεν αγαπάω τον εαυτό μου... (σιωπή)

ΝΙΚ

Κρίμα, γιατί είναι τόσο ωραίο τυπάκι και του αξίζει λίγη αγάπη!

ΣΚΗΝΗ 9 - Ο ΑΝΕΣΤΗΣ είναι σκυμμένος στο γραφείο του

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ είναι σκυμμένος στο γραφείο του κάτω από το φως του πορτατίφ. Έχει το αντίγραφο μιας ζωγραφιάς του Πέτρου και μιας ζωγραφιάς του Μότσαρτ. Σημειώνει από κάτω τις χρονολογίες γέννησης και θανάτου.

Κάτω από τη ζωγραφιά του Πέτρου: 1730–1777.

Κάτω από τη ζωγραφιά του Μότσαρτ: 1756–1791.

Κόβει τις ζωγραφιές και προσπαθεί να τις ενώσει σε ένα κολλάζ. Στην προσπάθεια βγαίνει ένα αποτέλεσμα με τα κεφάλια τους κολλημένα!

ΑΝΕΣΤΗΣ

(μονολογεί)

Όχι, γαμώ το. Σα σιαμαίους τους έκανα!...

(Τις σκίζει)

Φοράει τα ακουστικά του. Βάζει τη μια μελωδία του Μότσαρτ μετά την άλλη. Συγκρατεί κάποιες φράσεις. Τις σιγοψιθυρίζει και τις γράφει.

Επειτα ακούει το «Α λα Τούρκα». Έχει μια παρτιτούρα δίπλα του και παρακολουθεί τη μουσική. Σημειώνει στην παρτιτούρα κάποιες ενορχηστρωτικές ιδέες για διασκευή. Πάνω από μια φράση που την κυκλώνει γράφει: ΟΥΤΙ.

Βγάζει τα ακουστικά. Παίρνει χαρτί και μολύβι. Αρχίζει να γράφει:

Ο ΠΕΤΡΟΣ

*Ήτανε κάποτε καιρός
που θάβαν τους ανθρώπους
κάτω από τις μεγάλες πέτρες...*

Ανοίγει ένα βιβλίο. Σηκώνεται από την καρέκλα. Περιπατάει πάνω κάτω στο δωμάτιο κι αρχίζει να διαβάζει δυνατά:

«Ο Πέτρος ήταν ένας σπουδαίος μουσικός και ζούσε τα παλιά εκείνα χρόνια στην Πόλη. Και το σπουδαίο μ' αυτόν ήταν ότι μπορούσε όχι μόνο να τραγουδά κι όχι μόνο να συνθέτει δική του μουσική, αλλά μπορούσε και να τη γράφει κιόλας, τότε που λίγοι ήξεραν να γράφουν τη γλώσσα της μουσικής. Αυτή την ικανότητά του ο Πέτρος τη χρησιμοποίησε όχι μόνο για να γράφει τη δική του μουσική, αλλά και για να κλέψει – μιὰ φορά που χρειάστηκε – τη μουσική των άλλων.

Τι συνέβη, λοιπόν; Ο Πέτρος ήταν Ρωμιός και ψάλτης της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας τον καιρό που η Πόλη ήταν στα χέρια των Οθωμανών. Ο Πέτρος ήταν τόσο σπουδαίος που γνώριζε όχι μόνο τη μουσική των Χριστιανών αλλά και τη μουσική των Οθωμανών. Και μάλιστα τη γνώριζε τόσο καλά που κατάφερνε καλύτερα απ' αυτούς όχι μόνο να παίζει τη μουσική τους αλλά να την βελτιώνει κιόλας. Οί Οθωμανοί μουσικοί πολύ τον εκτιμούσαν και τον σέβονταν και τον αποκαλούσαν «Δάσκαλο». Ήτανε όλοι φίλοι του και μάλιστα περισσότερο όσοι ανήκαν στο τάγμα των Δερβισών.

Έτσι, κάποτε, για να μην τα πολυλογοῦμε, έπρόκειτο να επισκεφθοῦν τον Σουλτάνο κάποιοι Οθωμανοί μουσικοί από την Περσία, πολύ σπουδαίοι, που είχαν συνθέσει ένα σαρκί, όπως το λέγανε, δηλαδή ένα μουσικό

κομμάτι, πολύ όμορφο. Μόλις τὸ έμαθαν αὐτὸ οἱ δερβίσηδες θορυβήθηκαν πολὺ. Γιατί θὰ έπεφταν πολὺ στὰ μάτια τοῦ Σουλτάνου καὶ θὰ έχαναν τὴν έκτίμηση που εἶχαν. Τὰ εἶχαν χαμένα. Δὲν ήξεραν τί νὰ κάνουν. Όπότε τρέχουν καὶ βρίσκουν τὸν Πέτρο.

Ό Πέτρος ήταν σκυμμένος στὸ ἀναλόγιο τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ καὶ έγραφε. Ό ναὸς ήταν ἄδειος καὶ ὁ ἄερας χτυποῦσε στὸ τζάμι τοῦ ναοῦ. Ό Πέτρος ἄκουγε τὸν ἄερα καὶ έψαλε, γράφοντας τὴ μουσικὴ ποὺ τοῦ ἐνέπνεε ὁ ἄνεμος. Ένα παιδάκι μπαίνει τρέχοντας στὸν ἄδειο ναὸ καὶ τὸν βγάζει στὸ δρόμο, ὅπου τὸν περίμενε ἕνας δερβίσης ἀναστατωμένος καὶ τοῦ λέει:

– Φτάσανε, δάσκαλε, τρεῖς Όθωμανοὶ χανεντέδες ἀπ’ τὴν Περσία καὶ φέρνουνε ἕνα καινούργιο σαρκί. Δικό τους. Ποὺ κάνανε πολὺ χρόνο νὰ τὸ φτιάξουνε. Έρχονται νὰ τὸ ψάλουν, γιὰ πρώτη φορά, στὸν Σουλτάνο τὴ μέρα τοῦ Μπαϊραμιοῦ. Τί νὰ κάνουμε δάσκαλε; Όλοι οἱ μουσικοὶ τοῦ παλατιοῦ κι οἱ μουσικοὶ τῆς Πόλης θὰ ρεζιλευτοῦμε στὰ μάτια τοῦ Σουλτάνου.

Ό Πέτρος τὸν κοιτάζει σκεπτικός. Μετὰ ἀπὸ λίγο τοῦ λέει:

– Ἄσ’ το σὲ μένα.

Στὸν τεκκὲ τοῦ Πέραν οἱ δερβίσηδες έχουν καλέσει τοὺς τρεῖς μουσικοὺς σὲ γεῦμα. Πρῶτα ἐμφανίζεται ἡ πρώτη τάξη δερβισῶν, αὐτὴ ποὺ πρόσφερε τὸ γεῦμα. Ό ἀρχηγὸς τῶν δερβισῶν πίνει νερὸ καὶ βουτάει τὸ ψωμί του στὸ ἄλατι. Ἀρχίζει τὸ γεῦμα. Τὸ φαγητὸ τελειώνει. Ἐανατρῶνε ἄλατι κι ὁ ἀρχηγὸς τῶν δερβισῶν ἀπαγγέλλει μιὰ εὐχαριστήρια εὐχή. Κάθονται στὶς θέσεις τους καὶ πλένουν ἱεραρχικὰ τὰ χέρια τους σὲ λεκάνη ποὺ προσφέρουν οἱ δόκιμοι. Σερβίρεται ὁ καφές. Ἐπικρατεῖ πνεῦμα εὐθυμίας. Οἱ δερβίσηδες προτρέπουν τοὺς τρεῖς ξένους νὰ παίξουν τὸ καινούργιο τους κομμάτι. Ἀρχίζει

ή μουσική. Πίσω από μιὰ μισόκλειστη πόρτα στέκεται ὁ Πέτρος ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴν πένα του νὰ γράφει.

Μετὰ στὴν αἴθουσα ἐμφανίζεται ἡ δεύτερη τάξη δερβισῶν. Οἱ ξένοι ξαναπαίζουν κι ὁ Πέτρος πίσω ἀπὸ τὴ μισόκλειστη πόρτα συνεχίζει νὰ γράφει. Ἀκολουθεῖ καὶ ἡ τρίτη τάξη. Χαιρετισμοί, εὐγενικὲς ὑποκλίσεις καὶ οἱ ξένοι παίζουν γιὰ τρίτη φορὰ τὸ τραγούδι τους. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἔχει ἤδη καταγράψει τὸ σαρκὶ καὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρει εἶδηση κανεὶς φεύγει .

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Πέτρος φαίνεται νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ προαύλιο πρὸς τὴν αἴθουσα τῆς τραπεζαρίας. Ἐνας δερβίσης τὸν βλέπει ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ φωνάζει:

– Ἐρχεται ὁ δάσκαλος.

Ὁ Πέτρος μπαίνει στὴν αἴθουσα. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δερβισῶν τὸν συστήνει.

– Εἶναι ὁ πιὸ καλὸς μουσικὸς τῆς Πόλης, λέει στοὺς Πέρσες. Πρῶτα παίρνουμε τὴν ἄδειά του καὶ μετὰ παρουσιάζουμε τὶς συνθέσεις μας στὸν Σουλτάνο.

Τότε γυρίζει πρὸς τὸν Πέτρο καὶ τοῦ λέει:

– Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ξένοι εἶναι ἔξοχοι. Μάλιστα τώρα μᾶς τραγούδησαν ἓνα δικό τους τραγούδι ἀμίμητο.

Καὶ λέει στοὺς τρεῖς μουσικοὺς:

– Θὰ μᾶς κάνετε τὴ χάρη νὰ τὸ παίξετε καὶ γιὰ τὸν δάσκαλο;

Οἱ τρεῖς ξένοι νεύουν καταφατικὰ μὲ ἓνα αἶσθημα ἱκανοποίησης καὶ ξαναρχίζουν. Μόλις τελείωσαν, ὁ Πέτρος τοὺς κοιτάζει σοβαρά, καὶ τοὺς λέει αὐστηρά:

– Μά, αὐτὸ τὸ τραγούδι εἶναι δικό μου!

Οἱ Πέρσες τᾶχασαν.

– Τὶ λὲς δάσκαλε; Ἐμεῖς κάναμε ἓνα χρόνο νὰ τὸ φτιάξουμε. Εἶναι τρελό. Ἐμεῖς παιδευτήκαμε τόσον καιρὸ γιὰ ν᾿άρθουμε στὴν Πόλη νὰ τὸ παίξουμε πρῶτα στὸν Σουλτάνο.

– Σίγουρα κάποιος μαθητής μου σᾶς τὸ δίδαξε, ἐπέμεινε ὁ Πέτρος. Τόσοι μαθητές μου γυρνᾶνε στὴν Ἀραβία καὶ τὴν Περσία. Κάποιος μαθητής μου θὰ σᾶς τὸ σφύριξε. Καὶ μάλιστα ὄχι καὶ πολὺ σωστά. Ἀκοῦστε ποιὸ εἶναι τὸ σωστό.

Ὁ Πέτρος βγάζει ἀπὸ τὸ θυλάκι του τὸ χειρόγραφο κι ἀρχίζει νὰ παίζει μὲ τὸν ταμπουρά του τὸ τραγούδι καλύτερα ἀπὸ τοὺς Πέρσες.

– Αὐτὸ ἀποκλείεται! Οἱ Πέρσες ἦταν σαστισμένοι. Κάτι συμβαίνει ἐδῶ! Λέει ὁ ἕνας. Ὁ ἄλλος τὸν πλησιάζει, τὸν τραβάει ἀπὸ τὰ ροῦχα σὲ ἕξαλλη κατάσταση.

– Πές μας τί συμβαίνει, τοῦ φωνάζει. Πές μας τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Πέτρος χαμογελάει ἡρεμα καὶ τοὺς ἀπαντᾷ:

– Σᾶς ἔπαιξα τὸ κομμάτι ὅπως εἶναι σωστά. Ὅπως τὸ χω γράψει ἐγώ.

Ὁ Πέρσης τότε τοῦ βουτάει τὸν ταμπουρά καὶ τὸν σπάει. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ χειρόγραφο ἔχει πέσει κάτω. Ὁ ἄλλος Πέρσης κοιτάζει τὸ χειρόγραφο, κοιτάζει καὶ τὸν Πέτρο καὶ φωνάζει:

– Τώρα κατάλαβα. Βγάζει ἕνα μαχαίρι καὶ τοῦ ὀρμάει.

Ἐπεμβαίνουν οἱ δερβίσηδες. Τοὺς δένουν χειροπόδαρα, τοὺς ἔφτυσαν, τοὺς ἔβρισαν καὶ τοὺς φυλάκισαν σὲ ἕνα κελί.

Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ Πέτρος καθόταν ἡσυχος σ' ἕνα πεζούλι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Τὸν πλησιάζει ἕνας δερβίσης καὶ τοῦ λέει:

– Δάσκαλε, σ' εὐχαριστοῦμε. Ὁ Σουλτάνος τοὺς ἐξώρισε καὶ τοὺς τρεῖς. Τοὺς θεώρησε ἀγύρτες. Ἔσωσε τὴν ὑπόληψη καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν μουσικῶν τῆς Πόλης. Ὁ Σουλτάνος μας ὁ Χαμίτ, σοῦ ἐπιτρέπει ἐλεύθερα τὴν εἴσοδο στὸ σαράι.

Ὁ Πέτρος ἀφήνει τὸν ταμπουρά του, τοῦ χαμογελάει, καὶ τὸν χτυπάει φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ μὲ βήματα ἀργὰ μπαίνει στὸν ναό».

(Χτυπάει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του. Ανοίγει ἡ μάνα τοῦ Ανέστη)

MANA ΤΟΥ ΑΝΕΣΤΗ

Τι σ' ἐπίασε παιδάκι μου καὶ κάνεις τόση φασαρία; Ἄκουσα πὺ μίλαγες δυνατὰ καὶ ἀπόρησα

ΑΝΕΣΤΗΣ

Συγγνώμη ρε μάνα. Σε ξύπνησα;

MANA

Δεν εἶχα κοιμηθεῖ ἀκόμα. Ἀλλά ἀνησύχησα

ΑΝΕΣΤΗΣ

Δουλεύω ρε μάνα κάτι ετοιμάζω. Δεν θα κάνω ἄλλη φασαρία...

MANA

Βρε κάνε ὅση φασαρία θες. Ἄμα εἶσαι καλά, κάνε ὅση φασαρία θες...

ΣΚΗΝΗ 10 -Στο διαμέρισμα τοῦ ΝΙΚ.

Κρεβατοκάμαρα. Ὁ ΝΙΚ καὶ ἡ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ξαπλωμένοι. Ακούγεται μὴ εἰδοποίηση στὸ κινητό τοῦ ΝΙΚ. Τὴν κοιτάζει. Σηκώνεται. Παίρνει τὸ λάπτοπ. Το ἀνοίγει καὶ σε λίγο τὸ δίνει στὴν ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

ΝΙΚ

Τι εἶναι αὐτό πὺ μου ἐστειλε ὁ δικός σου; Μὴ ἱστορία τοῦ Πέτρου, λέει. Το διαβάζεις σε παρακαλώ δυνατὰ. Θέλω νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὴ φωνούλα σου

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

(χαμογελάει ειρωνικά αλλά κολακευμένη)

Μάλιστα!

(παίρνει το λάπτοπ. Βολεύεται στο κρεβάτι. Παίρνει το αρχείο και αρχίζει να διαβάζει)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

«Ωστόσο, ήρθαν έτσι τὰ πράγματα πού ὁ Πέτρος καὶ στὸν μιναρὲ ἀνέβηκε κάποια φορά ὅταν ἓνας φίλος του μουεζίνης φουντωμένος ἀπὸ τὴν περιέργεια τὸν πίεσε νὰ ψάλει ἓναν ἑωθινὸ ὕμνο μ' ἓναν δικό του τρόπο καινοφανή. Ὁ Πέτρος ὑπέκυψε στὶς πιέσεις τοῦ φίλου του μουεζίνη ἀλλὰ τὸν ἄκουσε ὁ Σουλτάνος πού κατὰ τύχη εἶχε διανυκτερεύσει ἐκεῖ κοντά. Καὶ τότε ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν μπροστά του τὸν τολμητῖα μουσικό. Κι ἀποφάσισε νὰ δικάσει τὸν Πέτρο γιὰ τὴν ἀσέβεια πού ἔπραξε. Ὅμως ὁ Πέτρος στὸ δικαστήριο ἄρχισε νὰ κοιτάει πάνω-κάτω, δεξιὰ κι ἀριστερὰ ἢ νὰ καρφώνει τὸ βλέμμα του στὸ πάτωμα. Καὶ ξαφνικὰ βγάζει ἀπὸ τὸ θυλάκι του κάτι καρύδια κι ἄρχισε νὰ τὰ πετάει ἐδῶ κι ἐκεῖ καὶ νὰ κοροϊδεύει ἢ καὶ νὰ προσβάλλει ἀκόμα ὅποιον βρισκότανε μπροστά του. Τότε τὸν ἐκλείσαν στὸ δημόσιο φρενοκομεῖο κατ' ἐντολὴν του Σουλτάνου χορηγώντας του τὰ πάντα ἀλλὰ ἀπαγορεύοντάς του νὰ ἔχει χαρτὶ καὶ μελάνι. Ὅμως ὁ Πέτρος κι ἐκεῖ τὴ βρῆκε τὴν ἄκρη. Χαρτὶ τοῦ ἔφεραν οἱ μαθητῆς του καὶ μελάνι ἔφτιαξε ἀπὸ κάτι βύσσιννα χρησιμοποιώντας τὸν μίσχο τους γιὰ νὰ γράφει.

Κι ἔτσι συνέθεσε ἓνα ἀπὸ τὰ τρία Πασαπνοάρια τοῦ ὄρθρου ποῦ μάλιστα γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὀνομάζεται Βυσσινόγραφον. Μετὰ ἀπὸ σαράντα μέρες ξαναγύρισε στὴν Ἐκκλησία του καὶ συνέχισε νὰ ψάλει μέχρι τὸ θάνατό του.

Ὅταν πέθανε ὁ Πέτρος ἀφοῦ τὸν ἔβαλαν στὸν τάφο ἔψαλαν τὸ καθιερωμένο τρισάγιο καὶ τότε περικύκλωσαν τὸν τάφο οἱ Δερβίσηδες ποῦ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ὅλους τοὺς Τεκκέδες τῆς Πόλης καὶ ἔπαιξαν μὲ τοὺς αὐλοὺς τους μὲ μεγάλο πάθος τὴν πένθιμη ὠδή. Ὅταν τελείωσαν, ἓνας δερβίσης μπῆκε στὸν τάφο καὶ κρατώντας στὰ χέρια του τὸ νάι σὰν ἀναμμένη λαμπάδα τὸ ἄφησε στὴν ἀγκαλιά του».

(σταματάει. Σιωπή)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δεν εἶναι κι ἄσκημο!

ΝΙΚ

Ἐχει πολὺ ψωμί μια τέτοια ἱστορία. Κάτι ξέρει ὁ δικός σου καὶ ἐπιμένει.

(Σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Φοράει μια φόρμα. Κινεῖται μες στο δωμάτιο)

ΝΙΚ

Μου ἀναψε φωτιές. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε. Νὰ το ζωντανέψουμε...

(σιωπή)

Θες νὰ παραγγείλουμε τίποτα;

ΣΚΗΝΗ 11 - Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ είναι μόνος του. Κρατάει μια κιθάρα στα χέρια του. Γρατζουνάει κάτι ακόρντα. Στο αναλόγιο έχει βάλει ένα βιβλίο. Αρχίζει να διαβάζει:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

«Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε και ο Πέτρος, σ' αυτόν τόν τάφο που ήταν σαν σπηλιά, όπως είπαμε, αντί να λιώσει και να μείνουν μόνο τα κόκαλά του, ήτανε σα να κοιμόταν για αιώνες. Κι έτσι μιὰ μέρα, προσφάτως, συνέβη τὸ ἐξῆς παράδοξο. Ἄρχισε σιγά-σιγά να ἀργοσαλεύει και να ξυπνᾶ ἀπο ἕναν ὕπνο βαθύ. Σηκώνει τὸ κεφάλι του τεντώνει τὰ πόδια του, κουνάει τὰ χέρια του και συνειδητοποιεῖ ὅτι κρατάει τὸ νάι που τοῦχαν ἀποθέσει οἱ δερβίσηδες τότε. Ἐν τῷ μεταξύ, καταλαβαίνει ὅτι ἡ μεγάλη πέτρα που σκέπαζε τὸ ἀνοιγμα τοῦ τάφου του εἶχε ἀρχίσει να ὑποχωρεῖ. Κάπως εἶχε παραμερίσει κι ἔμπαινε μέσα λίγο φῶς. Ἀνακαθίζει κι ἀρχίζει να παίζει τὸ νάι του. Περισσότερο φῶς ἔμπαινε τώρα στὴ σπηλιά. Σηκώνεται ὀρθιος κι ἀρχισε να ψάλλει κάτι τεριρέμ. Ἀκόμα περισσότερο φῶς. Προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἡ πέτρα εἶχε πιὰ ὑποχωρήσει τελείως. Ἀλλὰ τὸν στράβωνε τὸ φῶς. Δὲν μποροῦσε να συνηθίσει. Πονοῦσαν τὰ μάτια του».

(Σταματάει. Παίζει λίγο κιθάρα. Μουρμουρίζει μια μελωδία):

Σὰ να κουράστηκε κάπως. Κάθησε πάνω στὸ βράχο. Ἐκλεισε τὰ μάτια του με τὸ κεφάλι γεμμένο πρὸς τὸ στήθος. *Καλὰ εἶμαι ἐδῶ σκεφτηκε. Ποῦ να πηγαίνω τώρα;*

Εάφνου ἀκούει καλπασμοὺς ἀλόγων, σπαθιά, κάτι ἀπίστευτους κρότους και βλέπει, σα

νάταν ὄνειρο, φλόγες καὶ αἵματα, νεκρὰ κορμιὰ. Μετὰ πάλι ἡσυχία. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ βλέπει δυὸ ἀνθρώπους, μεγάλης μᾶλλον ἡλικίας. Ἀγκαλιάζονται. Ἀκουμποῦν τὰ κεφάλια τους καὶ κοιτάζονται θλιμμένοι. Καὶ μετὰ στέκονται ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Τώρα κοιτάζονται μ' ἓνα ἐπίμονο βλέμμα. Ὁ ἓνας εἶναι ἕτοιμος νὰ ὀρμήσει στὸν ἄλλον, ἀλλὰ δὲν κάνει κανεὶς τὴν ἀρχή.

Ὁ Πέτρος σκύβει καὶ παίρνει τὸ νάι του. Ἀρχίζει νὰ παίζει. Καμμιὰ ἀντίδραση. Ἀφήνει τὸ νάι κάτω κι ἀρχίζει νὰ ψάλλει. Πάγος. Τί γίνεται λέει μέσα του, ἔχασε τὴ δύναμή της ἢ μουσική;

Σηκώνεται. Νιώθει ἀκόμα λίγο μουδιασμένος καὶ ξανακάθεται πάνω στὴν πέτρα. Τὰ μάτια του ἔχουν συνηθίσει πιά στὸ φῶς. Μὰ τώρα βλέπει ἀκατανόητα γιὰ κεῖνον πράγματα ποῦ συνοδεύονται μάλιστα ἀπὸ ἓναν θόρυβο διαρκή. Πλῆθος πραγμάτων θαυμαστῶν, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ποῦ ζοῦνε στὰ σκουπίδια».

(Σταματάει ξανά. Δοκιμάζει νὰ παίξει στὴν κιθάρα τὴ μελωδία ποῦ ψιθύριζε. Συνεχίζει τὸ διάβασμα):

«Κι ἐγὼ ποῦ νόμιζα ὅτι εἶχα πεθάνει, λέει. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πεθαμένοι. Ὁ καθεὶς καὶ τὸν χαβά του ἐδῶ πέρα. Θὰ γυρίσω πίσω ξανά. Σηκώνεται ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ πάει νὰ κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸν σταματάει τὸ δυνατὸ φῶς.

Για στάσου, λέει μέσα του. Αὐτὸ τὸ φῶς μοῦδωσε ἔμένα πάλι φωνή. Δὲν πᾶ' νὰ μὴ μ'ἀκούει κανεὶς! Ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ φῶς θὰ τραγουδῶ.

Κι έτσι ο Πέτρος βγήκε άργά-άργά άπ' τη σπηλιά και στέκεται τώρα ταπεινός και άμέριμνος σε μιá γωνιά και χαρίζει τη μουσική του όταν νιώθει ότι υπάρχουν δυο άνθρωποι στον κόσμο που θέλουνε να μοιραστούνε, να άγαπήσουν και να ένωθούν».

Αφήνει την κιθάρα. Παίρνει το κινητό. Αρχίζει κάτι να γράφει. Σηκώνεται. Παίρνει μια μπύρα. Ανάβει τσιγάρο. Συνεχίζει να γράφει στο κινητό. Πάει σε ένα καναπέ και ξαπλώνει. Κοιμάται.

Πλάνα από το στούντιο

Το στούντιο είναι μισοσκοτεινό, χωρίς ανθρώπους, ήσυχο, χωρίς μουσικές και ήχους.

Ξαναβλέπουμε τον ΒΑΓΓΕΛΗ στον καναπέ.

Ανοίγει τα μάτια του

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(από μέσα του ακούμε μόνο τη φωνή)

Ο Πέτρος που έγγραφε μέρα και νύχτα κάθε μελωδία που ερχότανε στη φαντασία του απ' έξω ή από μέσα του γιατί λένε ότι διέκρινε μελωδία που γινόταν από τον αέρα που φυσούσε στα τζάμια

Βγάζει το πακέτο του. Ανάβει τσιγάρο. Κοιτάζει από ένα παράθυρο που βλέπει προς το δρόμο. Έχει ξημερώσει.

Πάει στο κουζινάκι. Φτιάχνει καφέ. Κοιτάει στο κινητό του την ώρα. Παίρνει τον καφέ του και μισοξαπλώνει στον καναπέ.

Ανοίγει πάλι το κινητό του

Βλέπουμε στην οθόνη του κινητού:

Πριν από τον Μάνο, πριν από τον Μίκη

Πριν από τον Χιώτη,

πριν απ' τον Τσιτσάνη και τον Μάρκο Βαμβακάρη,

πριν απ' τον Σκαλκώτα και τον Καλομοίρη
 Ήτανε ο Πέτρος, πρωτοψάλτης και δερβίσης...
 Τονε φωνάζαν δάσκαλο, τον έλεγαν και κλέφτη
 Γιατί ήξερε και έγγραφε τις μουσικές που άκουγε.
 Έγραψε και χερουβικά, δοξολογία έγγραψε
 Πασαπνοάρια και ειρμούς τους καλοφωνικούς
 Με τη γραφή του εξήγησε μεγάλα κεκραγάρια
 Και τα μεγάλα ανοιξαντάρια διαφόρων ποιητών.

Στο μιναρέ ανέβηκε να ψάλει ένα πρωί.
 Μες στο κελί της φυλακής
 Με μίσχο απ' τα βύσσινα έγγραψε νέα μουσική
 Και με το νάι αγκαλιά τον θάψαν οι δερβίσηδες

Βγαίνει ο Πέτρος απ' τον τάφο του ξανά
 Αμέριμνος και ταπεινός στέκει σε μια γωνιά
 Άλλοτε ψέλνει τεριρέμ
 κι άλλοτε με το νάι του
 Σεμάγια και πεσρέφ
 για τους ανθρώπους που ζητούν άλλους ανθρώπους
 να μοιραστούνε, να αγαπήσουν και να ενωθούν.

Κλείνει το κείμενο. Παίρνει τηλέφωνο:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Καλημέρα μάνα. Μην ανησυχείς. Πάω να ανοίξω
 το μαγαζί.

ΣΚΗΝΗ 12

Μεγάλη Τρίτη απόγευμα. Η εσωτερική σκάλα της πολυκατοικίας που μένει ο Ανέστης. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά της πολυκατοικίας. Στην είσοδο είναι μαζεμένος κόσμος. Χαιρετάει ευγενικά. Του ανταποδίδουν τον χαιρετισμό. Στην πόρτα της εισόδου είναι δυο αστυνομικοί και μπροστά

παρκαρισμένο το περιπολικό. Βγαίνει. Μία μικρή κοπελίτσα κάθεται έξω.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τι έγινε, Δανάη;

ΔΑΝΑΗ

Βρήκανε πεθαμένη την κυρία που έμενε στον τέταρτο απέναντι από το ασανσέρ. Μπορεί να ήτανε κανα δυο μέρες πεθαμένη. Ήτανε μόνη της.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τι λες ρε παιδί μου; Θεός σ' χωρέσ' την. Θα πάρω τη μάνα μου να της το πω. Την ήξερε...

Φτάνει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ με τη μηχανή.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Γεια σου Δανάη... Εσύ όλα καλά;

Ανεβαίνει στη μηχανή. Καθώς ξεκινάει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ παίρνει τηλέφωνο τη μάνα του.

**ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ - Έξω από την Εκκλησία που ψάλλει ο ΑΝΕΣΤΗΣ
στην Πλάκα**

Κατεβαίνει ο ΑΝΕΣΤΗΣ. Στρώνει λίγο τα μαλλιά του. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ κλειδώνει τη μηχανή.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Τί σ' έπιασε να ρθεις στην Εκκλησία;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Δεν έχω έρθει ποτέ!

ΑΝΕΣΤΗΣ

Σήμερα λέμε το Τροπάριο της Κασσιανής. Να έρθεις μαζί μου στο ψαλτήρι να μου κρατάς το ίσο...

Ανεβαίνουν τα σκαλιά της Εκκλησίας...

ΣΚΗΝΗ 13 - Ψιλικατζίδικο

Μεγάλη Τετάρτη πρωί. Ψιλικατζίδικο. Παίζει η τηλεόραση. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ κάθεται στο ταμείο. Έχει ανοιχτό ένα βιβλίο και διαβάζει. Κάποιος περνάει

ΠΕΛΑΤΗΣ

(ξενική προφορά) κάρτα για κινητό. Του δίνει. Παίρνει τα λεφτά. Δίνει τα ρέστα. Ξαναγυρίζει στο βιβλίο. Σηκώνει τα μάτια του και κοιτάζει την τηλεόραση.

Μπαίνει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ. Πάει κατευθείαν στους καπνούς. Διαλέγει τον καπνό του και δυο τρία μικροπράγματα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Άκου τι βρήκα γιατί την ψάχνω λιγάκι. Είμαστε αμόρφωτοι, ρε μαλάκα. Δεν ξέρουμε ιστορία!

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ του ρίχνει μια λοξή ματιά, προχωράει προς τα περιοδικά. Ψάχνει. Παίρνει ένα μουσικό περιοδικό και το ξεφυλλίζει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πότε μας είπε ο Ανέστης ότι πέθανε ο Πέτρος;
(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ σηκώνει τα μάτια, τον κοιτάζει και του χαμογελάει αθώα)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Το 1777. Ξέρεις πότε δημιουργήθηκαν οι Η.Π.Α.; Το 1777.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ βάζει το περιοδικό μαζί με τα πράγματα που θέλει να αγοράσει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Λογαριασμό. Φεύγω. Θα τα πούμε μετά την Ανάσταση

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ τον κοιτάζει απορημένος. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ του δίνει τα λεφτά. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ τα ρέστα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πού θα πας ρε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Σηκώνει τους ώμους του)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Άντε. Καλό Πάσχα

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Καλή Ανάσταση!

Φεύγει με τη μηχανή

ΣΚΗΝΗ 14 Μεγάλη Πέμπτη πρωί. Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ με την ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΑΝΕΣΤΗΣ

Θέλω να κάνω μια σύνθεση. Στο βάθος να είναι μια βυζαντινή εκκλησία, στα δεξιά, και μια γοτθική στα αριστερά. Στο κέντρο της σύνθεσης ο Πέτρος ο Πελοποννήσιος και ο Μότσαρτ ενωμένοι. Σαν κολλάζ να είναι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Έλα βρε αγόρι μου κολλημένος είσαι!

Του δίνει ένα φιλί. Κοιτάζονται για λίγη ώρα. Αρχίζουν να φιλιούνται με πάθος. Ακούγεται η πόρτα. Χωρίζουν απότομα. Μπαίνει ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Φιλαράκο, βρήκα μια σύμπτωση - γιατί την ψάχνω λίγο με την ιστορία - που θα πάθεις. Η χρονιά που πέθανε ο Πέτρος είναι η χρονιά που δημιουργήθηκε η Αμερική. Οέο; Τα έλεγα και στον Δημήτρη χτες. Έφυγε..

ΑΝΕΣΤΗΣ

Έφυγε; Μπα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Και πού πήγε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(στον ΑΝΕΣΤΗ)

Έλαβες αυτό που σου έστειλα προχτές;

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ρε σύ. Πολύ καλό! Είναι πάνω στο θέμα που είχες ξεκινήσει. Έχω αρχίσει και το δουλεύω

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Πού πήγε; Έλα ντε. Δε μου είπε...

(Μορφασμοί· γέλια)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Πάντως ο Νικ, δεν ξέρω αν σου είπε τίποτα, τρελάθηκε με τις ιστορίες του Πέτρου

ΑΝΕΣΤΗΣ

Μου είπε. Αλλά πρέπει να τον προσεγγίσουμε με σεβασμό

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Άντε μπράβο, μη μας βάλει να τον πούμε Πετρούλα για να σπάσουμε τα στερεότυπα. (γελάνε με τον Ανέστη) Ή το Πέτρο ... (γελάει μόνος του)

ΑΝΕΣΤΗΣ

Ο Πέτρος ανήκε σε μια μεγάλη παράδοση αλλά δεν δίστασε να κάνει καινοτομίες και τολμηρά πράγματα

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(στον Ανέστη μετά από μια στιγμή σιωπής)

Τι θάλεγες να φτιάχναμε από τον υπολογιστή την εικόνα τού Πέτρου; Ένα ολόγραμμα ας πούμε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Εικονικός Πέτρος. Καλή ιδέα. Μπορεί να μπει σε βίντεο κλιπ.

ΠΡΑΞΗ 3

Την οθόνη καταλαμβάνει μια οθόνη τηλεόρασης

Η τηλεόραση μεταδίδει την είδηση:

«Το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης, στις 10,30 μμ περίπου, μερικά χιλιόμετρα πριν την Ουρανούπολη μια μεγάλου κυβισμού μηχανή εξώκελλε της πορείας της και παρασύρθηκε για αρκετά μέτρα σε ανώμαλο έδαφος. Ο οδηγός της μηχανής ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΛΑΧΙΩΤΗΣ, ετών 27, μουσικός, βρέθηκε νεκρός παρασυρμένος μερικά μέτρα μακριά από την μηχανή με πολλαπλά τραύματα. Τα αίτια του δυστυχήματος δεν έγιναν γνωστά»

ΣΚΗΝΗ 1

Στο δωμάτιο του ΑΝΕΣΤΗ. Κάθεται στο γραφείο του

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ συντετριμμένος μιλάει στο κινητό

ΑΝΕΣΤΗΣ

Είδα το μήνυμα πριν από λίγο. Μόλις είχα πει το «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου»... (Κλαίει)... (μετά από λίγο) Βαγγέλη έχεις καμιά επαφή με κανέναν δικό του; Εγώ δεν ξέρω κανέναν... Πες μου αν μάθεις κάτι... Πώς θα είναι η ζωή μας χωρίς το Μήτσο, ρε Βαγγέλη;... (πάλι δακρύζει) ... Θα περιμένω...

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ

Μιλάει στο κινητό η ΚΑΤΕΡΙΝΑ στο δρόμο

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δεν το πιστεύω...Καλά πώς του καρφώθηκε να πάει στο Άγιο Όρος. Σού είχε πει τίποτα εσένα που είσαι και σχετικός;... Μήπως μίλαγε κιόλας;... Μόλις σου πει ο Βαγγέλης ενημέρωσέ με...

(Κλείνει το τηλέφωνο. Σχηματίζει άλλον αριθμό)

KATEPINA

Έλα... ο Δημήτρης ... Ναι ο δικός μας ... Είχε τροχαίο... Στον τόπο... Έλα Νικ δεν είναι ώρα τώρα... Δεν μπορώ να σου πω τίποτα... Σε παρακαλώ...

(Κλείνει το τηλέφωνο)

ΣΚΗΝΗ 2 - Νεκροτομείο

Εικόνες από νεκροτομείο.

Διακρίνονται ο Βαγγέλης και η Ρένα.

Αγκαλιάζονται με δυο ηλικιωμένους, τους γονείς του Δημήτρη.

ΣΚΗΝΗ 3 - ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

Μεγάλο Σάββατο μεσημέρι. Έξω από το ΝΑΟ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ. Λίγος κόσμος. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ κρατάει τρυφερά στην αγκαλιά του την ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ κλαίει και γέρνει στον ώμο του.

ΑΝΕΣΤΗΣ

(ψιθυριστά)

Κοίτα τι ωραία μέρα διάλεξε ο φίλος μας να φύγει... Σήμερα που σε λίγο θα κατέβει στον Άδη ο Χριστός και θα λύσει τους νεκρούς από τα δεσμά τους και θα πατήσει το θάνατο...

KATEPINA

(βαλαντωμένη από το κλάμα)

Παραμύθια!

ΑΝΕΣΤΗΣ

(βουρκωμένος)

Έχεις ακούσει καλύτερο; (Τη φιλάει) Μείνε εδώ πρέπει να πάω στο ψαλιτήρι. Του το χρωστάω.

(Έρχονται ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ με τη ΡΕΝΑ ντυμένοι στα μαύρα.

Πιο πίσω ο ΝΙΚ με μαύρο κουστούμι και μαύρη γραβάτα. Κρατάει ένα μπουκέτο γαρύφαλλα. Απευθύνεται στον ΒΑΓΓΕΛΗ, τη ΡΕΝΑ και την ΚΑΤΕΡΙΝΑ.)

ΝΙΚ

Αυτόν τον τύπο τον αγάπησα! Μου θύμιζε κάτι από τον εαυτό μου. Είχε κάτι που δεν μπορούσα να καταλάβω με τίποτα!

(Μέσα από την Εκκλησία ακούγονται ψαλμωδίες)

ΣΚΗΝΗ 4 - Στούντιο

Σχεδόν σαράντα μέρες μετά.

Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ. Σε έναν τοίχο είναι κρεμασμένη μια μεγάλη φωτογραφία του Δημήτρη. Στο καρεκλάκι της ντραμς δυο γαρύφαλλα.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ τακτοποιεί διάφορα πράγματα, ο ΑΝΕΣΤΗΣ κουρδίζει. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ μαζεύει την κιθάρα του στη θήκη

ΑΝΕΣΤΗΣ

Το πήρες απόφαση;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δε γίνεται... Έχω πένθος...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Μίλησε ο Νικ με τους υπόλοιπους και με την παραγωγή και δεχτήκανε και να σεβαστούν την απώλεια και να μας δώσουν χρόνο

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δε θέλω χρόνο... Θέλω να βρω τη σιωπή του Δημήτρη... Μπορεί να καταλάβω περισσότερα.

Χτυπάει το κουδούνι. Πάει η ΚΑΤΕΡΙΝΑ να ανοίξει. Μπαίνει ο Νικ. Είναι σοβαρός τώρα. Κάθεται.

ΝΙΚ

Τι να πω ρε παιδιά, δεν έχω λόγια. Μου κόστισε εμένα που τον γνώρισα τόσο λίγο. Φαντάζομαι τι χτύπημα ήτανε για σας που ήταν κολλητός σας.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ είναι σκυμμένος και δεν μιλάει. Ο ΑΝΕΣΤΗΣ και η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ανταλλάσσουν βλέμματα θλιμμένα και αμήχανα.

ΝΙΚ

Πάρτε το χρόνο σας. Δε χρειάζεται να πούμε τίποτα τώρα...

Επικρατεί σιωπή. Αμήχανες κινήσεις. Κρατάει μερικά λεπτά. Εαφνικά ξεσπάει ο ΝΙΚ

ΝΙΚ

Να το χέσω το επάγγελμα, μπροστά στον άνθρωπο. Ανέστη, κουβαλάω από τους γονείς μου μνήμες και μουσικές που μοιάζουν με αυτά που κάνεις. Με τη ροκ και με την κλασική έχω μεγαλώσει, με αυτή τη μουσική έχω αγαπήσει κι έχω κλάψει. Για μένα η μουσική είναι ζωή, Κι όταν την κάνεις επάγγελμα γίνεται ολόκληρη η ζωή σου. Δεν την έχεις γκόμενα που τη βλέπεις όποτε θέλεις, αλλά την παντρεύεσαι για πάντα. Λοιπόν, δεν έχω άλλο τρόπο να συνεχίσω να ζω και να τιμώ τη μνήμη των ανθρώπων που χάνω. Για την μνήμη του Δημήτρη που τον συμπάθησα πολύ αν και τον γνώρισα λίγο σας ζητώ να συνεχίσουμε και να του αφιερώσουμε την επιτυχία μας.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Άκου Νικ. Και Ανέστη και Κατερίνα. Εγώ δεν χρειάζομαι χρόνο. Έχω πάρει την απόφασή μου. Δεν πρόκειται να έρθω μαζί σας.

Εέρετε όταν ξεκινάγαμε... δεν είναι ότι δεν θέλαμε την επιτυχία και την αναγνώριση ... τη θέλαμε αλλά από τη μουσική μας. Όχι από ριάλιτι... Στην αρχή είπα να έρθω για την εμπειρία. Ήταν και ευκαιρία να γνωρίσω και την Αμερική. Πότε θα μπορούσα να ξαναπάω... Αλλά τώρα μετά τον θάνατο του Δημήτρη, δεν θέλω να έρθω πουθενά...

ΝΙΚ

Δεν μπορώ να σου αλλάξω μυαλά... Είχες από την αρχή αρνητική ενέργεια. Εγώ θέλω πολύ να έρθεις. Αλλά με το ζόρι δε γίνεται. Αν αλλάξεις γνώμη, εδώ είμαστε. Υπάρχει χρόνος. Θα πάει λίγο πίσω το πράγμα μετά από αυτό. Έχω συνεννοηθεί...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Βαγγέλη σέβομαι τη στάση σου, αλλά αν μου επιτρέπεις με τις λίγες γνώσεις ψυχολογίας που έχω, νομίζω ότι βρήκες την αφορμή για να καλύψεις την ατολμία σου.

(Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ την κοιτάζει αγριεμένος· έτοιμος να απαντήσει)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δεν το κάνεις επίτηδες. Δεν εννοώ ότι συνειδητά χρησιμοποιείς τον θάνατο του Δημήτρη για να βρεις μια πρόφαση. Εννοώ ότι η αδιαλλαξία σου, η συνέπειά σου στις αρχές σου, η άρνησή σου, οι συναισθηματικές σου

εκρήξεις οφείλονται στον φόβο σου να ανοιχτείς σε κάτι καινούργιο. Που δεν είναι ένα σκουπίδι ριάλιτι, αλλά μια σοβαρή προσπάθεια.

(παύση)

Όπως καταλαβαίνεις Νικ έρχομαι είτε είμαστε τρεις, είτε είμαστε δύο, είτε είμαι μόνη μου!

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ κάνει νευρικές βόλτες κι ανάβει τσιγάρο. Μαζεύει και κάτι πράγματα. Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ξαπλώνει στον καναπέ. Ο ΝΙΚ σηκώνεται και χαζεύει τα κάδρα και τις αφίσες των τοίχων

ΑΝΕΣΤΗΣ

(στον Βαγγέλη)

Τα πράγματα γιατί τα μαζεύεις; Δεν φεύγει το στούντιο. Κι άμα, πρώτα ο Θεός, φύγουμε για την Αμερική, στα χέρια σου θα μείνει. Απ' την αρχή δεν είπαμε ότι στο στούντιο υπάρχει κοινοκτημοσύνη; Είναι συνεταιριστικό;

(στον ΝΙΚ)

Άκου Νικ... Αυτά που λέει η Κατερίνα ισχύουν και για μένα. Σε μεγάλο βαθμό... Αλλά πέρασε αρκετός καιρός. Ή μάλλον λίγος αλλά πυκνός χρόνος. Είπαμε πολλά. Γίνανε πολλά. Νομίζω ότι κι εσύ είδες με ενδιαφέρον το δικό μου κόλλημα...

Έπεσε σαν κεραυνός ο θάνατος του Δημήτρη. Ο Δημήτρης δε μίλαγε για να είμαστε σίγουροι τι θα ήθελε, τι διάλεγε. Ακολουθούσε όπου συμφωνούσαμε όλοι μαζί.

Αλλά θα ήμουν υποκριτής αν έλεγα ότι ό,τι κάνω το κάνω για τη μνήμη του Δημήτρη. Για μένα το κάνω. Για τη φιλοδοξία μου. Μόνο που η φιλοδοξία μου είναι όχι να γίνω ποπ σταρ

και να έχω γκρούπις, αλλά να φέρω μια νέα μουσική που βγαίνει από μια παλιά ξεχασμένη πηγή!!!

(Σταματάει για λίγο. Δε μιλάει κανείς. Συνεχίζει)

... όλες αυτές τις μέρες μετά το θάνατο του Δημήτρη σχεδόν σαράντα μέρες επεξεργάστηκα ένα κομμάτι. Το είχαμε ξεκινήσει με τον Βαγγέλη, αλλά ο Βαγγέλης δεν είχε διάθεση να συνεχίσουμε κι έτσι το ολοκλήρωσα μόνος μου. Άκουσέ το. Μπορεί να είναι η δική μας πρόταση.

Το βάζει να το ακούσουν από τον υπολογιστή όπου το έχει επεξεργαστεί μόνος του. Είναι σχεδόν το ίδιο με το αρχικό, αλλά σε μια πιο ποπ εκδοχή.

Ο ΝΙΚ κουνάει επιδοκιμαστικά το κεφάλι του όσο παίζει το κομμάτι.

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ κουνάει τα χέρια της χορευτικά καθώς είναι ξαπλωμένη.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ τον κοιτάζει με απορία και οργή.

Όταν τελειώνει το κομμάτι ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ στέκεται μπροστά στον ΑΝΕΣΤΗ και του λέει:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Φτού σου ρε πούστη! Αυτό δεν το περίμενα από σένα.

(Φεύγει χτυπώντας δυνατά την πόρτα)

ΣΚΗΝΗ 5 - Αεροδρόμιο

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ, η ΚΑΤΕΡΙΝΑ και ο ΝΙΚ στο αεροδρόμιο. Κόσμος, κίνηση, ανακοινώσεις. Κάνουν βόλτες. Περιμένουν στην ουρά. Ένα αεροπλάνο πετά..

ΣΚΗΝΗ 6 - Ψιλικατζίδικο

Ψιλικατζίδικο. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ διαβάζει στο λάπτοπ

«Θρίαμβος για τους BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH. Ο Ανέστης κι ο Ομέρ ενώνουν μουσικά τις δύο ακτές του Αιγαίου. Ο Ιβάν και ο Σλόμπο ξαναβρίσκουν την κοινή τους γλώσσα. Η Κατερίνα και η Κλεοντόρα ανακαλύπτουν τον τσάμικο των κοινών τους προγόνων»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(μονολογεί)

Πάλι καλά που αλλάξαμε όνομα και γλιτώσαμε
το Byzantine Rebels

ΑΛΛΗ ΕΙΔΗΣΗ

– «Ανατρεπτική συνύπαρξη Βαλκάνιων μουσικών. Ανατρέποντας εθνικά, φυλετικά και κοινωνικά στερεότυπα»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Αφού χορέψατε και το χορό της κοιλιάς στην
Κλεοντόρα τι άλλο θέλετε!

ΑΛΛΗ ΕΙΔΗΣΗ

«Ανέστης κοινή μας ρίζα στη μουσική το Βυζάντιο»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Το 'κανες σαν τα μούτρα σου και το Βυζάντιο,
ρε Ανέστη

(Μπαίνει η PENA)

PENA

Τι κάνεις;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Χαζεύω...

PENA

Ζηλεύεις καθόλου;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Εγώ αγάπησα τη μουσική Ρένα. Τη μουσική κι εσένα. Όχι τα σώου...

ΑΛΛΟ ΠΛΑΝΟ

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ οδηγεί τη μηχανή του ΔΗΜΗΤΡΗ. Πίσω κάθεται η ΡΕΝΑ. Πηγαίνουν σε κάποια παραλία της Αττικής. Τους βλέπουμε στη θάλασσα. Μετά το μπάνιο βγαίνουν στην αμμουδιά. Σκουπίζονται, ξαπλώνουν, φιλιούνται.

ΡΕΝΑ

Αυτοί κάνουν μπάνιο όπως εμείς;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(Γελάει)

Ήντάξει. Δεν μπορώ να πω ότι δεν σκέφτομαι καμιά φορά αν έκανα καλά που δεν πήγα, αλλά έτσι ένιωθα μωρέ Ρένα

ΡΕΝΑ

Τότε αγόρι μου καλά έκανες

ΣΚΗΝΗ 7

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ. Παιδιά με παγωτά και κοντομάνικα. ΨΙΛΙΚΑΤΖΙΔΙΚΟ. Μεσημέρι. Έρχεται ο Βαγγέλης και φεύγει η μάνα του. Στέκεται στη θέση του κι αλλάζει κανάλι στην τηλεόραση.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ παρακολουθεί στην τηλεόραση μια μεσημεριανή εκπομπή:

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

(πότε βλέπουμε τον Βαγγέλη, πότε τον δημοσιογράφο στην οθόνη)

«Και τώρα να πούμε κάτι ενδιαφέρον από την BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH. Ενδιαφέρον όνομα πάντως. Δεν μπορείς να πεις. Και με πολιτικές προεκτάσεις. Λοιπόν, ένα όνομα ενός άγνωστου για το μεγάλο κοινό μουσικού έχει δημιουργήσει μεγάλες αναταράξεις. Αμερικανικά και ευρωπαϊκά μουσικά σάιτ αναζητούν πληροφορίες γι' αυτόν και ηχογραφήσεις έργων του. Πρόκειται για τον Πέτρο Πελοποννήσιο. Έναν μεγάλο μουσικό του 18^{ου} αιώνα που έφυγε από την Πελοπόννησο πήγε στην Πόλη κι έγραψε πολλά έργα εκκλησιαστικής αλλά και κοσμικής μουσικής. Ο Πέτρος λοιπόν για τον δικό μας Ανέστη και ο Petraki για τον Ομέρ είναι το ίδιο πρόσωπο και οι δύο μουσικοί θα παίξουν μία κοσμική του σύνθεση από αυτές που ανήκουν στην κλασική Οθωμανική μουσική. Ο Ανέστης στον ταμπουρά και ο Ομέρ στο νέι. Μετά την πιστή εκτέλεση της σύνθεσης, όλοι μαζί θα παρουσιάσουν μια ... μεταμοντέρνα διασκευή!».

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(μονολογεί)

Όχι, θα τον αφήνανε ήσυχο...

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ κάνει μια αναζήτηση στο λάπτοπ:

ΤΙΤΛΟΣ:

«ΧΑΡΗ ΣΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΔΥΤΙΚΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟ»

Άρθρο του Μανώλη Γιακουμή, μουσικολόγου

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Για να δούμε τι θέλει κι αυτός ο μαλάκας...

Ένας πελάτης στέκεται μπροστά του και τον ακούει.

ΠΕΛΑΤΗΣ

Σε μένα μιλάτε κύριε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(σηκώνει τα μάτια του από τον υπολογιστή)

Συγγνώμη, κύριε, δεν μιλούσα σε σας... Μονολογούσα

ΣΚΗΝΗ 8

Στο διαμέρισμα του ΑΝΕΣΤΗ.

Η ΜΑΝΑ του ΑΝΕΣΤΗ βλέπει τηλεόραση.

Στην οθόνη της τηλεόρασης ο ΑΝΕΣΤΗΣ με τον ΟΜΕΡ παίζουν την σύνθεση του Πέτρου

ΜΑΝΑ

(Παίρνει τηλέφωνο)

Άνοιξε τηλεόραση να δεις τον Ανέστη. Είναι πολύ ωραίος. Κι ο τουρκαλάς καλός είναι. Δεν μπορώ να πω...

Ευχαριστώ καλή μου... μα τώρα πια δεν θα τον χαίρομαι μόνον εγώ...θα τον χαίρεται όλος ο κόσμος... (δακρύζει)

Σ' ευχαριστώ, κλείνω να τον χαρώ... Μου λείπει... Πού είναι ο έρμος ο πατέρας του να τον καμαρώσει!!!

Συνεχίζει να παίζει η τηλεόραση. Βλέπουμε την οθόνη και τη μάνα που παρακολουθεί

ΣΚΗΝΗ 9

Στο καθιστικό του σπιτιού της ΜΑΜΑΣ της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ. Κάθονται στον καναπέ και παρακολουθούν τηλεόραση

ΦΩΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗ: Απόψε στην καθιερωμένη μας ανταπόκριση από τη Νέα Υόρκη θα απολαύσουμε τους BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH σε ένα πολύ ενδιαφέρον

πρόγραμμα. Ο καθένας θα μας παρουσιάσει ένα τραγούδι του τόπου του και οι άλλοι θα του απαντάνε με το ίδιο τραγούδι έτσι όπως το έχουν μάθει στη δική τους γλώσσα σαν παραδοσιακό τραγούδι του δικού τους τόπου. Ετοιμαστείτε λοιπόν να ακούσετε πολλά τραγούδια που παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον .

Αρχίζει το πρόγραμμα.

Βλέπουμε την ΚΑΤΕΡΙΝΑ να λέει το «ΑΠΟ ΞΕΝΟ ΤΟΠΟ»

MAMA

Τι καλή που είναι! Να δεις που θα πιάσει.

Τόχει..

ΓΙΑΓΙΑ

Θα πιάσει και θα τη χάσουμε...

MAMA

Σώπα, βρε μαμά δε χανόμαστε... Κάτσε να πιάσει και θα σε πάω στην Αμερική

ΓΙΑΓΙΑ

(Κουνά το χέρι)

Προσηλώνονται στην τηλεόραση. Ακούγεται το «ΑΠΟ ΞΕΝΟ ΤΟΠΟ» στα σερβικά.

Η MAMA και η ΓΙΑΓΙΑ το χαίρονται και γελάνε. Μετά λέει η Γιαγιά:

ΓΙΑΓΙΑ

Τι δουλειά έχω εγώ στην Αμερική; Έχασα τα γαϊδούρια μου; Που έλεγε και η μακαρίτισσα η μάνα μου. Φοβάμαι μην πάρουν τα μυαλά της αέρα. Να κερδίσει και να γυρίσει πίσω..

MAMA

(Την κοιτάει με κατανόηση. Της χαϊδεύει το χέρι)

ΣΚΗΝΗ 10

Δικηγορικό γραφείο. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ. Κάθεται στο γραφείο του. Έχει μπροστά του ένα ουίσκι. Καπνίζει πούρο. Βλέπει στην τηλεόραση την κόρη του. Σηκώνει το τηλέφωνο και σχηματίζει έναν αριθμό:

ΜΠΑΜΠΑΣ

Έλα... Εγώ είμαι... Να την χαιρόμαστε λοιπόν...
 Δάκρυσσα... Το περίμενες από μένα;
 Μου θύμισε εσένα στα νιάτα σου. Σου μοιάζει. Ίδια
 είναι... (παύση) Έλα τώρα... ότι χωρίσαμε δε
 σημαίνει ότι δεν ήσουν και δεν είσαι πολλά για
 μένα... Αν μείνει στην Αμερική, θα σου κάνω δώρο
 ένα ταξίδι να πάμε να την δούμε... Είναι ό,τι
 καλύτερο κάναμε στη ζωή μας και θα μας ενώνει
 πάντα... Ας ζούμε χάρια... Όχι, δεν ανησυχώ... βρίσκει
 τον δρόμο της... Αυτό που πραγματικά θέλει να
 κάνει ... έλα τώρα... όλοι μπορεί να πέσουμε...Εσύ
 όμως που είσαι φιλόλογος ξέχασες τον Κάλβο
 ... Αφ' ύψηλά όμως έπεσεν
 Κι απέθανεν ελεύθερος...
 Να τη χαιρόμαστε λοιπόν ... να χαίρεσαι που την
 βλέπεις στις δόξες της ... κι άσε τους
 μαμαδίστικους φόβους... μας χαλάνε τη φάση...
 (κλείνει το τηλέφωνο)

ΣΚΗΝΗ 11

Στο ΣΤΟΥΝΤΙΟ. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ στον καναπέ με τη ΡΕΝΑ αγκαλιά.
 Μετά από κάποια ώρα, ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ πάει να αλλάξει θέση και
 πέφτει από τον καναπέ. Στρώνει τα ρούχα του. Κουμπώνεται.
 Το ίδιο και η ΡΕΝΑ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Θέλεις μια μπύρα;

PENA

(απαντάει με αρνητικό νεύμα)

Σηκώνεται. Παίρνει μια μπύρα από το ψυγείο. Κάθεται στον υπολογιστή. Ανάβει τσιγάρο

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Για να δούμε τα νέα

PENA

(Χαμογελάει με συγκατάβαση)

Στην οθόνη του υπολογιστή

ΤΙΤΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ ΣΤΟ BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH

Όταν ο Βούλγαρος πρότεινε να παρουσιαστεί και ο Πρίγκηπας Δημήτριος Καντεμήρις όπως ο Πέτρος ο Πελοποννήσιος αντίδρασε ο Ανέστης Προκοπίου γιατί παρουσιαζόταν η μεγάλη αυτή μουσική μορφή ως Βούλγαρος.

(ρολάρει τη σελίδα για να αποφύγει τα περιττά)

Τέλος, ο μάνατζερ Νικηφόρος Παπαδόπουλος δήλωσε: «αρκετά με την ιστορία. Πάμε για κάτι φρέσκο. Αυτό περιμένει ο κόσμος. Όποιος θέλει ιστορία ας την ψάξει. Εμείς του δίνουμε την αφορμή. Αλλά δεν είμαστε εκπομπή μουσικής ιστορίας. Αλλά ζωντανής σύγχρονης μουσικής που μας έρχεται από μια κάποτε ένδοξη και τώρα ταλαιπωρημένη περιοχή του πλανήτη»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Μμμ...Καλά τα λέει ο τζιτζιφιόγκος...

PENA

(στέκεται πάνω του)

Βαγγελάκη μου... νομίζω ότι θάθελες νάσουν εκεί...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(της χαϊδεύει τα χέρια που τον έχουν αγκαλιάσει)

Θάθελα νάμαι εκεί που ήμουν πριν λίγο...

(της φιλάει το χέρι)

Ήντάξει μωρέ. Μπορεί να ήτανε καλά εν τέλει, αλλά δεν μετανιώνω. Δεν ξέρω και καλά αγγλικά... Πού ξέρω τι μουσικούς θα συναντούσα κει πέρα... κοίτα ο Ανέστης τους παίζει στο δικό του το γήπεδο... οι Αμερικάνοι δεν έχουν ιδέα από αυτά και από τους βαλκάνιους αν δεν είναι καλύτερος είναι ισοδύναμος. Αλλά στην ηλεκτρική κιθάρα; Εκεί υπάρχουν μεγαθήρια

PENA

Ναι αγόρι μου αλλά σόλο ηπειρώτικου κλαρίνου και ταξίμι ρεμπέτικο στην ηλεκτρική κιθάρα μόνο εσύ μπορείς να κάνεις. Σε έχω ακούσει. Τάχω μάθει με τα χρόνια

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

(κάνει ένα μορφασμό που δηλώνει κάποια δυσπιστία αλλά

κατά βάθος παραδοχή αυτού που λέει η Ρένα)

Μπορεί μωρέ Ρένα, αλλά χάλασε η φάση... έφυγε ο Δημήτρης... Αυτός όσο φευγάτος κι αν ήτανε μού έδινε μια ασφάλεια... Δε χώνεψα από την αρχή και τον Νικηφόρο... Μούκανε την πουστιά κι ο Ανέστης... Δε βαριέσαι...

PENA

Συχώρεσέ τον...

ΣΚΗΝΗ 12

Οθόνη τηλεόρασης.

Στη βάση της εικόνας ο τίτλος:

BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH

Η ΕΚΠΟΜΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΘΕΜΑΤΙΚΟ ΦΙΝΑΛΕ

ΦΩΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Όσο πλησιάζει η μέρα που θα κλείσει αυτή η πρωτότυπη και δημοφιλής εκπομπή με μια μεγαλειώδη συναυλία που θα μεταδοθεί ταυτόχρονα σε πολλές χώρες του κόσμου μεγαλώνει και η ανησυχία λόγω διαφωνιών που έχουν προκύψει μεταξύ των πρωταγωνιστών κυρίως για την διαμόρφωση του ρεπερτορίου αλλά και μεταξύ του υπεύθυνου της παραγωγής Νικ Πάππας και των καλλιτεχνών κυρίως για θέματα που έχουν να κάνουν με το σώου και την εμφάνιση των καλλιτεχνών. Ο Πάππας θέλει μια εμφάνιση ανατρεπτική, προκλητική, μια εμφάνιση και ενδυματολογία που θα συζητηθεί και δεν θα περάσει απαρατήρητη ώστε να συμβάλει και στην προβολή του μουσικού αποτελέσματος. Από την άλλη, πολλοί μουσικοί θεωρούν ότι οι επιλογές και οι προτάσεις που έχουν γίνει δεν τους βρίσκουν σύμφωνους και ότι θίγουν την μουσική τους ταυτότητα.

Όση ώρα μιλάει ο δημοσιογράφος και παίζει η τηλεόραση βλέπουμε διαδοχικά πλάνα που παρακολουθούν την εκπομπή:

ΠΛΑΝΟ Στο διαμέρισμα της ΜΑΝΑΣ του Ανέστη.

Κάθεται σε μια πολυθρόνα και παρακολουθεί λίγο ανήσυχη

ΠΛΑΝΟ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ της Κατερίνας σιωπηλός σε μια καφετέρια.

Πριν τελειώσει η είδηση η είδηση έρχεται κάποιος που περίμενε. Σηκώνεται τον χαιρετάει

ΠΛΑΝΟ Στο σαλόνι της ΜΑΜΑΣ της Κατερίνας

MAMA

(Μόλις τελειώνει η είδηση)

Φάγατε το βόδι. Κάντε υπομονή να φάτε τώρα και την ουρά και μετά ο καθένας τον δρόμο του

ΣΚΗΝΗ 13 Στο ψιλικατζίδικο.

Στο κινητό προσηλωμένος ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ διαβάζει
«BALKANS' MUSIC COMMONWEALTH: όλα έτοιμα για το σώου του Σαββάτου; Μυστήριο η στάση του Ανέστη, έπειτα από μια συνέντευξη που έδωσε.

Αναμένονται δηλώσεις»

Σηκώνει το κεφάλι του και ψάχνει το τηλεκοντρόλ.

Ακούγεται μια φωνή:

ΑΝΕΣΤΗΣ

(μόνο φωνή..δεν βλέπουμε πρόσωπο)

Τον φρέντο ακόμα σκέτο τον πίνεις;

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ τινάζεται από τη θέση του. Βλέπει μπροστά του τον Ανέστη και τα χάνει. Μία κοιτάει την τηλεόραση – που την έχει ανοίξει – και μία μπροστά του.

ΑΝΕΣΤΗΣ

Και σε πειράζει να τον πιείς με έναν πούστη; Δεν είσαι ομοφοβικός.

Αγκαλιάζονται για ώρα. Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ τον ψηλαφίζει για να δει ότι είναι αληθινός

ΑΝΕΣΤΗΣ

Όλα αυτά που βλέπεις είναι κονσέρβα ... Εδώ είμαι... ολοζώντανος...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Μα πώς ... η Κατερίνα;...

ΑΝΕΣΤΗΣ

Η Κατερίνα αγαπάει το είδωλό της. Εμείς αγαπάμε τη μουσική. Πήγα εκεί και τους έδειξα ό,τι είχα. Το καθήκον μου το έκανα.

Τώρα άμα θέλουν ας έρθουν αυτοί στους BYZANTINE REBELS!!!

Μαζί θα φτιάξουμε τη μουσική που θα γκρεμίσει τα τείχη της σύγχρονης Ιεριχούς...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Αζέλ Ανρί, 1999, *Αισθητική του κινηματογράφου*, Δαίδαλος/ Ζαχαρόπουλος : Αθήνα

Βακαλόπουλος Χρήστος, 1990, *Δεύτερη προβολή*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα

Βαλούκος Στάθης, Το σενάριο, Η δομή και η τεχνική της συγγραφής, Αιγόκερως, β' έκδοση: Αθήνα 2002

Δημητρίου Σωτήρης, 1978, *Λεξικό Όρων Επικοινωνίας και Σημειωτικής Ανάλυσης*, Καστανιώτης: Αθήνα

Howard, David , 2004, *How to build a great screenplay*, Souvenir Press,

Foster-Harris, 1959, *The Basic Patterns of Plot*. Norman: University of Oklahoma

Press, Gotham Writers' Workshop, 2006, *Writing Movies*, A & C Black,

Hiltunen Ari, 2002, *Aristotle in Hollywood*, Bristol: Intellect Books,

Κρακάουερ Ζίγκφριντ, 1983, *Θεωρία του Κινηματογράφου*, μτφ. Δημοσθένης

Κούρτοβικ, Κάλβος: Αθήνα

- Kahane, R., 1993, Τα Πρακτικά Από την Εβδομάδα Σεναρίου 27 Μαρτίου-2 Απριλίου 1989, ΕΕΣ/ΕΚΚ, Αθήνα
- McKee Robert, 1997, *Story: Substance, Structure, Style and The Principles of Screenwriting*, Harper Entertainment,
- Μαρτέν Μαρσέλ, 1978, *Η γλώσσα του κινηματογράφου*, μτφ. Ευγενία Χατζίκου, Κάλβος, Αθήνα
- Ricoeur Paul, 1990, *Η αφηγηματική λειτουργία*, μτφ. Βαγγέλης Αθανασόπουλος Καρδαμίτσα, Αθήνα
- Seger, Linda, 1994, *Making a good script great*, Samuel French,
- Σκρούμπέλος Θανάσης, 2014, *Το Σενάριο*. εκδόσεις Τόπος / Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος
- Σωτηρίου Σοφία, 2012, *Δημιουργική γραφή-Το σενάριο*, εκδ. Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης Σερρών (ΔΚΒΣ)
- Vogler Christopher, 2007, *The Writer's Journey: Mythic Structure for Writers*, Michael Wiese Productions,

ΣΕΝΑΡΙΑ:

- Αγγελόπουλος Θόδωρος, 1997, *10 ¾*, *Σενάρια ταινιών του Θ. Αγγελόπουλου*, Αιγόκερως, Αθήνα
- Βούλγαρης Παντελής, 1985, *Πέτρινα Χρόνια*, Αιγόκερως, Αθήνα
- Δαμιανός Αλέξης, 1996 *Ηνίοχος*, Νέα Σύνορα, Αθήνα
- Κακογιάννης Μιχάλης, 1990, *Στέλλα*, Καστανιώτης, Αθήνα
- Μανθούλης Ροβήρος, 1976, *Πρόσωπο με πρόσωπο*, Εξάντας, Αθήνα
- Παναγιωτόπουλος Νίκος, 1979, *Οι τεμπέληδες της εύφορης κοιλάδας*, Νεφέλη
- Φέρρης Κώστας, 1989, *Oh Babylon*, Μετείκασμα, Αθήνα

ΑΡΘΡΑ- ΜΕΛΕΤΕΣ- ΚΕΙΜΕΝΑ- ΔΟΚΙΜΙΑ

- Βαλούκος Στάθης, «Η εξέλιξη του σεναρίου», στο Όψεις του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου, ΕΕΣ/Οπτικοακουστική Κουλτούρα, 2 (2002), 65-80
- Bakhtine Mikhael, « Προβλήματα λογοτεχνίας και αισθητικής», Ο πολίτης, 38, (1980), 17-24
- Baudrillard Jean, «Η Ιστορία: Ένα σενάριο ρετρό», Σύγχρονος κινηματογράφος '78, 19 (1978), 69-73
- Καρυπίδης Γιώργος, «Περί Ελληνικότητας», Δένδρο, 131-132 (2004), 205-208

Lukacs Georg, «Κοινωνία και Τέχνη», Γράμματα & Τέχνες, 2 (1982), 51-65.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Καλογερόπουλος, Άγγελος, 2013, Αφηγήσεις ενός επόμενου κόσμου, Αρμός:Αθήνα
Νόμπερτ, Έλιας, 2006, Μότσαρτ. Το πορτραίτο μιας μεγαλοφυΐας, μτφ. Λευτέρης
Αναγνώστου, Ίνδικτος:Αθήνα

Παπαδόπουλος, Γεώργιος, 1890 *Συμβολαί εις την ιστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικῆς
Μουσικῆς*, (φωτογραφική ανατύπωση Κουλτούρα 1977: Αθήνα

Τσιαμούλης, Χρήστος-Έρευνίδης, Παύλος, 1998, *Ρωμοί συνθέτες της Πόλης* (17^{ος} –
20^{ος} αι.), Δόμος: Αθήνα